

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο γάμος στην Κίνα

Περίεργα ήδη και έθιμα

Όπως κάθε χώρα έχει κι' η Κίνα περίεργα και γραφικά γαμήλια έθιμα, μερικά των οποίων θα σας περιγράψουμε εδώ.

Την ημέρα του γάμου, από πολύ πρωί πολυάριθμες Κινέζες γυναικες, χτενίζοντες και φτιασιδώνουν τη νύφη. Όταν η τουαλέτα της τελειώσει, την βάζουν να καθήσει σε μία πολυθρόνα με στρώματα κόκκινα — το χρώμα της ευτυχίας, σύμφωνα με την κινεζική αντίληψη. Η πολυθρόνα με τη νύφη τοποθετείται μπροστά στην πόρτα του σπιτιού, εν αναμονή του γαμπρού.

Ύστερα από μία ώρα περίπου, καταφθάνει κι' ο γαμπρός, μέσα σ' ένα παλιό άμαξι. Αυτού του είδους τ' άμαξια στην Κίνα δεν χρησιμοποιούνται σχεδόν παρά μόνο στους γάμους.

Εντελώς άπαθής, χωρίς να κυττάζει δεξιά ή αριστερά, οδηγείται από κείνους των συνοδευόντων μέσα σ' ένα απόμερο δωμάτιο του σπιτιού, όπου τον περιμένει συγκεντρωμένη όλη η οικογένεια της νύφης.

Αυτή είναι η πρώτη τυπική επίσκεψη.

Ο πρόεδρος — που έρχεται μαζί με τον γαμπρό — παραλαμβάνει ακόμα μία φορά, με άπιστη τη ευγένεια, ότι η νύφη έχει όλες τις χάρες που χρειάζονται, και αφού πάρουν ένα ελαφρό πρόγευμα, ο γαμπρός και οι συνοδοί του αποσύρονται. Τότε οι βασίλισσες που κουβάλησαν την καρέκλα με τη νύφη στην πόρτα, τη σηκώνουν και την περιφέρουν στους δρόμους.

Πίσω τους, βάζουν άργα και μεγαλοπρεπώς, οι προσκεκλημένοι του γάμου, με τους οποίους ενώονται και πολλοί διαδότες. Το άργό τους βήμα και η σοβαρότητα των σόν δίνει την εντύπωση μάλιστα κλεισάδα παρά γαμήλιας πομπής. Μπροστά στη συνοδεία, πηγαίνουν οι μουσικοί που παίζουν, με πίφερα και ταμπούρα, ένα σκοπό άργα και μεγαλοχολικό.

Έμπρός στο σπίτι του μέλλοντος συζύγου της, η μνηστή καταβαίνει από την πολυθρόνα και σκεπασμένη με κόκκινους πέπλους, μπαίνει αθέατη μέσα και πηγαίνει στην κρεββατοκάμαρα. Στην πόρτα την περιμένουν γέροι και γριές, κι' εκεί ντυνεται πιά τελειωτικά τη νυφική της τουαλέτα.

Αυτή είναι η πιο επίσημη στιγμή ενός κινεζικού γάμου.

Θυμίζοντας συγχρόνως το γαμπρό και βλέπει — για πρώτη φορά — τη γυναίκα που του διάλεξε η οικογένειά του. Οι γονείς του δεν τών ρωτάνε αν του αρέσει, γιατί αυτό δεν έχει σημασία. Εκείνο που υπολογίζεται στην Κίνα είναι να μπορέσει η νύφη να γεννήσει πολλούς γιους.

Με ύψος επίσημο, ο μέλλων σύζυγος της προσφέρει ένα είδος καρναμέλας από ζάχαρη, και την ρωτάει αν της αρέσει. Ντροπαλή η νύφη απαντάει, άλλοτε ναι κι' άλλοτε όχι.

Ο γαμπρός φαίνεται ικανοποιημένος από αυτή τη δοκιμασία, και μεταδίδει την απάντησή της νύφης στους φίλους του που περιμένουν στην αυλή.

Επειτα μπαίνει μέσα στο δωμάτιο, με τη μέλλουσα γυναίκα του και τρώνε για πρώτη φορά μαζί. Μετά το γεύμα, οι μέλλοντες σύζυγοι έγκαταλείπουν μαζί το δωμάτιο, και περνούνε, βαδίζοντας άργα, ανάμεσα στους παρατεταμένους προσκεκλημένους. Η μνηστή είναι υποχρεωμένη να υποκλιναίται μπροστά σε κάθε μέλος της οικογενείας του μνηστή της.

Τον γάμο τον εύλογει ένας παπάς βουδιστής, και στο μυστήριο παρεύρονται μόνον οι στενοί του συγγενείς. Επειτα, στη μεγάλη σάλα του σπιτιού του γαμπρού, θυμιάσει διακοσμημένη, δίνεται το γαμήλιο δείπνο.

Τα πιο περιζήτητα κινεζικά φαγητά σερβίρονται όλα συγχρόνως στο γαμήλιο τραπέζι: Η περίφημη σουπα από κελιδόφυλλος το άγκαρ — άγκαρ ένα είδος κινεζικού γλυκού που κοστίζει πανάκριβα, κλπ.

Το δείπνο αυτό βαστάει πολλές ώρες.

Επειτα όλοι μαζί, γυρνάνε στο σπίτι του πατέρα της νύφης. Όταν φτάνουν εκεί, η νεαρή σύζυγος στέκεται μπροστά στην πόρτα και προσφέρει ένα φυλλάκι τσάι στον καθένα που φτάνει. Κατόπιν — σύμφωνα μ' ένα αρχαιότατο κινεζικό έθιμο — όλοι οι συνδαιτημένους πρέπει να κυλιστούν, ο ένας κατόπι του άλλου, πάνω στη νυφική ποσάδα.

Και τότε μόνο οι δύο νύπαντροι είναι ελεύθεροι για να ζήσουν τη νέα τους ζωή.

Σοφοί... πειραχτόζωα

Σ' ένα γεύμα που έδωσε η Λέσχη του Πανεπιστημίου της Ουάσιγκτον, μερικά επιστήμονες προσφέρθηκαν να χρησιμεύσουν ως... πειραχτόζωα. Ο καθηγητής Ρόμπερτ Βάρνευ ήπια μία διάλυση ραδινεργού ιωδίου, κι' οι συνάδελφοί του παρεκλούθησαν κατόπιν με μία ειδική συσκευή τη διαδρομή του ιωδίου μέσα στον οργανισμό του. Έξ' άλλων, μ' ένα ειδικό μηχάνημα, άξιες 2.500 δολαρίων, μετρήθηκαν τα ηλεκτρικά κύματα του εγκεφάλου του νευρολόγου Τζέιμς Λήου.

ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ!...

Πρωτότυπο διήγημα

Έμειναν μόνοι τους στη γέφυρα. Ήταν νύχτα σκοτεινή. Το φεγγάρι δεν είχε ακόμα ανατείλει.

— Όποτε είναι μέσα, ταξιδεύει μαζί μας; ρώτησε εκπληκτός ο πλοίαρχος Άρθουρος Κίνγκστον.

— Ναι. Δεν είναι πέντε μέρες που βγήκε απ' τη φυλακή. Θ' αποδιδασθής στη Νέα Υόρκη!

Ο πλοίαρχος έριξε ένα άγριο βλέμμα τριγύρω του, και κατέβηκε στην καμπίνα του.

★

Ο «Βρετανικός» είχε φύγει απ' το Σαούθαμπτον το πρωί, γεμάτος έπιβάτες. Ήταν ένα, καλοτάξειδο βαπόρι 350 τόνων κι' ο πλοίαρχός του Άρθουρος Κίνγκστον ένας καταξιωμένος γενναίος άνδρας που δεν τον τρόμαζαν πια οι θυμοί της θάλασσας. Η πληροφορία ότι ταξιδεύει μαζί του (αυτός) είχε αλλάξει όλη του την ψυχική διάθεση.

Η παλιά ιστορία της ζωής του ξαναζούσε αυτή τη στιγμή μέσα του.

... Δεν ήταν ακόμα είκοσι πέντε ετών, όταν αγάπησε τη μικρούλα Κλάρα Καέν. Ένας τρελλός έρωας, μία απερίγραπτη ευτυχία, μία χρυσή ζωή του χαμογέλουσαν.

Παινεύτηκαν. Η Κλάρα ήταν πιά δική του. Τα πρώτα χρόνια της ζωής τους πέρασαν γεμάτα χαρά κι' αγάπη, κι' ένα μικρό άγγελουδι γεννήθηκε αργότερα, για να τρέξει πιά δυνατά τον έρωτικό δεσμό τους.

Και έσφαινα εκείνο το τρομερό φθινόπωρο!... Τί υποψίες, Θεέ μου!

Ο Άρθουρος γύριζε τότε απ' την Ιταλία. Βρήκε την Κλάρα αλλαγμένη. Είχε πάψει πιά να τον αγαπάει... το καταλάβαινε. Είχε υπήσχη τη μέση «έκείνος». Δεν γελίσταν. Ένα απόγευμα βρήκε την Κλάρα μαζί μ' «αυτόν» άγκαλιασμένους!...

Τον πυροδόλησε! Μα αυτός πρόσφατος και τράβηξε το δικό του πιστόλι. Ο Άρθουρος τοσματούστηκε. Κι' εκείνος πήγε στη φυλακή. Από τότε δεν είχε μάθει τίποτα γι' αυτόν. Τον νόμιζε νεκρό...

Κρατώντας το παιδί του κι' έδιωξε τη γυναίκα του. Τον περασμένο χρόνο είχε μάθει πως η Κλάρα πέθανε σ' ένα νοσοκομείο... μόνη κι' έρημη!

Αυτή ήταν η παλιά ιστορία της ζωής του που ξαναρχόταν ολοζώντανη για να βασανιστεί και πάλι το μυαλό του. Απ' το φανεστούνι ο άγερας σφύριζε άγρια. Ο Άρθουρος έσκυψε και κύτταξε έξω. Σινεφιά... σκοτάδι πυκνό, τρομερό το κομμάτι.

Άρπαξε το κασκέτο του κι' έτρεξε στη γέφυρα...

★

— Μπρέν... Το νου σου στο τι μόνι! φώναξε ο Άρθουρος.

Τό σκάφος άρχισε να τρίζη.

— Το τρίτο διάφραγμα πήρε νερά! κοσύνανε έξωφα η τρίτος πλοίαρχος.

Συγχρόνως ένα πελώριο κύμα κύθηκε άφροισμένο στο κατάστρωμα.

Μεγάλα μολυβένια σύννεφα προμήνυσαν τον έρχομό φοβερής καταστροφής. Άστραφτε και βροντούσε.

— Πού είναι ο δεύτερος πλοίαρχος; ρώτησε ο Άρθουρος. Πρέπει να ετοιμάσει καλού-κακού τα σωσίβια... και τις βάρκες!...

Κι' αμέσως ύστερα κατέβηκε τρέχοντας τη μικρή σκάλα που έφευγε στην πρώτη θέση.

★

Ο «Βρετανικός» δεν είχε πιά σωτηρία. Κι' οι τρεις άλυσίδες του

τιμονιού είχαν σπάσει απ' τη λύσσα των κυμάτων. Η θάλασσα μούγκριζε... Είχε ξεσπάσει μία δυνατή βροχή με χοντρό χαλάζι.

Μόλις ο Άρθουρος άνοιξε την πόρτα του σαλονιού της πρώτης θέσεως οι έπιβάτες έντρομοι τόν κύτταξαν στα μάτια. Ο πλοίαρχος τους κάθησ'αυσε όσο μπορούσε και τράβηξε προς τις καμπίνες.

Στο βάθος ενός διαδρόμου ένας κύριος μελαχρινός μέχρι τριάντα πέντε ετών συνομιλούσε, καπνίζοντας, με μία όμορφη κυρία.

Ο Άρθουρος προχώρησε προς το μέρος του... Οι δύο άνδρες κυττάθηκαν.

Ένα φοβερό τράνταγμα ακούστηκε την ίδια στιγμή και τομαυμένες γυναίκες φωνές που καλούσαν σε βοήθεια. Η κυρία άφησε το μελαχρινό κύριο κι' έφυγε έντρομη.

Οι δύο άντρες έμειναν μόνοι. — Προτού πνιγούμε πρέπει να σου πω... του είπε σιγά ο Άρθουρος.

Ο μελαχρινός κύριος προστάθηκε σ' αποδοχίση αυτή τη συνομιλία... Μπήκε στην καμπίνα του κι' ετοιμαζόταν να κλείση την πόρτα.

Τα μάτια του Άρθουρου άστραψαν από άγριο μίσος.

— Μή κλείνης άτιμε... ουλοίασε. Και ώρμησε επάνω του με λύσσα φωνάζοντας:

— Η Κλάρα πέθανε!... Τό ξέρεις ε; Από σένα... άτιμε από σένα... Μού έκλεψες την ευτυχία μου... και...

Ο άλλος προστάθηκε σ' άμυνή, αλλά ο Άρθουρος πρόστασε και τόν έπιασε απ' το λαιμό...

— Δεν θα σ' άφήσω να πνιγής... όχι! Θα έκδικηθώ πρώτα... κι' ύστερα άς σε πάω η θάλασσα!

Τόν έσφίγγε στο λαιμό...

— Άτιμε!... θα πεθάνεις... πρέπει να πεθάνεις!...

★

Ο θόρυβος των φωνών έφτανε απ' το κατάστρωμα τριτοκτικώς...

— Τά σωσίβια!... Πνιγόμεστε!... Σώστε μας!... Πνιγόμεστε!...

Περάσανε ακόμα τρία λεπτά άγνίας και τρόμου... Ο Άρθουρος βγήκε απ' την καμπίνα του μελαχρινού κυρίου και κλείδωσε την πόρτα της... Τόν είχε πνίξει!...

Ένα όως άνακουφίσας και γαλήνης έλαμπε στα μάτια του. Προχωρούσε με βήμα σταθερό και θαρραλέο, σάν τον άνθρωπο που έξεπλήρωσε ένα υπέρτατο καθήκον στη ζωή του...

— Κύριοι, στις βάρκες!... Ο «Βρετανικός» δεν μπορεί να προχωρήσει... φώναξε δυνατά κι' ανέβηκε γρήγορα στη γέφυρα...

.....

Πέρασαν τρεις ημέρες κι' ένα πρωί οι κατόικοι της Νέας Υόρκης διάβαναν στις πρωινές εφημερίδες τους την έξη είδηση:

«Νυκτερινόν τηλεγράφημα απ' το Σαούθαμπτον αναγγέλλει ότι το άτιμόπλοιο «Βρετανικός» άναχωρήσαν την παρελθούσαν Τετάρτη έναυάγησε στον άκεανό, συναντήσαν μεγάλην τοικυμάν.

Ελάχιστοι έπιβάτες κατώρθωσαν να σωθούν...

Παραδειγματικόν ηρώισμόν έδειξεν ο πλοίαρχος κ. Άρθουρος Κίνγκστον, ο όποιος μέχρι της τελευταίας στιγμής επέβλεπε από της νεφώσεως εις την έπιβίβασιν των γυναικοπαίδων εις τας λέμβους. Ένα κύμα τόν ήρπασε κατόπιν και τον παρέσυρε εις την θάλασσαν... Νεώτερα του τομέρου αυτού ναυαγίου θα γράψωμεν εις το αύριον μας φύλλον.

Γ. ΜΠΥΝΝΕΡ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Ίδιοκτησις — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135 — 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΓΑΜΟΙ ΜΕ ΚΑΒΥΣΤΕΡΗΣ

Άργα το ευηθήκε. Γάμος στα πενήνταπέντε του. Γιατί όχι; Και στα πενήνταπέντε και στα εξήνταπέντε, αν είναι ανάλογη και η ηλικία της γυναίκας που εκλέγει για σύντροφο του υπολοίπου χρόνου της ζωής του. Κατά τριάντα όμως χρόνια νεώτερη εκείνη που εκάλεσε για συνοδοιπόρο του. Πατέρας και κόρη. Μιλώμενες πολλές φορές για τις άνισότητες αυτές που δηλητηριάζουν ανθρώπινες υπάρξεις και δημιουργούν δράματα. Μία άλλη πλευρά θα μας απασχολήσει σήμερα: Τα παιδιά. Γιατί οι άνθρωποι που φθάνουν σε μία προχωρημένη ηλικία, δεν αρκούνται στο ότι παντρεύονται. Έχουν και τη φιλοδοξία ο γάμος τους να παρουσιάσει ό,σο το δυνατόν μεγαλύτερη απόδοσι. Άρα θα τα παιδιά. Νομίζετε δε ότι όσο πιο μεγάλη η ηλικία τόσο και ο ζήλος της μεγαλύτερης για την ανθρωποπαράγωγή. Σά να τους παίρνει το φιλότιμο και να θέλουν να παρουσιάσουν δείγματα της ακμής τους.

Πέντε παιδιά ήρθαν στη ζωή από το γάμο του πενήνταπεντάριού μας. Όταν όμως η πρωτότοκη κόρη του έφτασε στα δεκαπέντε της ο πατέρας στα έβδομηντα του κουρασμένος από τα χρόνια ίσως δε και από την καθυστερημένη συζυγική του δραστηριότητα, άκολουθήσε την οδό Άναπαύσεως και άφισε στο ανήλικο κορίτσι το βάρος της συντηρήσεως της υπήφους και των τεσσάρων της αδελφών.

Η προστάτις αυτή της οικογενείας μιλει τώρα για το δράμα της. Με άπολυτο σεβασμό και με άπεριόριστη ληστρεία απέναντι της μνήμης του πατέρα που πέθανε αλλά και με πίστη αναπαράστασι του Γολγοθού που άνεβαίνει. Πως να τα βγάλει πέρα; Μία μικρή περιουσία έώσωσε επί μερικά χρόνια την κατάσταση. Τελείωσε αυτή το Γυμνάσιο της και βράστηκε στο Πανεπιστήμιο. Έν τώ μεταξύ, βρήκε κάποια δουλειά και άρχισε να εργάζεται. Η περιουσία όμως εξαπληθήθηκε το έξοδα του σπιτιού, όσο μεγάλωναν τ' άλλα παιδιά. Μεγάλωναν κι' αυτά. Είπε δε και ο πρώτος της αδελφός που έκδηλωση έ-ξαιρετική κλίση στην έπιστήμη.

Και να το δίλημμα: Να σπουδάσουν κι' οι δύο τους άδύνατο. Ο ένας τους πρέπει να θυσιασθή. Ποιος να είναι αυτός; Να είναι η κοπέλλα που λατρεύει κι' αυτή την έπιστήμη που μπήκε κι' όλος στο δρόμο των σπουδών και που επί τέλους με την εργασία της κερδίζει τα έξοδα των εννιάρων και των βιβλίων της; Δεν, το θέλει ο Θεός.

Άλλα μήπως το θέλει ο Θεός να μην ακολουθήσει τις κλίσεις του ο αδελφός της; Να σπουδάσει αυτή που είναι κορίτσι και ν' αφήσει χωρίς σπουδές το άγόρι της οικογενείας; Δε θα το συγχωρούσε ποτέ στον έαυτό της. Γι' αυτό και προβαίνει στην πρώτη θυσία της. Άφισε αυτή τις σπουδές και χρηματοδοτεί τις σπουδές του αδελφού της.

Να σπουδάσει αυτή που είναι κορίτσι και ν' αφήσει χωρίς σπουδές το άγόρι της οικογενείας; Δε θα το συγχωρούσε ποτέ στον έαυτό της. Γι' αυτό και προβαίνει στην πρώτη θυσία της. Άφισε αυτή τις σπουδές και χρηματοδοτεί τις σπουδές του αδελφού της.

Μη βιάζεσθε. Υπάρχει και άλλο άκομψ χειρότερο. Στα φοιτητικά έ-δωλια συνδέθηκε με ένα συνάδελφό της. Ο έρωτας άνιωσε στις καρδιές των δύο παιδιών. Μία άγάπη καθαρή άνήλ, ειλικρινής. Η ευτυχία της δε ήταν να ενώσει τη ζωή της με τη ζωή του. Μακριά του δε νοιώθει τη χαρά. Σε απόστασι ο.

μιας απ' αυτόν την κρατεί το κο-θικόν. Δεν άναγνωρίζει στον έαυ-τό της το δικαίωμα να πειθαρχήσει στη φωνή της καρδιάς της. Γιατί το παιδί είν' ένας φτωχός φοιτητής χωρίς καμιά άτομική περιουσία ενώ ο άλλος...

Ο άλλος μάλιστα. Ο πλούτος έ-κρυσσε την πόρτα της. Ο άρχον-τας του παρα που την είδε, την ά-γάπησε και τη ζήτησε σε γάμο. Δεν είναι ο άνθρωπος άποκρουστικός. Δεν τον κατηννοεί για τίποτα. Α-πλούστατα δεν της κάνει. Στον πρώ-το ή ψυχική του το σωμα της. Άλλα ο πρώτος άποτελεί την άνεφικτη πολυτέλεια. Στο δεύτερο την καλεί το συμφέρον ή φρόνησις και η υ-ποχωρέσις. Ο δεύτερος θα είναι η λύσις του προβλήματος. η τακτο-ποίησις της οικογενείας ή άνακού-φισις της υπήφους της. Κι' έχουν τόση άνάγκη όλοι... Κρέμονται ο-πό το λαιμό της. Την κυττάζουν στα μάτια σά θεοτίτες που θα κάνουν το θαύμα της. Δεν της λένε τίπο-τα με το στόμα. Νοιάζονται για την ευτυχία της σέβονται το αίσιμα της της πνοής την άναπνοή. Εί-νε όμως τόσο διαχέτη στα μάτια τους ή έπιθυμία να λυτρωθούν από το πέλανος των στερήσεων... Να χορτάσουν, να ντυθούν, να κινι-έουν ν' άναπνεύσουν. Ένα «ναι» της και το νέλιο θα σκορπιστή στο σπίτι.

Ενα «ναι» και άνασταίνονται. Ά-νασταίνονται οι άλλοι. Νεκρώνεται αυτή. Είναι όμως πέντε εκείνοι και είναι μία αυτή. Βαρύνει άρα νε πε-ρισσότερο η δική της ευτυχία από την ευτυχία των άλλων; Και τι ευ-τυχία θα είναι άν, έστω άκολουθών-τας το νέο που άγαπή, έρει ότι η ίκανοποίησις της εξαγοράσθηκε με τον πόνο μιας υπήφους με το υα-ροσό τεσσάρων αδελφών που σ' αυτήν έχουν σπρίξει τις έλπίδες τους; Έμπρός σ' ένα τέτοιο δίλημ-μα προσπαθ να δώση μία λύσι. Δε-μας ζητεί η κοπέλλα συνταγές. Ζέ-ρει ότι κανένας άνεύθυνος δεν μπορεί ναχή γυνήν εκεί όπου μόνο η δική της κρίσι θα την οδηγήσει στην μια ή στην άλλη άπόφασιν. Δε ζητεί συμβουλές. Άπλως έμπιστεύε-ται στο καρδί των πόνο της και γρά-φει για να μας υποδείξει μία πτυχή του δράματος των χρονικών άπο-στάσεων που δεν είχαμε ως τώρα προσέξει. Είδαμε τις μεγάλες δια-φορές των ηλικιών στο γάμο σά μία υπήφους που δεν άφισα παρά μόνο τ' άντρώπου. Απομνήσκαμε τα παι-διά. Αυτά κυρίως που δοκιμάζονται από την προσην όφάνεια ή την ά-νικανότητα του ηλικιωμένου πατέ-ρα να έρυσσθή ως που να τα βγά-λη στη ζωή. Άφινω δε τις άλλες έ-κείνες περιπτώσεις που από τις πα-ράκαιρες έννοιες έρχονται κάποτε στον κόσμο τα λεγόμενα «γεροντο-παιδιά» υπάρχει με σωματικές ά-τέλειες ή με ψυχικές άνωμαλίες, που πληρώνουν ίσοβία τον καθυστε-ρημένο συζυγικό όιστρο των νε-νών τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

♦♦

Γνωμικά για το μωρό

★ Το μωρό είναι ο τρόμος του ά-γάμου, ο θναυρός της υπήφους κι' ο φοβερός τύραννος και το πιο... δημοκρατικό άκουσπίτιο.

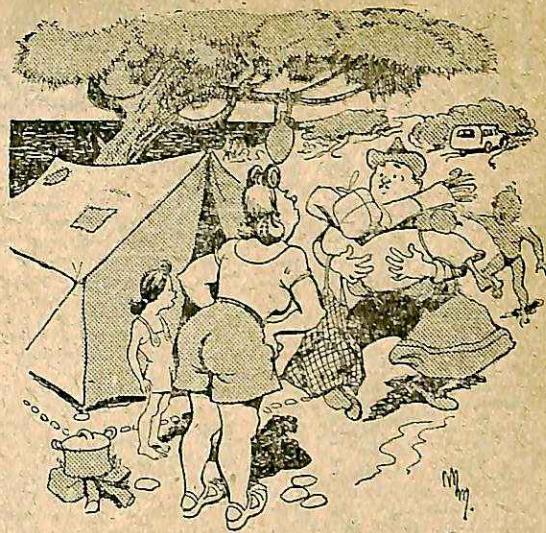
ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

★ Το μωρό είναι ένα πράγμα που το πρώι φωνάζει το μεσημέρι κλαίει και τα μεσάνυχτα ουρλιάζει.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

★ Το μωρό είναι η τελευταία έκ-φωσις της ανθρωπότητας.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΥ

— Σίγουρα, Πελοπίδα, ξέχασες πάλι... τα το-μυδάκια για τα μαλλιά μου!

[Σκίτσο Ν. Νομικού!]

Στίχοι της εποχής

Να το πάρω το κορίτσι;...

Ραντεβού μ' ένα κορίτσι σάν πηγαίνω στις 8 το βράδυ στο Λυκαβηττό άπερίγραπτο είν' εκείνο που παθαίνω απ' άγνώστους και γνωστούς που συναντώ.

★

Τόν προσάτη κάνει ο κάθε κατεργάρης σάν... υπαυπάς σάν άδελφός άφεντικό: «— Να το πάρης το κορίτσι, να το πάρης! μου φωνάζουν μ' ύφος έπιτακτικό.

★

Τι κακό με πιάνει τί άπελπίσιον σάν μου λένε: «Να το πάρης!» Εσφινκά. Μα στην ύποπτη αυτή την προστάσι άπαντώ με λίγα έρωτηματικά:

★

— Να το πάρω το κορίτσι να το πάρω, μα φοβάμαι μήπως πάθω συμφορά. Πως θα γίνη να γλυτώσω απ' τον κομπάρσο και ακόμα απ' την κακούρα πεθερά;

★

»Να το πάρω το κορίτσι δίχως βία, σάν κοπέλλα είναι τρέλλα και κουφή. Μα μετά απ' το χορό του Ηαρίδ, μην τυχόν, και με χορέψη στο ταψί:

★

»Αφού είναι όπως λένε, από σπίτι να το πάρω να σας κάνη την καρδιά. Μην σκεψή όμως ως συνήθως μνητή, μήπως, πάλι δεν μου μοιάσουν τα παιδιά;

★

»Να το πάρω το κορίτσι κύρ προσάτη αλλά μόλις θε να γίνη αυτή (μηντόμ) μήπως τύχη και με κάνη φανοστάτη, μήπως υπλέκω και στα όρματα του τράμ;

★

»Σάν γυναίκα μου άσφαλως θα καυρώνη έχω φημ και ύραιου και καλού! την μοιότορα όμως ποιος θα την πληρώνη, τόν τοαγκάρη τόν σωφέρ, την καπελού;

★

»Να το πάρω μια και δεν είν' όπως τ' άλλα να το πάρω και να είν' (έπί ακοπόν); Μ' αν ο γάμος όπως λένε είναι κομμάτι τι χαμπάρια τότε, μούστορα λείπει;

★

»Να το πάρω το κορίτσι να το πάρω, μήπως βριακω όπως στην πόρτα μου ουρά; Να το πάρω μια μην τυχόν και κρεπάρω σάν μου παίξη τόν παπά στα φανερά;

★

Είμαι βέβαιος πως ο κάθε κατεργάρης σάν διαβάση αυτά τα (Μήπως) θα ντραπή, και (να πάρης το κορίτσι να το πάρης!) θα σκεφθή πολύ να... μου το ξαναπεί!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΡΑΣΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΤΡΕΛΛΗ

«Η κυρία ντ' Γκουτεράν ήταν ακόμη άμορφη με τα άσπρα μαλλιά της. Τρελλή από καιρό συνήθιζε να, και τεταμένη κάθε απόγευμα και να κάνει τον περίπατό της στον κήπο του μεγάρου της».

Συνήθιζε ακόμα να στέκεται στην πόρτα να κηπου παρταβρίζοντας μελαγχολικά το βασίλειο του ήλιου, στο βάθος του δάσους που ήταν εμπρός στο σπίτι της.

«Έχω απ' τον κήπο αυτό συνήθιζε να κάνουμε τον περίπατό μας με την αγαπημένη μου κάθε βδομάδα. Περνάγαμε σφιγτανκαλιά, σμενοί κι ανταλλάσσεμε τρελλά φίλια. Η Τρελλή μας εκύπτασε μ' ένα ύφος αγριο και μας έδωκε κατι ματιές που μας στενοχωρούσαν».

Μια μέρα όμως μας και-ρέτπρε και σιγά... σιγά πια-ταμε μαζί της φίλια.

— Δεν φοβάστε ν' αγαπιέστε έτσι ελεύθερα; ρώ-τησε.

— Ποιόν να φοβηθούμε; είπα.

Αυτή γούρλωσε τα μάτια της και ψιθύρισε με τρόμο:

— Τον σύζυγό! Τον σύ-ζυγό!

Και συγχρόνως έκα-με το σταυρό της. Νόμιζε πως η γυναίκα μου ήταν γυναίκα άλλου, φαίνεται, και ν' αυτό της εξήγησα το πράγμα.

— Είπε η γυναίκα μου, της είπα.

Η Τρελλή χαμογέλασε νομίζοντας πως της λέμε ψέματα. Φανταζόταν πως ένα αντρόνιο δεν μπορεί να είναι τόσο ερωτευμένο.

Την άφησαμε να φαντά-ζετο.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Είς τὰ ἐμβάνια

«Εκ των καυμάτων των πολλών δεινώς πυρπολησάμενος σκεφθείς δε ώριμότερον και αποφασισάμενος να δροσισθώ θαλασσινώς λαμβάνων εν εμβάνιο, έλαβον το αναλόγον το ύψος το άρειμάνιο, κατήλθον δε εις οάληρον, πλησίον της θαλάσσεως καθ' η δεινός κολυμβητής και δη πρωτίστης κλάσεως. Εισήλθον εντός καμινιάς, ηνοιξα το διακκίον και ενεδύθην αυτανόμος μακροίον εσωθράκιον, όπερ ο τάλας κέκτημαι εκ χρόνων αμετρήτων. Έξήλθον δ' επί της πλαζας ώραιος ως ο Τρίτων. Άλλ' όσοι με αντίκρυσαν εις καυχασμούς εκπαύσι κι' εις βάρος του εσωθράκου μου ειρωνικάς γελάς. Τέλος εισήλθον σθεδαρος εντός της θαλάσσεος πλην μόνον ο μισός».

Διότι εκω ως αρχήν, ήν και τηρώ ευθέως, να πεπατώνω ασφαλώς πάντα επί του βυθός. Μεθ' ο εξήλθον εύχαρις επί της άμμουδεας όπου πληθος άντικρυσσόν θήλεις πολύ σπουδαίας, ένδεδυμένας με μαγιά όλίγον ακατάλη- (πτα)

αφήνοντα τὰ θήλεα όλα σχεδόν ακα- (λυπτα).

Είδον και κνήμας τονρευτάς και μελά- (να έμβουτια)

και ήθέλησον περίξ αυτών, να καιώ με- (κροθούτια)

Είδον και άραποειδείς κι' όρεκτικάς (πλατέας)

και άλλους μεζεδέας

Κι' ποσάνθην πυρ εξώτερον να με κε- (καθουρδίζη)

και φλόγα της κολάσεως να με τσε- (ταουρουφλίζη)

Εν τέλει δε με άφησαν, ως έννοείτε, (ρεστίον).

Κι' υπέρστην ρεζιλίκιον όλίγον τι άνοικειον.

Κατήλθον θερμαινόμενος κι' επέστρε- (ψα... ήφαιστειόν!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ρεύεται έρωτες και περιπέ- τειες. Περιοφανεύονταν μα- λιστα γιατί ο νέος ήταν τρελλά ερωτευμένος μαζί της. Νόμιζε πως μπορεί να κάνει κόρτε, χωρίς να πα- ραβη τα ουζυνικά της κρέπ. Μια βραδυα μετά το φαν- το ο άνδρας της ανέθηκε στην κουβέρτα του βαπο- ριού να καπνίση. Έκεινη πήγε στην καμπίνα της για να λουχάση λιγάκι.

«Έξασνα ένας άνθρωπος έσπυρξε σιγά την πόρτα της και μπήκε μέσα. Ήταν ο νέος. Είχε καταλαβει στο τροπέκι απ' τα μάτια της, πως η αναπημένη του έ- φτασε σε σημείο που θα ή- ταν εύκολο να την κατα- κτήσει και την άσπασε αμέ- σως στην αγκαλιά του. Αυ- τή δεν έδωλε μιλιάρη και το ανεπαρόδοτο συνέβη. Αυ- τή η δουλεια επαναλαμθα- γόταν κάθε βραδυ, κατά το διάστημα που ο άνδρας της ανέβαινε να καπνίση. Η εύκολια αυτή των αχέσων τους τους έδωσε κουράγιο να μη σκέπτονται τον κιν- δυνο. Πολλές φορές εκείνη σκηνότανε τη νυχτα με πρόφασι πως έχει πονοκέ- φαλο και άπνινα και πήγαι- νε στην καμπίνα του φίλου της. Ο άνδρας της μια νύ- χτα υποψιάστηκε, παραψυ- λαξε και τους συνέλαθε. Ήταν δυο ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Η θάλασσα έ- μούγκριζε με μανία. Στις καμινίες ο κόσμος κοιμό- τανε, άκουγόνταν μόνο η φωνή του σκοπού που ψύ- λαγε στο κατόστρωμα».

— Επειτα όμως φαίνεται πως μετανόησε και ξανα- είπα.

— Όχι, όχι, θα σας διη- γηθώ καλύτερα την ιστορία μιας φίλης μου. Ξέλετε;

Απ' την ιστορία της κα- ταλαβωμε πως μας άφηνη- θε το δικό της περιστα- τικό. μα δεν της είπαμε τί- ποτα. Άρχισε ως εξής:

— Μια νέα γυναίκα, ώ- μορφη, πολύ ώμορφη, νύχι- ζε καποτε από μακρυνό τα- ζειδι στη Γαλλία μαζί με τον άντρα της που την έ- λείτρεψε. Στο ίδιο βαπόρι βρίσκονταν κι' ένας νέος ευγενής, πολύ περιποιη- τός και πολύ ώραιος. Ο νέος αυτός έκανε κόρτε στην ώραία επιβάτιδα με τόσο επιτηδεύσητα όμως και τόσο ευγενεία, που ο άνδρας της δεν υποψιαζό- ταν τίποτα. Οι δυο άνδρες μάστιγα έγιναν φίλοι κου- δοντιαζαν, καπνίζανε μαζί και σπάνια χωρίζαν. Η γυ- ναίκα ήταν έλαφροχάρα- κτηρος και πολύ ζωηρή. Ο άερας της θάλασσας την έ- ρεβίξε κι' η πληξία του βα- ποριού την έκανε να όνει-

— Πάμε στην κουβέρτα! είπα ψυχρά ο άνδρας στο νέο και του έδωσε το ένα απ' τα πιστόλια του.

«Οι δυο άνδρες άφησαν τη γυναίκα στην καμπίνα της τρωμαγμένη και απο- ληθωμένη κι' ανεβήκανε στην κουβέρτα του βαπο- ριού, στα σκεπτα για να μη τους δει ο σκοπός. Μόνο το φενγγάρι τους φωτίζε, μα κι' αυτό κρυφτηκε σε λίγο πίσω από σύννεφα. Ήταν κακοκαιρία. Αστράτε και βροντούσε. Γέμισαν γρήγο- ρα γρήγορα τα πιστόλια τους και μείναν σύμφωνοι να πυροβολήσουν κι' οι δυο μαζί όταν θα φωτίζε καμιά αστραπή. Καθάλασε στα παραπέτα κι' αμα άστρεψε ακούστηκαν δυο πιστολιές κι' ένας κρότος ανθρώπου που έπεσε στη θάλασσα».

— Ύστερα από πέντε λε- πτά η γυναίκα που άγωνιού- σε στην καμπίνα της είδε την πόρτα της ν' ανοίγη και να μπαίνει μέσα ο φίλος της. Κατάλαβε άμέσως πως ο άνδρας της είχε σκοτώ- θη. Αναπήδησε τότε απ' το κρεβάτι της κι' έστρεψε το φρελό της στο προσωπο φω- νάζοντας:

— Άνανδρε! Άνανδρε!

Στο σημείο αυτό η Τρελ- λή κυρία σταμάτησε. Μια τρομερή έδαψή την είχε πιάσει κι' αναγκαστήκανε να φύγουμε, με την καρδιά σφιγμένη. Απ' την ήμερα αυτή δεν την ξανάδαμε ποτέ πια. Ο κήπος της ή- ταν έρημος και το μεγάρο της βυθός, θλιβερό, κατά- κλειστο».

ΦΕΡΝΑΝ ΛΑΦΑΡΓΚ

★ Οι πιστοί σύζυγοι άνα- πούν τις γυναίκες τους, έ- κείνοι όμως που τις άπα- τούν τις λατρεύουν.

ΜΠΟΜΑΡΣΑΙ

★ Ένας άνδρας άπατά την γυναίκα του για το τι- ποτα. Μια ερωτευμένη γυ- ναίκα όμως ουδέποτε άπα- τά τον άνδρα που άγαπά.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

★ Δυο άνδρες τους ό- ποιους άπατάσε η ίδια γυ- ναίκα είναι λίγο συγγενείς.

ΑΔΩΡΕΝΤ ΚΑΠΥΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπερτόζ

«Η κρίσις συνεχίζεται σε επικίνδυνο βαθμό, στα Αθηναϊκά θέατρα».

Έτσι, μετά το θέατρο Μουσούρη, έ- να άλλο κεντρικό θέατρο, του Σαμα- τζή, που είχε γνωρίσει άλλότε μεγάλες δόξες, έκλεισε με παθητικό 50 εκατομ- μυρίων, σε διάστημα δυο σχεδόν μηνών.

Τώρα, καταβάλλεται προσπάθεια για να παραχωρηθ το θέατρο Σαμα- τζή σε ομάδα ήθοποιών, που θα πα- ρουσιάσουν για λογαριασμό τους συ- κρότημα «Βαριετέ».

— Στη «Λυρική Σκηνή» παίζεται ά- πό προηδές με μεγάλη επιτυχία η πε- ριόφημη όπερέττα του Τσαλλέο «Το ρό- δον του Τυρόλου», το ανέβασμα της ό- πιας στοιχίσε στο κράτος πάνω από 100 εκατομμύρια!...

Άρκεϊ να σημειωθ πώς για το έργο αυτό, έχρησιμοποιήσαν 12½ κυβικά ευλείας, 112 τόνους γύψου, 7.500 πήχες ύφασμάτων, 140 ζεύγη κάλτσες και 90 ζεύγη παπούτσια! Εργάσθηκαν δε συ- νεχώς επί ένα μήνα, έκτος από τον σκηνογράφο κ. Μάριο Άγγελόπουλο, 35 ζωγραφίτες, 45 μολύβια, 8 ζωγρά- φοι και 2 γλύπτες! Υπάρχει η έλπι- δα ότι «Το ρόδον του Τυρόλου», θα βγάλει όλη την θερμή ραϊζίν, θα παι- χθι δε εν συνεχεία, τον χειμώνα και στα «Ολύμπια».

— Στη γιοστή του θεατρίου, που δι- ωργάνωσε την περασμένη εβδομάδα το «Λυκειο των Έλληνίδων» στο «Τένις Κλάμπ», έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση τα χρυσοκέντητα τοπικά κοστούμια των Έλληνίδων, άξια πολλών δισεκατομ- μυρίων δραχμών.

«Ας σημειωθ ότι τα τόσο πολύτιμα αυτά φορέματα, έφύλαγνόνταν κατά την διάρκεια της κατοχής, στα θησαυροφυ- λάκια της Τραπεζής της Ελλάδος».

— Μετά τη Βάση Μαυλιδίου και μία ακόμη δημοφιλής Έλληνισ καλλιτέχνις, η Σοφία Βέμπο απέκτησε κόουρσα.

Είπε μια οκτακύλινδρη «Μπουϊκ» τε- λευταίου τύπου που της έχασε η έλληνική παροικία του Νηποσίτ.

— Το συγκρότημα του Έθνικού Θε- άτρου, έπειτα από τις θριαυβετικές παραστάσεις του στη Ρόδο, παίζει τώρα στην Κύπρο.

— Στο «Λυρικών», όπου η επιθεώ- ρησης «Παρθαλό Καίσικι», συγκεντώ- νει πάντα τον περισσότερο κόσμο έ- τοιμάζεται μια καινούργια ήθογραφία, πάλιν του κ. Δ. Ευαγγελίδη, με τον τί- τλο «Να τὰ πάρης τα κορίτσια».

Η υπόθεση του νέου αυτού έργου περιστρέφεται γύρω από τις προτιέ- τειες ενός ομίλου υπαιπτάδων, που γυ- ρίζουν τις διάφορες χώρες του κόσμου για να παντρεύουν τα κορίτσια τους.

— Σύμφωνα με μία επίσημη στατι- στική, τη μεγαλύτερη καθημερινή είσ-πραξι (μέντια) κατά τον περασμένο χειμώνα, είχε απ' τα θέατρα του Πα- τριωάννου κι' από τα σινεμά το «Ρέξ».

— Στο Βαριετέ «Πεύκα» του Ζαπ- πείου εμφανίζεται από αυτή την εβδο- μάδα, η γνωστή ντιέζ Ίωάννα Άλδα.

— Η Ροζίτα Σερράν, μετά την Αί- νυπτο, βρίσκεται τώρα στο Λίβανο.

— Η Ρένα Βλαχοπούλου και ο Σπάρτακος εμφανίζονται τον τελευταίο αϊρο, με ένα εύνοϊκό συμβόλαιο, στην Τεχεράνη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Το Τηλέφωνο

«Το τηλέφωνο, αλήθεια, τί έφεύρεσις τελεία. Τί οικονομία χρόνου, τί μεγάλη εύκολια! Με το χέρι έτσι κανείς και το δίσκο του γυρίζει και μιλάς, είτε φωνάζεις, ή γκαρίζεις, ή και βρίζεις. Και το σύρμα μεταφέρει τη φωνή σου παρευθός την καρέκλα μια στιγμή να κουνηθής».

«Ω! χωρίς αμφισβολία είναι μια εύκολια σ' άπασαν την οικουμένη... Βάσανο έινε βάσανο μεγάλο. Ο καθένας το δουλεύει όπως θά του κινή κέφι κι' άδιαφορεί αν τὰ νύτρα τὰ δικά μας καταστρέφει».

Το τηλέφωνο εν πρώτοις είναι μέσον φλυαρίας άδιάκοπης κι' άγρίας, ως σαφώς θ' αντιληφθήςτε

στα τηλέφωνα που έχουν το «Έδώ τηλεφωνείτε», «Όποιος το ακουστικό του θά το πάρη μες στο χέρι το σηκώνει το χειμώνα και τ' άφίνει καλοκαιρί».

Λέει, λέει, λέει, ό,τι τούρφη στο κεφάλι κι' άδιαφορο αν πίσω περιμένουν τόσο άλλοι και φωνάζουν κάθε τόσο: «Συντομεύετε, λοιπόν!».

Γιατί έχουνε σκοπόν το ακουστικό το κέρας να τὸ βάλουνε στ' αὐτί κι' ό,τι έκανε ο άλλος να τὸ κάνουνε κι' αὐταί!

Το ρεκόρ στις φλυαρίες τόχουν φυσικά οι κυρίες, που τηλεφωνούν συνήθως σε μία φίλη ή γνωστή. Κι' είν' το τηλεφώνημα τους μακρὰ σαρακοστή. Θά της πούν για τη μόδιστρα, κάτι για την καπελλού. Για τὸ σκάνδαλο τὸ νέο πού έσκάρωσε ή Λουλού. Για τὸ φίλμ τὸ έτσι κι' έτσι πού είδαν χτες στὸ σινεμά. Για τὸ πὼς τὰ γιουβαρλάκια ὁ Ντιντης τὰ προτιμά. Για τὸ πὼς τὰ βουρλάκια τὰ πὼς τὰ πάν εφέτος.

«Όλα τὰ ζητήματά τους θά τὰ πούν ανεκαιρέτως. Κι' ύστερα θά περιμένουν με μεγάλη ύπομονη. Καί ενώ νὰ τελειώση περιμένει με θυμό ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Ἡ κυρία, μόλις κλείνει, παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Ἡ κυρία, μόλις κλείνει, παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Ἡ κυρία, μόλις κλείνει, παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό. Καί ενώ νὰ τελειώση παίρνει ἄλλον ἀριθμό».

Το τηλέφωνο επίσης έχει κι' άλλες ένοχλήσεις. Δυο ή τρείς, άργά, τη νύχτα, πού γαλήνιος κοιμάσαι και σε τόπον παραδείσου εν άνείρω ίσως θάσαι: — «Γκρρν!» εκείνο σε ξυπνάει απ' τὸ ύπνου σου τὸ βάθος για ν' άκούσης, δυστυχί μου: — «Α! παρντόν! Έγινε λάθος!»

Και τις φάρσες πού τις βάσεις; Είνε τόσοι άναίδεις πού μπορείς να τους άκούσης μά ποτέ να τους ίδης — πού σε παίρνουν κάθε τόσο και σ' έξερεθίζουν πόσο με τ' άστέια τους πού κάνουν και εις βάρος σου γελάνε

Και καμπόσες δεσποινίδες πού δεν έχουν τί να κάνουν και λυγκόνντο σε παίρνουν και την ώρα τους τη χάνουν

Κι' είνε τὰ τηλεφωνήματά τους δώδεκα, είκοσι τρία. Ραντεβού σου δίνουν όπου δεν θά πάνε και θά πιάς

έναν είσαι, κυρίε μου, κουτορνίθι και λαπάς...

Το τηλέφωνο, αλήθεια, τί μεγάλη εύκολια! Είνε μέσα στη ζωή μας μία κάποια ποικιλία. Το τονίζω, κύριοί μου, με πεποίθησι άκραφινη: — Πώς τηλέφωνο αν βάλης, κλείσε θέσι στο Λαφνί!

Εμμενογραφία

Παύλ. Γαβρία

ο Λογιστάς Γ.

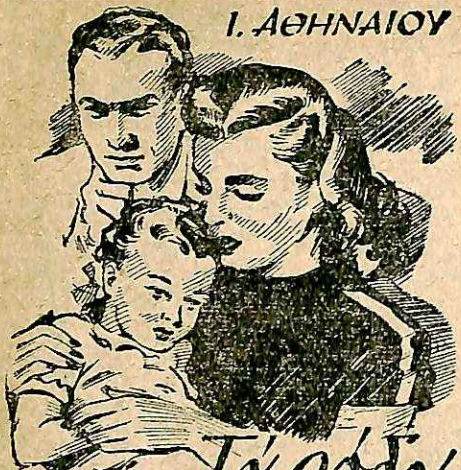
ο Λογιστάς Γ.

ο Λογιστάς Γ.

ο Λογιστάς Γ.

ο Λογιστάς Γ.

I. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Τά ρόδα ΤΑΝΑΘΙΖΟΥΝ

15ον Τά μάτια του Στέλιου άνοιξαν υπέρμετρα. Μία νεκρική χλωμάδα χύθηκε στο πρόσωπό του. «Ε-πειτα, προσπαθώντας να κάνη σκληρή τη φωνή του, άπαρκήθηκε:

— Λυπάμαι πάρα πολύ γι' αυτό. 'Αλλά, τί σκάει έχω έχω!

Ήταν σατραπικός ο τόνος του. Θα ράμιζε και πέτρες.

— Αυτό... πρέπει να στο πω όταν θα θελήσεις νάμαστε μόνοι πέντε λεπτά, ά-ποκρίθηκε ίκετευτικά η Παυλίνα.

Τά μάτια της Λούσης άστράψαν με θυμό. «Ελευθερά, είπε. Όλο το σπίτι είναι δικό σας. Πιναίνετε μέσα και πέστε τα!

«Ο Στέλιος άηκωσε τους ώμους του. «Αι-νόταν τώρα πιο χλωμός, καθώς προχωρούσε προς τα μέσα διαμερίσματα, ένας μεροκόπος άντρας τσοκισμένος.

— Λέγε τι θέλεις από μένα; ρώτησε την Παυλίνα, μόλις έμειναν μόνοι.

— Στέλιο, πρόφερε αυτή, λαχανιασμέ-νη. «Εδώ είναι αδύνατον να σου το πω. Μονάχα με δυο λόγια. 'Η Βάντα είναι άρ-ρωστή... για σένα. Μόλις τάμασε, έπεσε με ένκεφαλικό πυρετό Παραλάρει. Σε ζη-τεί. Πεθαίνει. 'Ελα στο σπίτι. Μόλις σε ιδώ ίσως σωθώ.

— Νάρθω στο σπίτι; φώναξε με φρίκη αυτός. Ποτέ! Στο κατώφλι σου, όρκισθη-κα να μη ξαναπεράσω.

— 'Ελα, σπύτι, ίκετευσε η Παυλίνα. Δεν έχω αυτό μονάχα να σου πω. 'Εχω και κάτι άλλο.

— Πέστο εδώ.

— Εδώ είναι αδύνατον. 'Ελα στο σπίτι. Κι' η μεγαλύτερη έχθρα σου να ήμουν, και νάρχομαι να σε παρακαλέσω για τη ζωή ενός παιδιού, έπρεπε να μη με διώ-χης. Τη Βάντα την άναπούσε τόσο. Αυτή δε φταίει σε τίποτε. 'Ελα να τη σώσης. Και θα σου πω κάτι κάτι άλλο... κάτι σπου-δαίο... κάτι που δε μπορείς να το φαν-ταστής.

«Ο Στέλιος δίσταζε. 'Η ψυχική πάλη έ-κανε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά, σανόταν ακόμα πιο γέρος, ακόμα πιο δυστυχισμένος.

— Σ' εξορκίζω... έπέμεινε η Παυλίνα. Δεν ξέρω σε τι να σ' εξορκίσω. Στην ψυ-χή που θα δώσεις μία μέρα στο Θεό. 'Ε-λα! Κάθε λεπτό που περνάει φέρνει το θάνατο κοντά στο παιδί. 'Ελα, και δε θα ε-ξαναβρω ποτέ στη ζωή σου που μ' ά-κουσες αυτή τη φορά.

Μετά πολλή ώρα, λύνισε ο Στέλιος. — Έστω, προσφερε βαρεία. 'Ας φερθώ και μία φορά στη ζωή μου σε χριστιανός. Ορρώ. 'Αλλά θα μείνω μονάχα λίγα λε-πτά της ώρας, στο λέω.

— Λίγα λεπτά της ώρας. 'Όσα χρειάζον-ται για να σε ιδώ το παιδί και για ν' ά-κούσης τα λόγια πούχνα να σου πω.

Γύρισαν πίσω στην τραπέζια. 'Η Λού-ση κ-έσθον σ' ένα ντιβάνι με το ένα πόδι απάνω στο άλλο, κάννιζε και ούτε άλλα-ζε στάσι όταν τους είδε.

— Λοιπόν, άκουσε το μεγάλο μουσικό; ρώτησε τον αρραβωνιαστικό της προκλη-τικά.

— Λούση, είπε αυτός στενωχωρημένος. Θα πάω στο σπίτι της Παυλίνας. Με συγ-χωρείς, άνθρωπε μου. Ή; Θα πω δυο λόγια.

μονάχα της μικρής. Είνε κρίμα να πεθά-νι. Αν μπορώ να τη σώσω με δυο λόγια. Σε μισή ώρα το πολύ θα είμαι κοντά σου πάλι.

«Η Λούση δεν κουνήθηκε. Το πρόσωπό της πήρε μία άγρια έκφραση ειρωνικής. — Δεν υπάρχει λόγος να βιαστής, είπε. 'Ός αύριο στις έξη το βράδυ που θα γινώ ο γάμος μας έχεις καιρό. Μονάχα μη ξεχα-στής κι' άρνιήσης.

— Ούτε μισή ώρα δε θα κάνω, είπε ο Στέλιος. Και τράβηξε πρώτος αυτός σιωπηλός ά-λύγιστος.

Το ύφος του ήταν παγωμένο. Μα την καρδιά του την έτρωγε το σα-ράκι της άγάπης. Δεν μιλούσε, δεν έλεγε λέξι. Μα η Παυλίνα μάντευε πολύ καλά πως χίλιες δυο σκέψεις στριφογύριζαν στο μυαλό του.

Όταν κατεβηκαν τα σκαλιά πριν βγούν άπ' την πόρτα, ο Στέλιος κοντοστάθηκε. Φαινόταν σαν κάτι να ήθελε να πη.

Στάθηκε κι' η Παυλίνα. Σήκωσε τα δα-κρυομένα μάτια της και τη κάρφωσε στα δικά του.

— Άκουσε... της είπε. Και σταμάτησε. Δίσταζε...

Τά βουρκωμένα μάτια της, η έξαλλη φουσιγγωμία της το σανόνι της πούτρεμε του έκοψε τη φώρα.

«Η Παυλίνα τον διεκώλυσε.

— Σ' άκούω, είπε. Τι θές να πής;

— 'Ηθελα να σε ρωτήσω...

— Έμπρός λοιπόν. Γιατί διστάζεις;

— 'Ηθελα να μου πής ειλικρινώς, για τε-λειταία φορά τι τρέχει. Είνε άρρωστη σο-θυρά ή μικρή; Μήπως όλ' αυτά είναι μια σκηνοθεσία; Μήπως...

«Η Παυλίνα δεν τον άφησε να προχω-ρήση.

— Φτάνει! του φώναξε. Είσαι πολύ κα-χύποπος. Είσαι σκληρός πολύ σκληρός. Δεν βλέπεις λοιπόν την άληθεια ζωγρα-φισμένη στο πρόσωπό μου; Δεν σου λένε τίποτε άπολύτως τα δακρύα μου;

— Ένας λυγμός της έκοψε τη φωνή.

Με μεγάλο κόπο κατώρθωσε να συνε-χίση:

— Φαντάζεσαι πως θα έρχόμουν στο σπύ-τι αυτό αν δεν ήταν ανάγκη ανάγκη με-γάλη, σκληρή; Φαντάζεσαι πως θα πατού-σα το πόδι μου εδώ πέρα; 'Η ανάγκη μ' έσπρωξε. Θέλω να σώσω το παιδί μου το παιδί μου, η Βάντα μου πεθαίνει!...

— Το παιδί σου...

«Η φράση του αυτή τη χτύπησε σαν καμουτοιά.

Το αίμα έβαψε κόκκινα τα χλωμά μά-γουλά της.

Θα ήθελε να του φωνάξη δυνατά, ά-γρια:

— («Το παιδί μίας!...»)

Μα άσγκωσε τα χείλη της, συγκέντρωσε όλη τη δύναμη για να μη το κάνει.

— Μην ταραξέσαι, της είπε ο Στέλιος. Σε πιστεύω... Μα έχω κι' εγώ δικό. 'Ε-πειτα άπ' όσα συνέβησαν... Γίνεται κανέ-νας καχυποπτος, υποψιάζεται τα πάντα.

«Η Παυλίνα δεν απάντησε.

Κύτταζε την πόρτα. Άνυπομονούσε.

Το κόλπο του παπα

Βέρος Ρουμελιώτης ο παπα Λαμπρι-νός φημίζεται για την εξυπνάδα του. Μία φορά στο χωριό, κάποιος έκλε-ψε μία γίδα. Το χωριό άναστατήθηκε. «Ο κλαπείς έτρεξε στον παπα Λαμ-πρινό.

— Παπα μου, του λέει, έου μονάχα μπόρεια να μου βρής την κλεμένη γί-δα. 'Απ' το Θεό και στα χέρια σου.

— Παπα μου, του ύπόσχεται ότι θ' άνα-καλύψη τον κλέφτη και την πρώτη Κυ-ριακή, μετά την λειτουργία φωνάζει στο έκκλησίασμα:

— Σκύψτε όλοι σας, ακούψτε κάτω τέ-κνα μου!

«Αμέσως όλο το έκκλησίασμα λυγίζει τη μέση του και σκύβει.

— Σκύψατε όλοι; ρωτάει ο παπα Λαμ-πρινός.

— Σκύψαμε παπα μου, του όπαντούν.

— Έκλεισε που έκλειψε τη γίδα έ-σκυψε;

— Έσκυψε, παπα μου, φωνάζει κά-ποιος χωριάτης.

— Πιάστε τον! Ξεφωνίζει ο τετραπέ-ρατος παπα Λαμπρινός. Αυτός είναι ο καταραμένος ο γιδόκλεπτης.

«Ο Στέλιος το κατάλαβε. — 'Ας μη χάνουμε καιρό, είπε. 'Ας πι-ναίνουμε. Βγήκαν έξω.

Κοντά στο άρρωστο παιδί

Στο δρόμο, ο Στέλιος φώναζε ένα ταξι. Στη μικρή διαδρομή, έμειναν κι' οι δυο τους σιωπηλοί με τα χείλη σφιχτά.

Μόλις έφτασαν σπίτι, ψιθύρισε ο Στέ-λιος στην Παυλίνα:

— Τι πρέπει να πω στη μικρή; Είνε δυνατόν να επιμείνω στο φέμια; Δεν μπορώ να της πω ότι... ότι είμαι ο πα-τέρας της.

— 'Ελα μέσα, άποκρίθηκε η Παυλίνα σι-γά, θα στα εξηγήσω όλα.

Τον τράβηξε στην τραπέζια, που βρι-σκόταν μακριά από το δωμάτιο του παι-διού. Θα του το έμολογούσε τώρα το φο-βερό της φέμια. Θα του τάλεγε όλα. Κι' άς τη σκότωνε την ίδια στιγμή.

Δεν πρόφτασε όμως ν' άνοιξη το στόμα της. «Η Ξένη μπήκε όλοχλωμη στο δωμα-τίο.

Μόλις είδε το Στέλιο, ταραχτηκε.

— 'Ηρθες Παυλίνα; ψιθύρισε. 'Ηρθατε; Δόξα σοι ο Θεός!

— Πώς είναι η Βάντα; ρώτησε χωρίς νηοή η Παυλίνα.

— Με φοβίζει, Παυλίνα. Τάχνα χαμένα. 'Ελα μέσα.

— Πάμε λοιπόν! είπε ο Στέλιος. 'Αν πρόκειται ή παρουσία μου να κάνει το θαύ-μα της τόσο το καλύτερο.

— Δεν πρέπει να σε δη όπότομα, είπε η Παυλίνα. 'Ασε να την προετοιμάσω.

«Ο Στέλιος χτύπησε νευρικά τα δάκτυλά του σ' ένα τραπέζι. Φαινόταν σαν να κα-θόταν, στα κάρβουνα. Άγωνιούσε. Κάθε στιγμή μεγαλωνε ή ταραχή του και ή συγ-κίνησή του.

«Η Παυλίνα μπήκε στο δωμάτιο του παι-διού.

«Η μικρή ήταν άνασχημένη στο κρεβ-βάτι της με μάγουλα όλόφλογα, με μά-τια θαλά. Μόλις είδε τη μαμά της φώναξε, μ' έσση!

— Που ήσουν μαμά; 'Ελα, έλα κοντά μου! Τώρα πούλεις πρθε ο μπαμπάς!

— Άλήθεια; φώναξε χαρούμενη τάχα η Παυλίνα. Και τί σου είπε ο μπαμπάς σου, μωρό μου;

— Δεν μου είπε τίποτε. Μόλις έκανα να του πιάσω το χέρι έφυγε. 'Αλλά να πας να τον βρής και να του πής ότι τον έ-λα.

Θα πεθάνω αν δεν έρθη.

— Θα έρθη ο μπαμπάς σου, ψιθύρισε η Παυλίνα, χαϊδεύοντας τις άνάσπατες μπού-κλες της παιδούλας. Πρέπει όμως να μου υποσχεθής πως θα καθήσας φρόνιμα όταν τον δες. Πώς δεν θα ταραχτείς.

— 'Αν έρθη ο μπαμπάς μου, θα γίνω κα-λά! φώναξε η μικρούλα.

«Έπεσε κατόπιν και πάλι στα μαξιλάρια της κι' άρχισε να ψιθυρίζει με σπασμένη φωνούλα:

— Μία φορά ήταν ένας μπαμπάς που δεν άναπούσε την κορούλα του!

Δεν μπορούσε να καταλάβησ που άρ-χιζε το παραλήρημα. 'Η πραγματικότητα και ή φαντασία είχαν μπερδευτεί στο φτω-χό μυαλό της άτυχης μικρούλας.

«Η Παυλίνα άκούμπησε ένα βρεγμένο πανί στο μέτωπο της Βάντας, που πετού-σε φλόγες.

«Η μικρούλα άνάπνεε με δυσκολία. Τό σπνήακι της άνεδοκατέβαινε.

— Βαντούλα μου, είπε σιγά η Παυλίνα. 'Αν σ' όνν φέρω άμέσως το μπαμπά σου τι θα κάνης; Θα είσαι πονηκ; Δεν θέλω να συγκινηθής, μωρό μου.

Τα μεγάλα γαλανα μάτια της Βάντας την κύτταζαν θυμωμένο.

— 'Ετσι μου το λες πάντα ψιθύρισε λα-χανιασμένη άπ' τον πυρετό. Μα έγω θα πεθάνω κι' έπειτα θα κλάις.

— Σώπασε, Βαντούλα. Τι λόγια είν' αυτά που λές;

— Ναί μαμά θα πεθάνω!

— Δεν θα πεθάνης. Μην είσαι φούγ. Θα γίνης καλά.

— Όχι, όχι, θα πεθάνω, θα φούγ μα-κριά.

— Κορούλα μου! Δεν θα σ' άφήσω να πεθάνης φώναζε η Παυλίνα. Σου λέω ά-λήθεια, πως θα σου φέρω το μπαμπά σου, άμέσως, και τώρα άμέσως. Δεν με πι-στεύεις;

Τό κοριτσάκι πετάχτηκε όρβιο στο κρεβ-βάτι του. Τα μάτια του κύτταζαν νύω άνυπόμονα με λαχτάρα.

— Που είναι τον; φώναζε. Τόν περιμέ-νω. Που είναι ο μπαμπάς μου;

Την άγκάλιασε η Παυλίνα, τη φίλησε και της είπε:

— Κάθου φρόνιμα. Κλείσε τα ματάκια σου. Κι' όταν τα ξανανοίξης σου δίνω το λόγο μου, πως θα ιδής μπροστά σου το μπαμπά σου!

«Η μικρή έκλεισε τα μάτια της άμέσως

χωρίς την παραμικρή αντίρρηση.

— Μείνε έτσι μια στιγμήούλα Βάντα μου. Θα γυρίσω άμέσως.

«Η Παυλίνα πήγε κατόπιν στην τραπέ-ζια.

— 'Ε λοιπόν, Τι γίνεται; την ρώτησε με άνυπομονησία ο Στέλιος.

— 'Ελα! του ψιθύρισε αυτή. Σε περιμέ-νει. 'Ελα νήγγορα.

Κι' όταν ζύγωσαν στην πόρτα του παι-διού του είπε κυττάζοντας τον μ' όλη της την ψυχή στα μάτια της και με φωνή πούτρεμε:

— Στέλιο στα χέρια σου άφήνω τη ζωή του παιδιού. Μη μου το σκετώσης.

— Καλά, καλά, ψιθύρισε αυτός κι' άνοι-ξε την πόρτα.

«Εκείνη τη στιγμή άνοιγε κι' η Βάντα τα μάτια της.

Αντίκρουσε μπροστά της το Στέλιο να την κυττάει σοφάρος. Μια κρουνη χαράς της έξφυγε. 'Απλωσε τα χεράκια της και τάκλεισε άδειονα. 'Αμέσως κατόπιν έπεσε πίσω στο μαξιλάρι της φωνάζοντας:

Τό πέρα. Με κοροϊδεύετε! Πάλι έ-φυγε... Θέλω να τον νοιώσω κοντά μου, θέλω να τον πιάσω με τα χέρια μου. Γιατί με γελάτε;

— Πήγαινε κοντά της, του ψιθύρισε η Παυλίνα.

«Ο Στέλιος προχώρησε μηχανικά ως τό κρεβάτι του παιδιού.

— Χαϊδεψέ την! ψιθύρισε η Παυλίνα. Μί-λησέ της. Σε ικετεύω.

«Απλωσε αυτός το χέρι του.

«Η Παυλίνα παρατήρησε πως το χέρι του έτρεψε. Και το κατάλαβε. 'Υπόφερε κι' αυτός άφάνταστο εκείνη τη στιγμή.

Μόλις ένοιωσε το άγγιγμα του χεριού του πατέρα της η Βάντα άνυτρίχιασε. Με κλειστά μάτια καθώς ήταν σήκωσε το χεράκι της πούκαινε και φιλαφίτα κύτ-ταζε να βρής το χέρι που τη χάρδευε. Μό-λις το άγγιξε τό έπιρσε σπασμωδικά, ά-κούμπησε το μανουλάκι της απάνω του κι' έμεινε έτσι πολλά ώρα άκίνητη. 'Η φωνούλα της άκούστηκε σε λίγο, παρα-πονώρικη:

— Δεν θέλω να είναι πάλι όνειρο. Θέλω το μπαμπά μου σ' αλήθεια!

— Μήπως στο παιδί! του ψιθύρισε η Παυλίνα.

Κι' ο Στέλιος, με φωνή πνιγμένη από ένα λυγμό, ψιθύρισε:

— Βάντα!... Βαντούλα!... Ενώ είμαι... δεν με νυνωρίζεις;

Τραυτάθηκε το φτωχό αδύναμο κορ-μάκι της μικρής. Με μία κίνηση αυτόματη, σαν μονοκόμμη, πετάχτηκε όρβια στο κρεβάτι της και κύτταζε με πλώρια μά-τια το Στέλιο.

«Ήταν ή κρίσιμη στιγμή. 'Η Παυλίνα έ-νοιωε την καρδιά της να χτυπάει δυνατά στο στήθος της. Θα μπορούσε ν' άνθεση το παιδί της; Άν θασούσε τώρα σε τόσο συγκίνησι είχε σωθί!

«Η Βάντα κύτταζε το Στέλιο, τον κύτ-ταζε με λαχτάρα. Κι' άεφανα, ένα γελίο φώτισε το άχνό το χλωμό προσωπάκι της.

Γύρισε κατόπιν στη μαμά της.

— Μαμά! Ξεφώνησε έξαλλη νάτο πάλι το παράξενο όνειρό μου. Τώρα τον βλέπω κοντά μου το μπαμπά!... Είν' εδω... τον κρατώ!...!

— Δεν είναι όνειρο κόρη μου, ψιθύρισε η Παυλίνα. Είνε ο μπαμπάς σου σ' αλή-θεια. 'Ο μπαμπάς σου πού σ' άναπάει, ό-πως πρώτα, κι' πρθε εδω για να σε κάνει καλό. 'Απλωσε τα χεράκια σου, πιάσε τον.

«Η μικρή κύτταζε τον πατέρα της με τα θαλά της μάτια συγκινημένα. Κι' έπει-τα, διαπτακτικά, άπλωσε τα χέρια της. «Ο Στέλιος δεν κρατιόταν πιά.

Τά δάκρυα έτρεχαν βουβά στο μάγου-λά του καθώς στεκόταν άντίκρυ στο παιδί.

Τά χεράκια της Βάντας τον άγγιζαν φιλαφίτα στην άρχή όπως άγγιζουν και πασπατεύουν τα χέρια των τυφλών. Στο στήθος του πρώτα έπειτα άνέβηκαν σιγά σιγά στο λαιμό του, στα μάγουλά του, στα μάτια του στα μαλλιά του, φτωχά χερά-κια, αδύνατα καιτά και τρεμουλιαστά, που δεν ήθελαν να πιστέψουν ακόμα σε τόσο ευτυχία.

Κι' έπειτα, τα χεράκια αυτά πήρα, μία δύναμη υπέρφυσική, καθώς τυλιχτηκαν γύ-ρω στο λαιμό του Στέλιου. Κι' η φωνή της μικρής αντιδάλωσε έξολλη:

— Μπαμπά μου! Μπαμπά μου, είσαι ού!...

Τό κοριτσάκι σφινγόταν τώρα μ' όλη του τη δύναμη απάνω στον πατέρα του. Τό κορμάκι του άναταράζονταν από άγριο άναφυλλήτα. Κι' ή φωνούλα του τρελλή, σπαρτακτική μέσα στην ευτυχία του άκου-νόταν παρόξενη τρεμουλιαστή:

— Μπαμπά μου!... Μπαμπά!... Μη φύ-γης πάλι! Μη φύγης μπαμπά μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ του Γκαϊμπελς

'Αγάπη ως τό θάνατο

Δημοσιεύουμε σήμερα το δεύτερο μέρος ζηκτικά με τους αμοδαλώδεις έρωτας του δόκτορος Γκαϊμπελς.

«Όταν ο δόκτωρ Γκαϊμπελς παντρεύτη-κε από έρωτα τη Μάγδα Ράϊτσελ, υπό τις συνθήκες που άφηγηθήκαμε στο προτερα-σμένο φύλλο μας, δεν παρέλειψε ώστόσο να της τονίση ότι θ' άπαιτούσε άπόλυτη πίστι άπ' αυτήν, χωρίς όμως να υποσώ ν' άναλάβη κι' αυτός την ίδια υποχρέωση ά-πέναντί της. 'Η έρωτευμένη Μάγδα δέχθη-κε ίσως γιατί δεν έπηρε στα σοβαρά τη δήλωσή του, ή γιατί έλπίζε πως θα κατά-φερνε να τον κρατήσει δικό της. 'Αλλά ή πραγματικότητα διαψεύσε τις έλπίδες της. «Ο έρωτατικός Γκαϊμπελς ένοιωσε να εκ-μεταλλευθί τη θέσι του ως άρχηγού της Γερμανικής Μορφώσεως, για να χοστά-ση από γυναίκες...

Πήγαινε κάθε βράδυ, κατά τις 11, στη λέσχη των καλλιτεχνών του κινηματογρά-φου. 'Εκεί λοιπόν του παρουσίαζαν νέες κοπέλλες, που φλεγονότουσαν άπ' την έπι-θυμία να παίξουν στον κινηματογράφο κι' ήσαν έτοιμες για κάθε βυσία. «Ο σύμβου-λος Χάνκε συνεργάτης και ύπασπιότης του Γκαϊμπελς μεσίτεσε σ' αυτές τις πε-ριπτώσεις και κανόνιζε τις συναντήσεις. Κατόπιν, μία λέξις του Γκαϊμπελς άρκού-σε για να έξασφαλίση σε νεαρές άνθρώτες περίφημα συμβόλεια και διασημότητα... έφθιμε, γιατί ο δόκτωρ ήταν άσπασθής και οι «έρωτες» του δεν διακούσαν πολύ.

Αυτό συνεχίστηκε επί 3 χρόνια. «Ο Γκαϊμπελς, σαν γνήσιος Δόν-Ζουάν, έν-διαφερόταν μόνο για τη νοησία του και για την έλκυστική του έμφάνισι. 'Ήταν πάντα ντυμένος άψωγα. Είσε στις ντυολά-πες του περισσότερα από 100 κουστρύ-μια κι' από 200 ζευγάρια παπούτσια. «Ο-ταν κουδεντίσας, γυρίε πάντα τό κεφάλι του προς τ' άριστερά γιατί ήξερε ότι τό προφίλ του ήταν ωραιότερο άπ' τη δεξιά πλευρά. Περιποιείτο μ' έξαιρετική έπιμέ-λεια τα χέρια του, κι' όταν το 1943 κα-τάργησε σ' όλη τη Γερμανία τις μανικιο-διστες, γιατί τις χαρακτήρισε ως περιτίτες τούφταναν τα νύχια του ή γυναίκα του ή νυαμμεαύς του. Ξετρελλασμένος με τις γυ-ναίκες, παραμελούσε τόσο τα ύπηρεσιακά του καθήκοντα, ώστε το 1937 τό γόντρο του είχε ξεπέσει σημαντικά.

«Η σύζυγός του ήταν άπαλπισμένη. 'Η αλήθεια είναι ότι ο άντρας της είχε κάποια δικαιοδυνία στις άπιστίες του: 'Η Μάγδα ήταν συνεχώς έγκυος. Του χάρισε 6 παι-διά. Κι' οι τόσοι τόκετοι, μαζί με 17 ά-ποβολές κατά τον πρώτο της γάμο, είχαν κλονίσει πολύ την υγεία της. Τέλος, για να έκδικηθί, έγινε κι' αυτή φιλενάδα του.

«Όχι, ποτέ! 'Ενας άπ' τους άρχηγούς του Τρίτου Ράιχ δεν έπιτρέπεται ναχη ιδιωτική ζωή! Σας διατάζω να γυρίστε στη γυναίκα σας! Και θα μου δώσετε τό λόγο της τιμής σας ότι δεν θα ξαναβήθε ποτέ τη Λύντα Μπάροβα!

«Ο Γκαϊμπελς άναγκάστηκε να ύποτα-γεί. Και κράτησε τό λόγο του. Μάταια ό

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....</

Χαρακτηριστικός τύπος "Αραβός της Δαμασκού".

ΔΑΜΑΣΚΟΣ, ή πόλις με τά 200 τζαμιά

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μης κ. Κ. Πολίτης

Η Δαμασκός είχε ή πόλις των παλαιών. Απλώνεται με νωχέλια στην εύφορη πεδιάδα της Συρίας Γουτά, ανάμεσα στους πρόποδες του Άντιλίβανου και της έρημου Σάμ. Οι έξωτερικές συνοικίες της διαπνέουν τον βιβλικό τόνο, με τις μακρές σειρές των μονορφών πλινθόκτιστων σπιτιών, που δεν έχουν παράθυρα στο δρόμο για να μη βλέπουν οι βέβηλοι τις γυναίκες!

Η διαδρομή από την κοσμοπολιτική Βηρυττό ως τη Δαμασκό έπ'αυτο σ' ένα θαυμάσιο ασφαλτοστρωμένο δρόμο, άπαιτεί περίπου, δύομιση ώρες. Μπαίνοντας στην πόλι έχει κανείς την εντύπωση πως αντικρύζει όραματα της Παλαιάς Διαθήκης: σεβάσιμους γέροντες με πολύχρωμους γιτώνες, υψηλές, μεστωμένες, γυναίκες με αρχαϊκού τύπου ύβριες στον ώμο, ζητιά-λους φιλοσόφους έαπλωμένους στον ήλιο και περιτογυρισμένους από κοπάδια εντόμων, καμήλες που μεταφέρουν στο παξάρι μεταξωτά ή έργα χειροτεχνίας, μισόγυμνους πλανοδίους πωλητές άναμνηστικών. Αυτά στην καθαρώς άραβική περιοχή. Υπάρχει όμως και ή «ευρωπαϊκή», το περίφημο Σαλαχιγιέ όπου είναι παρατεταγμένες περίφημες Βίλλες με ωραίους κήπους, καταστήματα ειδών πολυτελείας και κόσμος που αντιπροσωπεύει όλες τις φυλές του Ισραήλ. Στο Σαλαχιγιέ άκούει κανείς όλες τις ευρωπαϊκές και άσιατικές γλώσσες, και — φυσικά — και την ελληνική. Γιατί στη Δαμασκό είναι έγκατεστημένοι άκοιτοι Έλληνες, έμποροι ως επί το πλείστον, και είναι ιδιαίτερος άναπητοί από τον άραβικό πληθυσμό.

Τά άξιοπερίεργα της Δαμασκού είναι: ή 200 περίπου τζαμιά, οι όμοιομορφοί μινωάρδες των όποιων κυριαρχούν σ' όλη την ήμικυκλική περιοχή της πόλεως, το άρχαιο τείχος με τους όγκώδεις τετράγυνους πυργούς του κτισμένους από πολυχρώμο γρανίτη και υψώμα, τα φημισμένα σ' όλη την Άνατολή παξάρια της, οι 900 δημόσιες βούσσες, οι περισσότερες από τις όποιες είναι φαισουργήματα άνατολικής τέχνης, τα ναύα — όπου οι γυναίκες

μπαινουν το πρωί και φεύγουν με τη δύση του ήλιου — και τα... «καφέ άντα». Άντιθέτα προς τη Βηρυττό της όποιας τα ινκτερινα κέντρα διασκεδάσεως, μπορούν να συναγωνισθούν τα καλύτερα των μεγάλων λιμανιών της Μεσογείου, τα Καφέ Άντα της Δαμασκού διαπνέουν με εύλαβεια τον άνατολικό τόνο. Περισσότερες άμενίσσες, Σύριες, διάφορες άσιατικές έξωτικές καλλονές διασκεδάζουν τους μερακλήδες της Δαμασκού με τα γεμάτα μελαγχολική μυστικοπάθεια τραγούδια τους και τους προκλητικούς χορούς τους. Είναι περίεργο να σημειώσω ότι δεν περνάει βραδυά χωρίς να σημειωθή στα κέντρα αυτά και το άπαραίτητο έγκλημα για λόγους έξωτικής αντίζηλίας.

Τά τελευταία χρόνια, με τον πόλεμο και τη συγκέντρωση συμμαχικών στρατευμάτων στις πόλεις της Συρίας δημιουργήθηκαν στη Δαμασκό και άρκετά μοντέρνα κέντρα, όπου όρνιάζει ή τζαζ και χορεύεται το βορβορώδες σουίγκ.

Άνεξάρτητα από όλη την άλλη ιστορία της, ή Δαμασκό υπήρξε κατά τη διαδρομή τριάντα και πλέον αιώων ένα από τα μεγαλύτερα θρησκευτικά κέντρα της Άνατολής. Το όνομά της αναφέρεται σε πολλά σημεία της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Άβραάμ όταν έμαθε την αιμαλώσια του άδελφού του Λώτ (Γένεσις 14, 16) «έφώτισε τριακοσίους δέκα όκτώ εκ των δούλων αυτού, των γεννηθέντων εν τη οικία αυτού και κατεδίωξεν όπισω αυτών έως Δάν. Και διαιρέσας τους έαυτού έπέπεσε κατ' εγού τους την νύκτα αυτός και οι παίδες αυτού και έπάταξεν αυτούς και έδιώξεν αυτούς έως Χωβάλ, ή έστιν έν άριστερά Δαμασκού».

Στην Καινή Διαθήκη ή Δαμασκό αναφέρεται σ'α σχετικά με την ύψη του Άποστόλου Παύλου στη διδασκαλία του Χριστού. Ο Παύλος, φοβερός διώκτης των Χριστιανών, είχε διαταχθή να πάη στη Δαμασκό και να μεταφέρει απ' εκεί στην Ιερουσαλήμ δεμένους διαφόρους όπαδούς του Χριστού. Στο δρόμο όμως «έγένετο πετών έγγίζειν τη Δαμασκό και έξάφνης περιήστραψεν αυτόν φως από του ούρανού και πεσών επί την γην ήκουσε φωνή λέγουσαν αυτόν: Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις;»

Κατά τα χρόνια της βυζαντινής άκμής ή Δαμασκό φημιόταν για τις περίφημες

ΤΟ «ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ» ΕΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΝΑΥΤΗ

Ένας από τους φωτορεπόρτερ μας πήρε εδώ και λίγες ήμέρες αυτή τη φωτογραφία στην προκυμαία του Πειραιώς. Ένας Αμερικανός ναύτης που μόλις βγήκε από το πλοίο του, άγόρασε το «Θησαυρό» και διασκεδάει κυττάζοντας τις γελοιογραφίες του. Πρόκειται άσφαλώς περί Άμερικανού ελληνικής καταγωγής, που είναι πολύ πιθανόν να ζέρη και τη γλώσσα μας.

έκκλησίες της. Άλλως τε τα περισσότερα από τα σπουδαία τζαμιά είναι παλιές βυζαντινές εκκλησίες. Το άλλοτε μεγαλοπρεπές τζαμί ήδη κατεστραμμένο από άλλεςάλλες πυρκαϊές τζαμί 'Ελ Έλκεδ, ήταν ό γασ του Άγίου Ιωάννου του Προδούτου. Σώζονται ακόμη διάφορες έπιγραφές που αναφέρουν τις έπισκευές που έγιναν στο Ναό από βυζαντινούς αυτοκράτορες. Επίσης σώζεται και ένα άνάγλωφο της κεντρικής πύλης με την έξης έπιγραφή: «Η βασιλεία σου Χριστέ άίδιος και ή δύναμις σου εις αιώνας αιώων». Μέσα στο Ναό έφυλάσσεται επί πολλούς αιώνας το κορνίο του Τιμίου Προδούτου. Το τζαμί που κτίσθηκε από τους Άραβες στα έρείπια του χριστιανικού ναού, ήταν στην έποχή του το μεγαλοπρεπέστερο της Άνατολής. Οι Άραβες έπίστευαν ότι σ' έναν από τους πανύψηλους μινωάρδες του τζαμιού αυτού θα κατέβηκε ή Ίνσους Χριστός την ήμερα της εσχάτης κρίσεως. Γι' αυτό ό μινωάρς λέγεται Μεντίνετ Ίνσα.

Πριν από τον πόλεμο ή Δαμασκό ήταν ένα από τα μεγάλα κέντρα της έξομήςσεως των κασθανιανών για το έτήσιο ιερό προσκύνημα της Μέκκας. Δεν ξέρω, αν συνεχίζεται ακόμη με τον ίδιο φανατισμό το έθιμο αυτό, θυμίζω όμως τις περιέργες και έξαλλες σκηνές που παρακολούθησα, όταν έπικέφθηκα τη Δαμασκό το 1933. Συνέπεσε τότε ή έποχή του προσκύνηματος της Μέκκας και είχαν συγκεντρωθή στην πόλι γιλιάρδες φανατικοί προσκυνηταί από τα βάθη της Άνατολής. Για να ταλαιπωρήσουν τα σώματά τους δεν ένορούσαν να ταξειδέψουν προς τη Σαουδική Άραβία με το τσάιν. Προτιμούσαν τις καμήλες, που έκαναν πολλές εβδομάδες για να θάσουν ως τη Μέκκα.

Ένα βράδυ μ' ώδήγησαν στα άπέραντα «γάνια» της άνατολικής συνοικίας, όπου οι προσκυνηταί περιμέναν να συγκροτηθή το μεγάλο καραβάνι. Οι περισσότεροι κοιμόνταν πάνω στ' άχυρα, ή στο γάμα, ενώ πεντακόσιες περίπου καμήλες ήταν γονατισμένες στη γύρω έκταση. Πέρα πέρα άλλες εκατοντάδες υποψηφίων ταξιδιωτών άπηνγγελλαν τις προσευχές τους, αλλά στη γλώσσα του ό καθένας — πέρσικα, κούδικα, άραβικά, μογγολικά, τουρκικά, — έτσι που γινόταν μιά βαβυλωνιακή γλωσσική σύγκρουσις, προς δόξαν και έπαινον του Άλλάχ. Πολλοί συνεπλήρωναν την προσευχή τους μ' ένα δαιμονισμένο γορό. Στριφογυρούσαν σαν τρεις Δεοδισίτες, γυτιούσαν τα στήθη τους κι ύστερα έπεσαν ανάσθητοι. Αυτά όλα δέ για την έξασφάλισι της άσυληήπτου εύτυχίας στον Παράδεισο. Ίδου τί λέγει ή Μάωμεθ στο Κοράνιο (Κεφ. 78, παράγρ. 33):

«... για την έξόκλησι της σταθερότητός τους οι πιστοί θα υπηρετούνται στον Παράδεισο από πενταμορφα ούοί, από άγνες παρθένες που δεν θα γερούν ποτέ, που θα έχουν στήθα πεταχτά και μαύρα και μεγάλα μάτια. Σαπλωμένοι έπάνω στα γυρσοφάντα μιντέρια τους θα περνούν ζωή εύτυχίας. Θα κόβουν χωρίς κόπο τους καρπούς από τα δέντρα που κι' αυτά ακόμα θα χαμψώνουν μόνα τους μπροστά στους πιστούς».

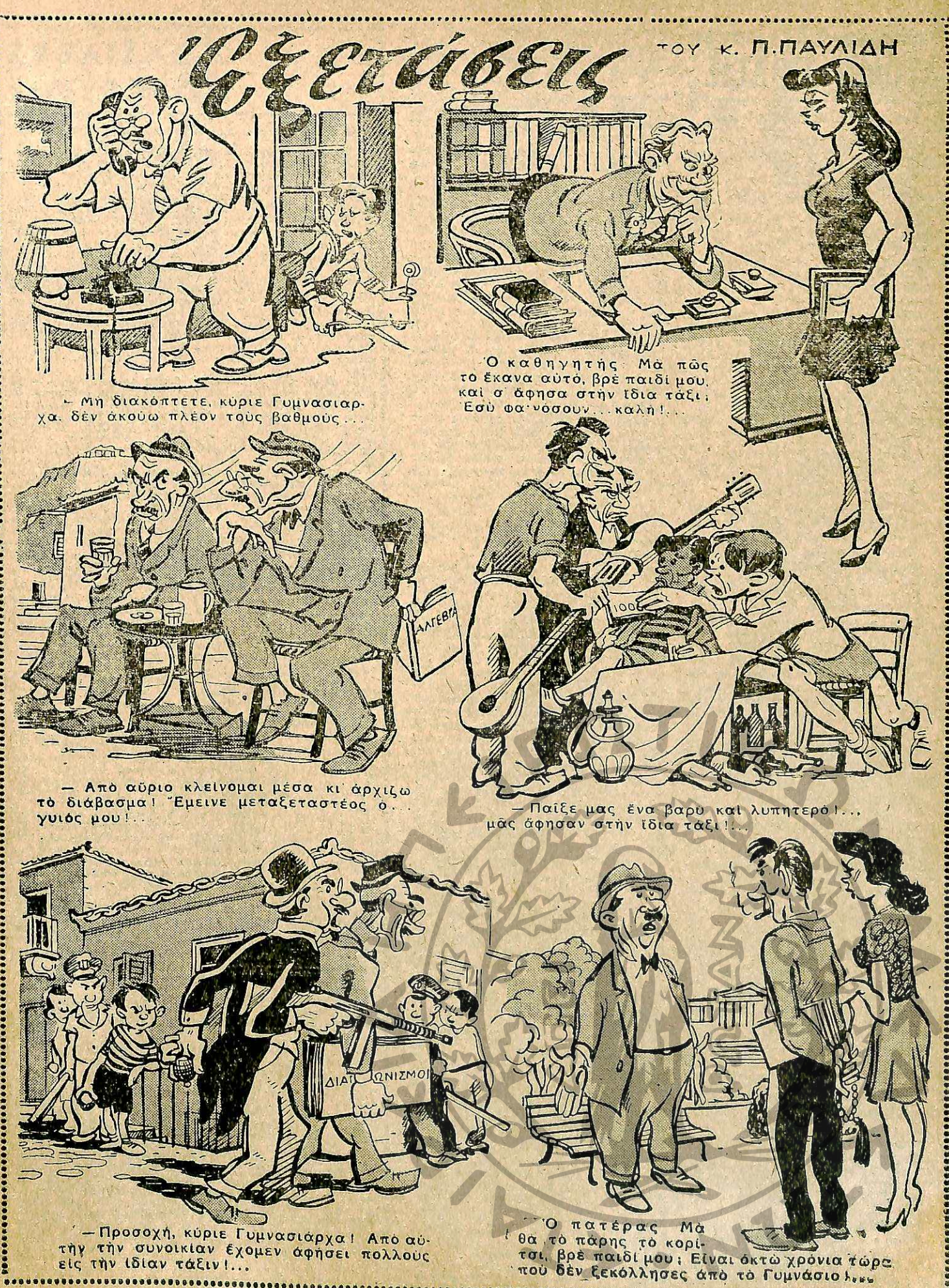
Η τότε εύδαιμονία του άλλου κόσμου, δικαιολογεί, νομίζω, μερικές έπίγεις ταλαιπωρίες...

-ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Άνθρωπος — στρουθοκάμηλος

Ένας γιατρός άκτινολόγος των Βρυξελλών εξέτασε τελευταίως με το ινχά, νημα του έναν άρρωστο, που υπέφερε από πόνους στο στομάχι. Η άκτινσκοπία απέδειξε την παρουσία ενός ζένου όγκου. Έγινε τότε έγχείρσις κι' ό χειρουργός έβγαλε απ' το στομάχι του άρρώστου ένα κουβάρι από τρίχες, που περιείχε στο έσωτερικό του τα έξης: 174 μεγάλα καρφιά μήκους 4 πόντων 139 των 2 πόντων, 12 άλλα καρφιά διαφόρων μεγεθών, 3 δίτες, 7 καρφίτσες 3 κομμάτια φυτίλι 2 πυνέσες και 1 κοκκάλην όδοντογλυφίδα! Το περιεργότερο είναι ότι ό άρρωστος δεν θυμόταν καθόλου ποτέ είχε καταπιή όλ' αυτά τα πράγματα...

Μην, άπορητε. Δεν πρόκειται για πρωτοφανές γεγονός φαίνεται ότι το στομάχι μερικών ανθρώπων είναι... άδυσος!

Μη διακόπτετε, κύριε Γυμνασιάρχα, δεν άκούω πλέον τους βαθμούς...

Από αύριο κλείνομαι μέσα κι' άρχίζω το διάβασμα! Έμεινε μεταξεταστέος ο γυιός μου!

Παίξε μας ένα βαρύ και λυπητερό!... μάς άφησαν στην ίδια τάξη!

Προσοχή, κύριε Γυμνασιάρχα! Από αυτή την συνοικία έχομεν άφήσει πολλούς εις την ίδιαν τάξιν!

Ο πατέρας Μά θα το πάρης το κορίτσι, βρέ παιδί μου; Είναι όκτώ χρόνια τώρα που δεν ξεκόλλησες από το Γυμνάσιο!

13

Τό διαμάντι τών ελληνικῶν λουτροπόλεων

Στά πολλά καί παλιά προνόμιά της, ἡ Αἰδηψός προσέθεσε ἐφέτος δυό ἀκόμη: Τὴν ἀπόλυτη ἀσφάλειά της καὶ τὴν ωραιότητα καὶ ἀνεπὶ συγκοινωνία της. Ἡ λουτροπόλις βρίσκεται ἐντελῶς ἐξω ἀπὸ τὴς περιοχῆς τῶν ἀνωμαλιῶν—ὅπως ἄλλως τε κι' ὁλόκληρη ἡ Εὐβοία—καὶ γι' αὐτὸ δὲν αἰσθάνεται κἂν τὴν ἀντίκτυπο τους. Μόνα προσὸν γιὰ τὴν σημερινὴν ταραγμένη ἑλληνικὴ ἐποχὴ. Σ' ὅλην τὴν μεταπολεμικὴ περίοδο ἡ Αἰδηψός δὲν γνώρισε τὴς δοκιμασίης τῆς ἐσωτερικῆς ἀναταραχῆς. Γι' αὐτὸ λειτουργοῦσαν κανονικώτατα γιὰ λουτρά τῆς πέρου καὶ πρόπερου καὶ γι' αὐτὸ ἐφέτος, πρὸς τοῦ ἀκόμη μποῦμε στὴν ἐντατικὴ λουτροπὴ περίοδο, κατὰ γιγασίαν ὅσοι ἔχουν λίγο ἢ πολὺ ἐξαπαλωμένο τὸν ὁργανισμό τους.

Ἡ συγκοινωνία τῆς Αἰδηψοῦ εἶνε ὥρολογιακῆς τάξεως. Φεύγει τὸ πρωὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα—μὲ τὸ τρένο ἢ τὸ λεωφορεῖο—καὶ τὸ ἀπόγευμα βρίσκεται στὴ λουτροπόλι. Δυό—τοῖα βαποράκια κινεῖται καθημερινῶς μετὰ τῆς Χαλκίδος—Αἰδηψοῦ. Ἐνᾶ ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ «Κύνος», πού κατὰ ἓνα τρόπο εἶνε καὶ λίγο... βαφτισμιῶς μου. Τὸ εἶχαμε βαφτίσει πέρου στὴ Νέα Ὑόρκη ὅταν τὸ εἶχε ἀγοράσει ἡ Γκορκὴ Γουὶρ Ρελὴφ καὶ τοῦ δώσαμε τὸ ὄνομα «Ἀντέλικ». Τώρα τὸ ξαναδὸρκα μὲ τὸ ἴδιο πού ὄνομα στὴ γραμμὴ Χαλκίδος—Αἰδηψοῦ, ὡραιότατο κομψότατο, κατὰλευκο. Ἐνας σπουδαῖος κύκνος, ἀλλὰ ἀταλάνιος. Θαλαμηγὸς μὲ τὰ ὅλα της.

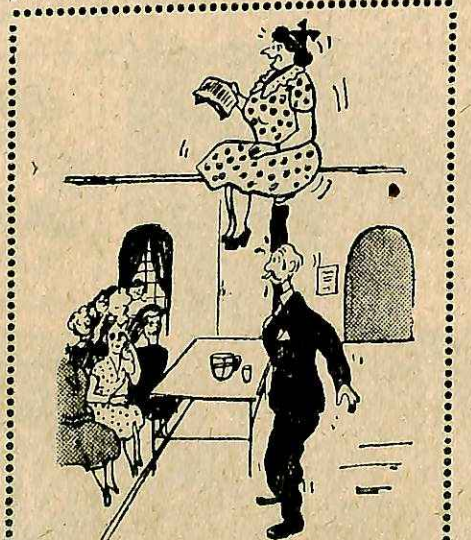
Ἀσφάλεια λοιπὸν τελεία καὶ συγκοινωνία περίφημη. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ Αἰδηψός εἶνε αἰσθητῶς καλλίτερη ἀπὸ πέρου. Βελτιώθηκε, κατὰ τὸ δυνατόν, ἡ ξενοδοχειακὴ τῆς ὁργάνωσις. Συμπληρώθηκε ὁ εὐρετισμός της, παρὰ τὰ φτωχικά μέσα πού διαθέτει ὁ Δήμος χάρις στὴν ἀθροιστικὴ λουτροπία τοῦ Κέντρου καὶ στὴς ἀνοησίες τοῦ τουρισμοῦ. Καὶ τὸ μέγα μυστικόν: ἀ-εἰδολογία φτήνεια. Αὐτὰ ὅμως θὰ τὰ πούμε λεπτομερέστερα παρακάτω. Γιὰ τὴν ὥρα ἀς ἀναδηλώσουμε λίγο τὴν ἱστορία τῆς Αἰδηψοῦ.

Οἱ καταπληκτικὲς θεραπευτικὲς ιδιότη-τες τῶν νερῶν τῆς ἦσαν γνωστώτατες ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους. Ἐνας τακτι-κὸς πελάτης τῆς Αἰδηψοῦ ἦταν ὁ Ἡρα-κλῆς, ὁ ὁποῖος ἔκανε κάθε χρόνὸ τὰ λου-τρά του καὶ ἀνακούσε τὴς δυνάμεις του πρὸς τοῦ ἐπόμενου πρὸς πραγματοποιητὰ ἀπερίγραπτα κατορθώματά του. Ὁ Ἡρό-δοτος, ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλούταρχος, ὁ Στράβων μιλῶν στὰ ἔργα τους μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὴς θεραπευτικὲς ἰ-διότητες τῶν νερῶν τῆς Αἰδηψοῦ. Ἡ κίνη-σις τῆς ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε οἱ ἐξυ-πνοὶ πρόγονοί μας, συνδυάζοντας τὸ τεο-πὸν μετὰ τοῦ ὀφελείου, τὴν εἶχαν μετα-βάλει σὲ πνευματικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ κέν-τρον. Στὸς χρόνους τοῦ Πλουτάρχου λει-τουργοῦσαν δογματικά καὶ μουσικά θέα-τρα, ξενώνας, σύλλογοι, αἰθούσες δισκε-δάσεως, Ρωμαῖοι καὶ Βυζαντινοὶ αὐτοκρά-τορες καὶ στρατηγοὶ—ἂ Ἀδριανός, ὁ Μάρ-

κος Αὐρήλιος, ὁ Σεπτίμιος Σεβήρος, ὁ Καρακάλλας ὁ Γέτας ὁ Γορδιανός, ὁ Μέ-γας Κωνσταντῖνος, ὁ Θεοδοσίος—εἶχαν ἐ-πισκεφθῇ κατὰ καιροὺς τὴ λουτροπόλι γιὰ τὴς πόδας καὶ τοὺς ρευματισμοὺς τους. Ὁ Πλούταρχος λέγει τὰ ἔξης σχετικά μὲ τὴν ἐπί τοῦ διασπίου κατακτιπτοῦ τῶν Ἀθηνῶν ρωμαίων στρατηγὸν Σύλλα, γιὰ τὴν θεραπεία τῆς πόδας του: «Σύλλα δὲ διατίθειτο περὶ τὰς Ἀθηνῶν ἐν-δοκίμους μετὰ βάρος εἰς τοὺς πόδας ἐν-ε-πεσεν, ὁ φασὶν ὁ Στράβων πόδας ψελ-λισμὸν εἶνε διαπλέσας οὐν εἰς Αἰδηψὸν ἐ-χορτὴ τοῖς θεομοῖς ὕδασι ραθυμῶν αἶμα καὶ συνδιμερῶν τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις».

Ἐπὶ τρεῖς περίπου αἰῶνες—ἀπὸ τὸ 100 π. Χ. ἕως τὸ 200 μ. Χ.—ἡ Αἰδηψός ἦταν ἓνα μεγάλο κοσμικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ κέν-τρο. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν συνεκέντρωσε μόνο τοὺς ἀσθενεῖς ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς μεγα-λογενεῖς τῆς ἐποχῆς τῆς διασπίου ἐταίρος καὶ τοὺς γνωστότερους καλλιτέ-χνους.

★ Τώρα: Τώρα ἡ Αἰδηψός δὲν διατρεῖ ἀπὸ τὰ ἀρχαία μεγαλεῖα της παρὰ τὴν ἱκανό-τητα της νὰ θεραπεύει ἀποτελεσματικὰ ἓ-να σωρὸ παθήσεις καὶ μάστιγα ἐκείνης πού γράφουν τὸν ἀνθρώπο πρόωρα, τοῦ ἀφαιροῦν τὴν αἰσιοδοξία καὶ τοῦ χαλαρῶ-νουν τὴν θέλησι καὶ τὴν ἱκανότητα δρά-σεως. Οἱ πηγὲς τῆς παρέχουν ἓνα περίο-ρο θέαμα, μὲ τὰ θερμὰ νερά τους πού ἀ-ναδύονται καὶ πού φθάνουν σὲ πολλές πε-ριπτώσεις τοὺς 75 βαθμοὺς! Ἀπὸ τὰ κο-

—Καὶ τώρα κυρίες καὶ κύριοι. Ὁ κ. καθηγητὴς δὲν ὁρᾷ καὶ μὴν διὰ-λεξί με θέμα: «Πῶς εἶναι γερός ὡς τὰ ὄντονα μου χρόνια!»

γλάζοντα αὐτὰ νερά ἀντιλὸν δραστηριό-τητα οἱ ταλαιπωρημένοι ὁργανισμοί. Ἡ Αἰδηψός, χωρὶς νὰ εἶνε κέντρον μεγάλης κοσμικῆς ζωῆς παρέχει στοὺς ἐπισκεπτάς της ἀεὶόλογες ἀνέσεις μὲ τὰ τελειότατα ὠργανωμένα ξενοδοχεῖα της, μὲ τὸ ἐρὸ κλίμα της, μὲ τὴν πλούσια θάλασσά της, μὲ τοὺς περιπάτους της μὲ τὴν εὐδύλλη-κὴ γαλήνη της. Ἡ περιτοχόουσα φύσις — ἔγραψε τὸ 1875 γιὰ τὴν Αἰδηψὸν ὁ κα-θηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀφεντούλης — εἶνε ἀειθαλὴς καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν ἐρα-σμία. Βοῦνοι πέριξ κατάφυτοι ὑπὸ σνοί-νων εὐδῶν καὶ κοτῶν καὶ κουάρων καὶ δασῶν πύλων, οὐαὶ ποσορῶν καὶ κε-λαρύων καὶ εἰς πολυπληθεῖς μικροὺς κα-ταράκτας ἡγνέτους κατακυλιδούμενος, ἀνῶθεν δὲ καὶ πέριξ κατασκαπόμενος πολ-λαχοῦ ὑπὸ πλατάνων ἐκατέρωθεν καὶ πε-ριφουρούμενος ὑπὸ ὑπρίων. Ἀποκρί-τον κατέναντι Παργασσῶν ἐξαισία, ὅθεν ἐν-θέρει καταπνέει αἶσα ποντίας ἡδυάτη... Ἀν ζούσε σήμερα ὁ μακαρίτης Ἀφεντού-λης θὰ πλούτιζε τὴς ποιητικὲς ἐντυπώσεις του μὲ τὴν περιγραφή τῶν συγκρονημέ-νων ξενοδοχείων καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ὁ-γάνωσις τῆς λουτροθεραπείας.

Εἰδικὰ γιὰ τὰ ξενοδοχεῖα πρέπει νὰ ση-μειωθῇ ὅτι οὐκ μόνον ἐπεσκεύασαν τὴς φο-δερεῖς κατατροφῆς πρὸς ὑπέρστησιν ἀπὸ τοὺς Γερμανοῖταλους κατὰ τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς, ἀλλὰ βελτίωσαν καὶ συνεπλήρω-σαν τὴς ἐγκαταστάσεις τους. Ἡ «Αἴγλη», τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ δημοῖονημα τοῦ μα-καρίτη Ἀλκ. Τριανταφυλλοῦ, ἀποτελεῖ ἓνα ξενοδοχειακὸ διαμάντι πού θὰ εἶχε τὴ θέ-τι του στὴ μεγαλύτερη λουτροπόλι τῆς Εὐ-ρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Τὴν εἶχαν ση-μάξει καὶ λεηλατήσει οἱ Γερμανοὶ. Μὰ σή-μερὰ ὁ ἐπικρέτης δὲν αἰσθάνεται τίποτε ἀπὸ τὴν συμφορὰ πού πέρασε πάνω ἀπὸ τὰ ἄλλα ξενοδοχεῖα ὅπως τὸ «Αὔρα» — πού εἶχε μισορεσιπτοῦν ἀπὸ γερμανικὲς ὑπότητες — τὸ «Θέρμα Ἰλλάς», τὸ «Ἡ-ράκλειον», τὸ «Ἀκτὴ», τὸ «Κεντρικόν», ὁ «Εὐμῆς» κλπ.

Αὐτὰ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Νὰ τώρα καὶ ἡ θαυματουργὸς δράσις τοῦ Κράτους καὶ τῶν ὑπηρε-σιῶν του... κατὰ τῆς λουτροπόλεως. Πρῶτα—πρῶτα ἀπαλλοτρίωσε ὅλα ἀνεκαί-ρετως τὰ λουτροκὰ καταστήματα—δημο-τικά καὶ ἰδιωτικά—καὶ τὰ παρεχώρησε μὲ δημοπρασία σ' ἓνα ἀνάνδοχο, ὁ ὁ-ποῖος καὶ τὰ ἐκμεταλλεύεται μὲ πολλὰ δι-καιώματα. Χάρις στὴ σοφὴ αὐτὴ ἐμπνευ-σι τὰ λουτρά διατιμήθηκαν ἀπὸ δυὸ ὡς πέντε νηλίδες, ἀφαιρέθηκε δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς Αἰδηψώτες τὸ φυσικὸ δικαίωμα πού εἶχαν ἀπὸ τὸ 1876 νὰ κάνουν τὴ λουτρο-θεραπεία τους χωρὶς πληρωμή. Τὸ συμπέ-ρασμα εἶνε ὅτι ὁ ἀνάνδοχος θὰ συμπε-ρίετος μερικὲς ἐκατοντάδες ἐκατομμύρια, πού μποροῦσε νὰ τὰ κερδίσει ὁ Δήμος καὶ νὰ τὰ δαπανήσῃ σὲ ἐξωραϊστικά ἔργα. Ἀ-πὸ μὴ κατὰ 8% πού γίνεται ἐπὶ τῆς ἀξίας κάθε λουτροῦ τὰ μισὰ πηγαίνον στὴ Γενικὴ Γραμματεία Τουρισμοῦ καὶ χορηγοποιεῖται γιὰ ἀνάγκες πού δὲν ἔ-χουν καμμιὰ σένη μὲ τὴν Αἰδηψὸν. Μένει γιὰ τὴν Τοπικὴ Ἐπιτροπὴ ἓνα 4% πού, φυσικά, δὲν ἐπαρκεῖ οὔτε γιὰ τὴν ἀντιπε-τώπισιν τῶν στοιχειωδῶν ἀναγκῶν τῆς λουτροπόλεως. Αὐτὸ μόνον: Ὅταν τὸ Κρά-τος ἀπαλλοτρίωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1933 δυὸ δημοτικὲς πηγὲς ἀποφάσισε νὰ δώσῃ μὴ ἀποζημιώσιν στὸν Δήμο. Ἡ ὁπο-ιῶσις λοιπὸν αὐτὴ, ἀπὸ πέρου σὲ διά-φορα νομοσχέδια καὶ στάδια, καθορίσθη-κε τελικὰ νὰ πληρωθῇ τὸ 1943 σὲ πληρω-οικὲς δόσεις! Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ἐξευτε-λιπτικὸ ποσὸν δὲν ἐλπιδομένη, διότι ὁ Δήμος, ἀπομονωμένος ὅπως ἦταν τὴν ἐπο-χὴ ἐκείνη, δὲν ἔλαβε γινώσιν τοῦ σκεπτι-κοῦ δημοσιεύματος στὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυ-βερνήσεως».

Αὐτὰ τὰ λίγα γιὰ τὴν μεγαλοφυᾶ πολιτι-κῆ πού ἀκολουθοῦν οἱ κρατικὲς ὑπηρεσίες ἀπέναντι τῆς μεγαλύτητος καὶ σημαντικώ-τερος λουτροπόλεως τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ Αἰδηψός παραμένει πάντα ὁμο-σερὴ, εὐχάριστη γοητευτικὴ, «ἀειθαλὴς καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν ἐρασμία», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ μακαρίτης καθηγητὴς Ἀφεντούλης.

Κ. ΠΟΛ.

Μπορεῖ νὰ μιλήσῃ ΕΝΑ ΚΟΜΜΕΝΟ κεφάλι;

Τί ἀποδεικνύουν τὰ σχετικὰ
πειράματα

Γιὰ τὰ πειράματα τῶν ἐπιστημόνων πάνω σὲ κομμένα κεφάλια ζώων ἢ κατὰδικων γιὰ τὴν ἐκτελέσειν ἢ ὁ σκέψις λειτουργεῖ καὶ μετὰ τὴν, καρατομῇ ἔχουμε ξαναγρά-ψῃ. Σήμερα δημοσιεύουμε τὴς κα-τωτέρω νέες ἀνακρίσεις καὶ λε-πτομέρειες ἐπὶ τοῦ συνταρακτικοῦ οὗτου θέματος.

Ἐνας Γάλλος ἐπιστήμων πού ἐν-νοεῖ νὰ διατηρήσῃ ἀκόμη τὴν ἀνι-μική μὲν τῆς τελικῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐργασιῶν του, ἔκαμε περιεργό-τητα πειράματα πάνω σὲ κεφάλια ψαριῶν καὶ σκυλιῶν. Ἀφού, τὸ κεφά-λι τοῦ ψαριοῦ ἀποκομίσθη ἀπ' τὸ σῶμα, συνδέεται μὲ ἐλαστικούς σω-λῆνες μὲ μιά «τενική καρδιά», κι' εἶσαι ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ. Ἀντιδρᾷ σὲ ὀρισμένους ἐρεθισμούς, τόσο πού μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἡ σκέψις συνεχίζεται, μὲ πρωτόγονη νοση, σὲ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐνκεφάλου.

Στὰ σκυλιὰ ἐπρόκειτο γιὰ κεφά-λια μισοκομμένα. Δυὸ σκύλοι νοο-κλήθηκαν καὶ τοποθετήθηκαν κατὰ — κοτὰ. Ὁ γιὰτὸς ἔκοψε μόνο τὴς ἀσπῆρας καὶ τὴς σπῆρας τοῦ λαιμοῦ τῶν καὶ τὴς ἔνωσε μὲ ἐλαστικούς σωλῆνες, ἀλλὰ σταυρωτὰ. Αὐτὸς ὥστε διπλασθῇ τὸ αἷμα τοῦ πρῶτου σκύλου νὰ πηγαίει στὸ κεφάλι τοῦ δευτέρου καὶ τὰνᾶπαι. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μελετήθηκε ἡ δράσις δια-φόρων φαινομένων, ὅπως τῆς ἀδρενα-λίνης, τῆς ἀστυλολίνης, τῆς συμ-παθίνης καὶ πολυαδρενῶν ὁμοίων.

Σήμερα εἶνε δυνατόν νὰ διατηρη-θῇ στὴ ζωὴ μὲσα σὲ πτωχὴ ἀ-λόκληρα ὄντα ἀποκομμένα ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ ζώου. Τὰ ὄντα αὐ-τὰ ζοῦν καὶ λειτουργοῦν ἐπὶ ὥρες ἢ ἡμέρες. Οἱ νεφροὶ ἐκκρίνουν ἀκόμη οὐρὰ, ἡ σπλήν καὶ τὸ πάγκρεας προάγουν ἐπίσης τὴς ἐκκρίσεις των. Οἱ πνεύμονες φουσκώνουν καὶ ἐξ-φουσκώνουν μὲ τὴν δρῆθεια ἐνὸς ἡ-λεκτρικοῦ φενοῦ κι' ἂν σταματή-σθουν μὲ μιά λαβὴ μελανιάζουν καὶ παθαίνουν ἀσφυξία. Ξαναβρί-σκουν ὅμως τὴ ζωτικότητά τους μὲ μερικὲς πνέες τοῦ φενοῦ.

Μπορεῖ λοιπὸν καὶ ἀνάλογον τρόπο νὰ διατηρηθῇ ζωντανὸ ἓνα κεφάλι ἀνθρώπου, ζῶν ἢ ἀνθρώπου; Ἡ Ἐπιστήμη δὲν τὸ ἀποκλείει κα-θόλου, ἀρκεῖ νὰ συντηρητὰ μὲ τε-νικούς πνεύμονες, μὲ τὴν «περι-στροφικὴ καρδιά» τοῦ Μπεκάρ μὲ τεχνιτὰ νερὰ καὶ μὲ τὴν κυκλοφο-ρία αἵματος φυσικοῦ ἢ συνθετικοῦ μὲσα στὸ αἰμοφόρο ἀγγεῖα του.

Ποῖες ἐκδηλώσεις υπορροῦε νὰ περιορίσουμε ἀπὸ ἓνα τέτοιο κομμέ-νο κεφάλι; Ὁ διάσημος Γάλλος φυ-σιολόγος Σεκάρ εἶνε ἓνα σκύλο, ἐ-ξοικειωμένο πολὺ μαζί του. Κάποτε λοιπὸν τὸ πιστὸ αὐτὸ ζῶο ἔπαθε μὴ ἀνιτὴ ἀσθένεια, κι' ἐφ' ὅσον ἦταν ὁπωσδήποτε καταδικασμένο, ὁ κύ-ριος τὸ σκέφθηκε νὰ τὸ χορηγοποι-ήσῃ γιὰ ἐπιστημονικοὺς σκο-πούς. Τοῦ ἔκοψε λοιπὸν τὸ κεφάλι καὶ διανέτευσεν ἐπὶ ἀσπῆρας τοῦ σῶμα κατερραμμένο ἐπὶ ὥστε νὰ μὴν πλῆξῃ. Παρατήρησε τότε ὅτι ὁ-σάκις τοῦ σφύριζε, τὸ κομμένο κε-φάλι φαινόταν σὰν νὰ ζωντανέει καὶ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια.

Τραγικὰ καὶ μακάβρια ἦσαν τὰ πειράματα πού ἔκαμε ἄλλοτε οἱ γιὰτὸς τῆς Μανγάνης, ὅταν καρα-τομήθηκε στὴν πόλιν αὐτὴ ὁ περιδο-ντὸς ληστής Σιντεράνερ μαζί μὲ 19 συνεργούς του. Ἐνῶ οἱ περὶ-σσότεροι εἶχαν πάρει μερικὰ κομμέ-να κεφάλια καὶ προσπαθοῦσαν, δι-πλα στὴ λαμπή, νὰ τὰ ἐκτελέσειν.

τοῦσιν μὲ στατικὸ καὶ δυναμικὸ ηλεκτρισμὸν ζῶο νεοὶ γινώσκοντες πῶς πρὸς ἀσφάλειαν τὰ κεφάλια ἀ-μείως μολὶς ἐπέσαν, κι' ὁ ἕνας τοὺς φώταζε ἐπ' αὐτοῖς: —Μ' ἀκούς...

Ὁ ἄλλος παρακολουθοῦσε προσε-κτικὰ τὴν ἐκφῶσιν τοῦ προσώπου τοῦ καρατομμένου. Τὸ πείραμα ἐ-πανελήθη σὲ ἔξη κεφάλια, ζεστὰ ἀ-κόμη. Ὅλα λοιπὸν τὰ πρόσωπα ἐ-μειναν τελείως ἀκίνητα, μὲ τὰ μάτια ἀνοικτὰ καὶ ἀπλᾶν...

Ὁ διάσημος Λαμπόρν προγῶ-ρησε περὶ σῶμα καὶ σπείρωσε μὴ σκεπτικὴ ἐπιτυχία. Ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ μιά θανατικὴ ἐκτέλεσι, πού ἐ-γίνε στὸ Τροῦά, διανέτευσεν αἶμα πού δὲν ἔπλεε μὲσα ἐπὶ ἀσπῆρας τοῦ λαιμοῦ τοῦ καρατομμένου κι' ἐπέτυχε, τοῖα τέταρτα τῆς ὥρας με-τὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸν νὰ ἐκτελέσει-ται τὴν κίνησιν τοῦ προσώπου.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη μετέφερε με-γάλο σκάνδαλο γιὰ τὴ συντηρητικὴ ἐκείνη ἐποχὴ. Στὴν «Ἐταιρεία τῆς Βιολογίας» ὁ ἀστυροὺς Πάλλ Μπερτ ἐπέτιψε τὸν νεαρὸ συνάδελφόν του καὶ χαρακτηρίσας τὰ πειράματα τοῦ ὡς «ἀσκαπὸ καὶ ἀνιθῆκα». Πόσθε-σε δὲ ἓνα ἀπόστολο ἐπιχείρησις:

—Ἐφ' ὅσον ὁ νόμος, εἶπε, κα-τήρησε τὰ θάνατονιστὰ πρὶν ἀπ' τὸ θάνατο, δὲν σὰς ἐπιτρέπεται νὰ τὰ ἐφαρμόσετε σεις μετὰ τὸ θάνα-το!

Σήμερα ἡ Ἐπιστήμη δὲν σταμα-τάει ἐμπρὸς σὲ τέτοιους ἀνόητους διαταγμούς. Οἱ Ἀμερικανοὶ βιολό-γοι καταβάλλουν κάθε προσπάθεια, γιὰ νὰ ἐξακριώσουν ἂν διατηρεῖται ἡ σκέψις μετὰ τὸ θάνατο. Πιστεύουν δὲ ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ ἀνακα-λύψουν, συλλαμβάνοντας τὰ «ἐνκε-φαλικὰ κύματα» τῶν κομμένων κε-φαλιῶν. Πράγματι, ὅπως ἔχουμε γράψῃ κι' ἄλλοτε, ὁ ἐγκέφαλος κα-παίνει διαρκῶς ἓνα εἶδος ἡλε-κτρικῶν κυμάτων πού διαχέονται ἀπ' τὸ κορμὸν καὶ ὅπως ἀπὸ ἓνα ζωντανὸν ὁμοειδὲς πομπῶν. Ὑ-πάρχουν δὲ ἡδὴ μηχανήματα πού συλλαμβάνουν αὐτὰ τὰ κύματα, συ-νεπῶς διαβάθουν τὴ σκέψιν! Τὰ με-ταχειρίζονται κάποιον — κάποιον οἱ ἀ-νοικτοὶ συνήθως ὁμῶς οἱ ψυχιστικὲς κλινικὲς καὶ τὰ κέντρα ἐπιστη-μονικῶν ἐρευνῶν.

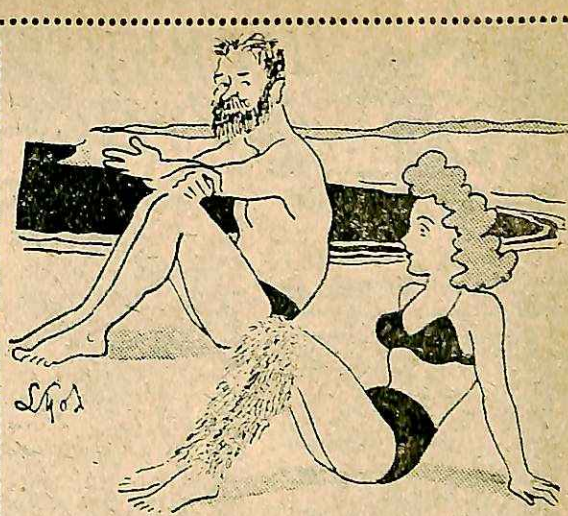
Σημειωτέον ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ὑ-πάρχει ἐλλείψις κομμένων κεφαλιῶν, γιὰτὶ οἱ θανατικὲς ἐκτελέσεις γίνον-ται μὲ τὴν ηλεκτρικὴν πολυθρόνα. Ὡστόσο εἶναι τόσο λίγη ἡ ἐπιστο-συνὴ στὴν τοῖπο αὐτὸ τῆς θανατώ-σεως, ὥστε ὁ νόμος ἐπιβάλλει νὰ γίνετὰ νεκρωτὰ τοῦ πτώματος, ἀ-μείως μετὰ τὴν ἐκτέλεσι. Ἀντὶ λοι-πὸν τὴ νεκρωτὴ αὕτη ν' ἀνοίγετὰ τὸ στήθος καὶ ἡ κοιλία ὅπως συνή-θως, δὲν θάταν προτιμώτερον καὶ πρακτικώτερον νὰ κόβεται τὸ κεφά-λι. Ἐξετάζοντας τὰ μὲ τοὺς τέλει-ους δέκτες ἐγκεφαλικῶν κυμάτων πού διαθέτουν τὰ ἀμερικανικὰ ἐνα-στήσια, θὰ υπορουσινίσωσι οἱ ἐπι-στημονες νὰ κάμουν παρατηρήσεις καὶ ἀνακαλύψεις τεραστίου ἐνδ-α-φροσύνης...

Ἀς ἐλπίσουμε, ὥστόσο, ὅτι οἱ πρῶτες ἐκτυπώσεις ἐνὸς κομμέ-νου κεφαλιοῦ θὰ μείνουν ἐξαπτη-οισκὸ μυστικὸ καὶ δὲν θὰ προσθε-σούν ἓνα ἀκόμη θέμα φθίκης στὰ ὁ-σα πού συγκλονίζουν τὸν κόσμον μας...

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

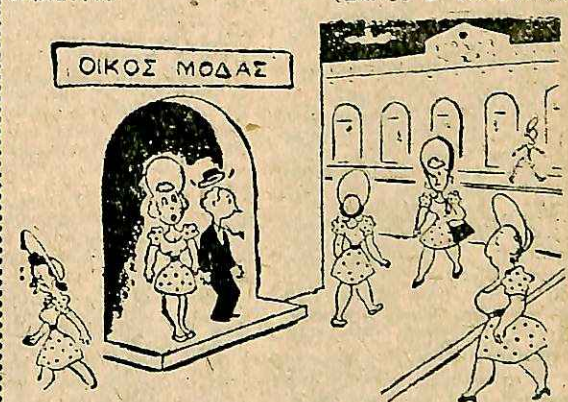
Ἡ ὑψηλότερη λίμνη

Ἡ ὑψηλότερη λίμνη τοῦ κόσμου βρίσκεται στὸ Κολοράδο 3.000 μέ-τρα πάνω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Περιβάλλεται ἀπὸ ἔλατα κι' ἀπὸ βουνὰ μὲ αἰώνια χιόνια κι' ἐκεῖ βοηθῶνται καὶ ἑστέρα ἀνὰ κρύσταλλο νερὰ. Στὸ βυθὸ τῆς δια-κρίνεται καθαρίσματα ἐνὰ βάθος ἀ-πολυμένο κάστρο.

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΑΙ

—Νὰ σοῦ πῶ... Καλὰ τὸ σκεφθήκαμε νὰ μὴ ἐ-ριζώσουμε ὅσο καιρὸ θὰ μείνουμε σ' αὐτὴ τὴν ἐ-ρημιά!...

—Κι' ὑστερὰ σοῦ λέει ἡ μοδίστρα ὅτι μόνον ἐνῶ-φορᾷ τέτοιο φινιέρουν!

Τοὺς ἀγκώθηκαν οἱ τοίχες...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΣ ΒΙΖΙΤΕΣ....

—Λοιπὸν, πού λές Εὐάνθια μου, τὰ παιδιὰ μου ἔχουν καὶ στολίζουν ὁμορφὰ καὶ φιλικὰ μας οἰτίπια!

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Ο εχθρός που λατρεύουμε

(Έκείνη παραπονιέται σ' Εκείνον. Φαίνεται λιγότερο θυμωμένη και περισσότερο πικραμένη).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα, δεν βρίσκω το λόγο γιατί να θυμωθώ... Είναι παράλογο και κούτο...

ΕΚΕΙΝΗ: Ά ωστε δεν πρέπει να θυμωώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι βέβαια... Τι παράπονα έχεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Κανένα. Μ' έχεις ενθουσιασμένη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Από τί;

ΕΚΕΙΝΗ: Από έρωτα κι από λόγια!... Μ' έχεις τρελλάνει σ' αυτό κομπλιμέντο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί υπώς δεν τ' αρέσεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι βέβαια αυτό που σου αρδεύει κάθε λίγο και λιγάκι. Αντίο, πλάσμα, κούφιο, με άνω, παρκο κεφαλί φωροφάντα, σμένη υαρκησία από ντενεκέ!... Θές κι άλλα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι φτάνουν αυτά... Μπράβο όμως μνημονικό!... Τα θυμάσαι, βλέπω, όλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Τό τελευταίο γράμμα σου είναι χαλαρό με κόκκινα γράμματα στην ψυχή μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και πολύ άσκημα κάνει!... Αυτό το γράμμα είχε έντελως αντίθετο σκοπό.

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως να μ' ευχαριστήσω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι «μήπως», ασφαλώς.

ΕΚΕΙΝΗ: Μα δεν μου λές υιάς σοβαρά. Α σέ πείραξε ή ζέστη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιλώ κάτι περισσότερο από σοβαρά... Όσο έγραφα, τάνωφα με...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί με βρίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί έρχονται...

τη βεβαιότητα πως θα χάρις πως θα ικανοποιηθεί, πως θα μείνει ενθουσιασμένη!...

ΕΚΕΙΝΗ (του πιάνει το χέρι): Για να δω το σφυγμό σου... Είναι λιγάκι νωθός... Σίγουρα θα σου άποδες κομμάτια ήλαιοι το μεσημέρι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τραβάει το χέρι του, ήσυχος): Και όμως δεν έχω ήλαιοι κι ούτε είμαι τρελλός... Ότι σου λέω είναι περισσότερο από λογικό!

ΕΚΕΙΝΗ: Ό ισχυρισμός σου αυτός είναι μία δεύτερη απόδειξη πως είσαι νιά δέσμιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την παίρνει και την καθίζει δίπλα του τραπεζαρία): Μα, νιά έλα δω... Ποιον βρίζουμε συνήθως;

ΕΚΕΙΝΗ: Τον εχθρό μας. Έκείνον που μισούμε, και ζητάμε να τον πληγώσουμε να κάνουμε τα λόγια μας σπαθιά νιά να τα χώσουμε στην καρδιά του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκείνον που θέλουμε να πληγώσουμε, ναι! Όχι όμως πάντα τον εχθρό μας... Έξηγησού καθερά νιά γιατί άρχισε να μισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είς! Εχθρός μου έσύ;

στιγμές που νοιώθω άσφυζία από την έλλειψη σου που εξαγριώνουμαι από την άπουσία σου κι' από τη μοναξιά μου, και τότε μου χεται να χτυπήσω σ' στήθος δεξιά κι' αριστερά να κάνω κακό να δαγκώσω!... ΕΚΕΙΝΗ: Και βρίζεις εμένα να βρίζεις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό δικό σου μπορεί να τό πούμε κι' ένα είδος αδιόριστου σ' ερίζω, σ'ε πονάω σ'ε ματώνω, νιά νάχω ύστερα την εζαρία ή δονη να έπουλώσω τις πληγές σου με φίλια!...

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ περίεργη ήδονη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Η πιο δυνατή απ' όλες μέσ' στη ζωή!... Η ήδονη του πόνου που νί νεται έρωτος!...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντως, ενώ ε'ε παρακαλώ να μη με ξανα-βρίσης θά με υποκρέωσες ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό θα σου δώ αυτομάτως μόλις πάψω να νοιώθω ενδιαφέρον νιά σ'ε-να... Μόλις πάψω κι' εσύ νάσαι βασίλισσα στή σκέψη μου και νίγνη ύποτελής της ρουτίνας. Μόλις πάψω να περιβάλλεσαι από τό φω, τότεφανο τον όνειρόν, και φορέσης την τρούπη και ξε-φτισμένη πορφυρά της εκ-βροντισμένης μεγαλειότη-τος!

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκοψες πάλι με τό λιγάκι... Κι' όμως θά-πρεπε αυτή τη φορά, να σου κρατούσα κακία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει πιο σφιχτά): Έπειδή σ'ε λα-τρεύω!...

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ χωρίς συσσωρευτάς

Τα νέα πολεμικά έπλα

Χάρις στα μηχανήματα «ράντας», με τα οποία είχαν εφοδιάσει τα άερο-πλάνα τους οι Σύμμαχοι, υπέρσεν ε-πιτέλους, τό 1943 και 1944, να κα-ταφέρουν άποτελεσματικά πλήνυατα κατά των γεωμικών υποβρυχίων, που είχαν άποδεκατίσει άμέτοπτες φορές ως τότε τα πλοία των νηποπών.

Αν όμως δεν τελείωναν τότε οι έν-θοσπράξεις θά δοκίμαζαν οι Σύμμα-χοι άσπινες έκπλήξεις κατά τα έτη 1945 και 1946. Γιατί περί τα τέλη του πολέμου, οι Γερμανοί ήσαν έτοιμοι να βάλουν εις ένένεργον καινούργια υ-ποβρύχια ένάντιον των όποιων δεν ύ-πάρχον άκόμη τα κατάλληλα όπλα.

Ποιά είνε τα χαρακτηριστικά στοι-γεία αυτών των υποβρυχίων; Τα έξουν οι μηχανικοί των Συμμάχων που έπι-σκέφθηκαν τα γεωμικά ένοσπάρια κι' ένοσπάρια. Αυτοί μελέτησαν τα σγέ-δια κι' έβασαν τις τελευταίες άνακα-λύψεις. Έτσι, κατασκευάζονται τώρα γαλλικά υποβρύχια του τελειοποιημέ-νου αυτού τύπου.

Βάσις των είνε τό ένα και μόνον μο-τέο, που κινεί τό υποβρύχιο τόσο στην έπιφάνεια όσο και κάτω άπ' τό νερό. Είνε τύπου στροβίλου και 'καταναλι-σκει ως καύσιμη ύλη ένα προϊόν που παρασκευάζεται και συντηρείται δύσκο-λα: τό πυκνό δευζένε.

Δέν έννοούμε δηλαδή τό συνηθισμέ-νο άδευζέν των «12 όγκων» που πωλείται σ'αυτομακεία, άλλα ένα άλλο πάρο πολύ πυκνό, που μπορεί άλλιστα να έκρανή αν δεν διατηρηθί με κατάλλη-λες προφυλάξεις.

Ός τώρα, τα υποβρύχια χρησιμο-ποιούσαν στην έπιφάνεια της θαλάσ-σης πετρελαιομηχανές Ντήζελ, ενώ στην κατάδυση έκινούντο με ηλεκτροικά μοτέο. Τα ηλεκτροικά μοτέο έτροφοδο-τούντο με τό ρεύμα συσσωρευτών.

Τό σύστημα αυτό παρουσίαζε πολ-λά και σπουδαία μειονεκτήματα. Ποώ-τον οι συσσωρευτάς έπαιναν πολύτιμο χώρο και προσέθεταν άσκετό βάρος σ'τό σκάφος. Όσο βαρύτερο όμως είνε ένα πλοίο τόσο μεγαλύτερες δια-στάσεις πρέπει νάχη 'Ενώ τα υποβρύ-για πρέπει νάνε όσο τό δυνατόν μικρό-τερα και πιο εύκολοκινούμενα.

Έξ άλλου όταν άδειάζαν οι συσσω-ρευτάς τό υποβρύχιο ήταν άναγκασμέ-νο άποσπάρητε ν' άνεβί στην έπιφά-νεια και να τους ξανανεύσει με τη λειτουργία των πετρελαιομηχανών. Τέ-λος, σ'ε περίπτωση άδυναμίας μέσα σ'τό νερό, τό θετικό δέχ των συσσωρευτών άνέδιδε δηλητηριώδες άναθυμιάσεις, που σκότωναν τό πλήρωμα.

Όλα αυτά τα έλλείμματα δέν ύ-πάρχουν σ'τό υποβρύχιο με τό μοναδι-κό μοτέο. Η υπαλή του είνε έλαφιά οικονομική ίσχυση και δέν πιάνει πολύ χώρο. Στην έπιφάνεια αναπτύσσει τα-χύτητα 25—28 κόμβων, μεγαλύτερη δηλαδή άπ' τα πιο πολλά σκάφη συμ-μαχ

Η Ηλεκτρική Ορχήστρα

Η Κτερώ κόρη του νέου... Παύλου, η λεβέντισσα... Ηπειρώτισσα, ανεδοκατέ... θάσε το φτωχό πεντ' έξ... φορές, αναστενάζοντας... στην γυμνασία που δούλευε...

Η λεβέντισσα

Η Κτερώ κόρη του νέου... Παύλου, η λεβέντισσα... Ηπειρώτισσα, ανεδοκατέ... θάσε το φτωχό πεντ' έξ... φορές, αναστενάζοντας... στην γυμνασία που δούλευε...

Ούτε ένα δάκου δεν έ... θρεξε τα μάτια της. Μόνο... τα βλέφαρά της φτερούγι... σαν από τόν πόνο που σπά... ραζε την καρδιά της.

— Θέος σχωρεστον, πέθ... νε τιμία και παλληκαρία!... μουρμούρισε και πάλι η... Κτερώ κι' άρπαξε από κα... τανής το φτωχό και τό... χωσε με δύναμη στο υγρό... κώμα.

Τρία χρόνια άναπιόταν... η Κτερώ με το Χρυσό. Τρία χρόνια κρυφής ανά... πης, κρυφά κι' άποκρυφά... από τους δικούς της κι' ά... πό τον κόσμο.

— Έκεινος φτωχός με λίγα... στρέμματα γης, τόσο όσο του... έφτανον για να βγάλει το... μισό ψωμί της χρονιάς. Ξέ... νοδούλευε και πολλές φο... ρές πναινορχόταν απ'... τό χωριό στην Αθήνα για νά... συντηρήσει τους δυο νέ... ρους γονείς του.

— Έκεινη άρχοντοπούλα... πλούσια μοναχοκόρη κι' ό... μορφη, ήλιοκαμένη με... μάτια υπεριπλωτά.

— Άναστενάζε, κάθε φορά... που θυμόταν τον άναπι... μένο της το Χρυσό νιστ'... ήρεσε πως ό πατέρας της... δεν θα την πάντρευε ποτέ.

Κρητικές Μαντινάδες

Βάστα μικρή μου, το σεβντά μ'ήν τότε τελείωσης... και αν σου πέσουν προξενιά... το λόγο σου μ'ή δώσης.

Θάνατε να μου δώσουν νεκρός να πέσω χάμαι... το αίμα μου να χύνεται ένώ για σένα θάμαι.

— Άχ! και πως το έέχεσες τα κόμμεν άνταμα... παρα λυπάσαι το εστί να πέψης έξη νράμμα!

Μ'ήν πάρεσ όρκο στο στούρο, ούτε και στη θεότη... πως κι' άλλη άναπι βριακεται ως ήτανε η πρώτη.

— Όταν θα σμιζώμε τα δυο το μάτια χαυλώνεις... το κάνεις για πεισμητικό για να με θανατώνης!

— Άλάργα είναι το ρόδο μου κι' πάλι η μυρωδιά του... έρχεται και μυρίζει με σαν νάμουνε κοντά του.

Θαρρώ πεινώ, μ'ή γ'ώ διψώ, μ'ή δέ διψώ, νυστάζω... μ'ή δέ νυστάζω, ζαγουπνών για σέ κι' αναστενάζω!

— Άχ, καρμένη μου καρδιά, κι' ίγτα καταλαβαίνεις... μέρα και νύχτα στεναγμούς χίλιους την ώρα παίρνεις.

— Όταν αναστενάζω ένώ καρνός είναι και θγαίνει... κι' άερας τότε διασκορπώ και τα βουνά μαρμαίνει.

τί να δειλιάσω; Έγώ είμαι... Ηπειρώτισσα. Κι' ε'έ άλλ... λου... θα συναντησουμε... πολύ γρήγορα...

— Έίχε δική να σκέφτεται... έτσι και να έλπιζε. Μήπως... δεν γινόταν ό πόλεμος στ'... άνια χώματα του χωριού... της, της πατρίδας της της... ηρωικής, εκεί κοντά στην... Πινό; Κι' έτσι έινε.

— Σε λίγες μέρες το συν... ταγμα του άναπιμένου της... έφτασε άντ'ικρου στο χωριό.

— Άρπαξε ένα τουφεκι η... Κτερώ, ζώθηκε τις σφαί... ρες και μαζί υ' άλλες γυ... ντικές βοηθούσε στη μετα... φορά των πολυεφεθίων.

— Ο Χρυσός, άνησυχησε... στην αρχή. Μα σιγά· σιγά... πάντως. Άξιοι κότε και... στρατιώτες καύρωναν την... στραία λεβέντισσα που έπι... κεφαλή των άλλων νυναι... κών έκανε δαύματα στη με... ταφορά των πυρομαχικών.

— Πρώτη ό' έλα η Κτερώ... με καμμία τριανταριά. Ή... πειρώτισσες συντροφιά... σκαρφάλωναν τα βράκια... σαν κατακίους τις νύχτες... που στερματίζε να βροντά... το ιταλικό κανόνι.

— Τρεις μέρες μόνο χάρη... καν τα ύνειρά τους και την... κρυφή άναπι που τόσο... τους είχε παιδεύει.

— Κι' ένα πρωί χτυπήσαν... έξωφρα οι καμπάνες. Άερο... πλάνα φάνηκαν πάνω απ'... το χωριό έρριξαν υπύρ... πες έκαψαν το σεμνό εκ... κλησάκι του.

— Πόλεμος!... Ο θρασύδειλος Ιταλός... άπειλούσε τη μικρή ήρωική... Έλλάδα. Ή πατρίδα κινδύ... νευε. Τα παλληκάρια του... χωριού φεύγουν για να πα... ρουσιαστούν καθένα στο... συνταγμα του.

— Χρυσό! Μου φεύγεις... — Άνάπη μου θα νυθίση... νήγορα μ'ήν κλαίει. — Χρυσό μ'ή υ' άφάνεις... — Μ'ήν κάνεις, έτσι μ'ή... δειλιάσεις. Είμαι Ηπει... ώτισσα! πρέπει να φωνής... γενναία.

— Τον κ'ύτταζε καλά· καλά... και του άπάντησε θάρρατα... — Να δειλιάσω ένώ; Για... τί; Θα πολυμήσομε τον... άτιμο έπιδρομέα. Να πας... στην ευχή της Παναγίας.

— Τη φίλησε στα γλυκά της... μάτια ό Χρυσός. — Έχε γειά άγάπη μου!... Ή Κτερώ τον έσφιξε... στην άγκαλιά της.

— Κι' όταν ό καλός της έ... φωνε ψιθύρισε με το κ... φάλι ψιλά: — Να δειλιάσω ένώ; Για...

— Και μιά νύχτα έινε με... νάλο πανγνύρι. Μπαρμάρια άτακτο! Άρ... θανίτες και Ιταλοί ριχτή... κρον πάνω στο λόχο.

— Αιώνιο δόμος! Μόλις άκούσε από μα... κρυά το τουφεκί ό Κ... τερώ χυμύσε με τις τρι... άντα. Ηπειρώτισσες που... ξεφορτώναν, τα πυρομαχικά... απ' τα μουλάρια, για να... βοηθήσουν το λόχο.

Η ήλεκτρική ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Η έφευρεσις του Μπέρτ Λαύν

— Ο ήλεκτροισμός έχει άνοίξει... τα τακτά και τη μουσική. Είχαν... κάμει την εμφάνισί τους από καιρό... τα ήλεκτροικά έκκλησιαστικά «όργανα»... και οι ήλεκ... τρικές κιθάρες. Τώρα λοιπόν επι... νοήθη... καν και κατασκευάσθηκαν βιολιά, βι... ολόντελα, υπασαβιόλες, και «τσέλλο»,... όλα με ήλεκτρονικό μηχανισμό.

— Τα όργανα αυτά διαφέρουν... πολύ απ' τα συνήθισμένα. Δεν έχουν... διόλου «ή... νητικό κιβώτιο». Άποτελούνται από... ένα λεπτό μεταλλικό σωλήνα... πάνω στον... οποίο είναι έσκαμμένη ή λαβή και οι... χορδές. Στη υπασαβιόλα π.χ. ό σωλή... νας αυτός εινε από άλουμίνιο, με... διά... μέτρο 10 πόντων. Υπάρχει άκόμη ένα... πεντάλ που κανονίζει τον τόνο του ή... νου, καθώς και ειδικοί ήλεκτροικοί «έ... νισμοί» σαν τις λάμπες του ραδιοφώ... νου.

— Τα ήλεκτροικά όργανα βασίζονται... στην άρχή ότι οι ήχοι τους πρέπει να... παράγονται απ' τους παλμούς μόνον... των χορδών· κι' όχι απ' τα «ήχητικά κι... βώτια». Οι παλμοί αυτοί μετατρέπον... ται σε ήλεκτρικές κυμάνσεις, που δύνα... μώνουν με ένισχυτάς και εκτέμπνονται... από μεγαφώνια, όπως γίνονται στο ρα... διοφωνό ή στο ήλεκτροικό γοαυμόφωνο.

— Έννοείται ότι εξακολουθούν να γοι... ζωνται τα έξασκημένα δάχτυλα του... μουσικού, που θα ζωντανέουν τις χορ... δές και θα άποδίδουν τους ήχους. Ή... ήλεκτρική όμως ένισχυσις δίνει στους... ήχους αυτούς άσυνήθιστους γοαυμα... τισμούς, ποικιλία έντάσεως και διάσκε... ια πρώτοφανη. Το ήλεκτροικό βιολί π. χ. υπο... σεί να πασών νότες δυνατές και «γε... υμάτες» σαν του έύλινου «τσέλλο»· ή... λεπτός σαν του έύλινου βιολιού. Επί... σης άποδίδει ήχους πασαζένους, που... φαίνονται σαν νάγονται από πολύ μα... κρυά.

— Οι άκροαταί μπορούν ν' άκούσουν... άκόμη και τις πολύ γαυπλές νότες, που... ένισχυούνται τόσο ώστε να γίνονται ά... ντιληπτά απ' το ανθρώπινο αυτί. Έ... να είδω πεντάλ επιτοίσει να δυναμώ... νουν ή ν' άδυνατίσουν οι ήχοι. Έτσι, στις... υψηλές νότες ελαττώνεται ή ένταση, που... τις κάνει συχνά ένκενυριστικές, έ... νά στις γαυπλές άπεναντίας μεγαλώνει.

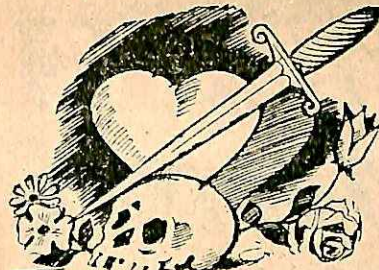
— Υπολογίζεται ότι μιά ήλεκτροική... βιόλα μπορεί ν' άποδώσει ήχους με τέ... τοιο βάθος, τόνο και γοαυματισμό, ώ... στε για να τους πασάγνην μιά έύ... λινη βιόλα θάπρεπε νάχε ύψος 4 μέ... τρων και να παίζεται από δυο μουσι... κούς συγχρόως (που ό ένας θα πα... τούσε τις χορδές κι' ό άλλος θα κινού... σε το δοξάρι). Επίσης οι ήχοι μιάς... ήλεκτρικής υπασαβιόλας συνανώνίζον... ται τη γκοανγκάσα.

— Άκόμη κι' οι κουφοί μπορούν ν' ά... κούσουν τους ήχους μιάς ήλεκτρικής... δογητάρας, ενώ ε'έ άλλου άνδρα που με... φυσιολογική άκοή άκούει πολύ περισ... σσότερες νότες απ' τις κανονικές.

— Άλλά και τα πνευστά όργανα μπο... ρούν να γίνουν ήλεκτροικά, με καταλ... λήλους «βουβήτας» και «ένισχυτάς».

— Ο υερότοπος μιάς ήλεκτρικής δογη... τιστας ένει έμπρός του ένα κουτί σαν... ραδιοφώνο, έμμεσησμένη με διάσφρα... κουμπιά. Γυρίζοντας το ένα ή το άλλ... λο κουμπί, μπορεί ν' άλλάξη την έν... τηση άλλως των έννόδων κι' άλλως... των πνευστών δογάνων της δογητάρας.

— Ο έφευρετής των ήλεκτροικών μουσι... κών δογάνων εινε ό Αμερικανός Μπέρτ... Λαύν. Κατά τη γνώμη του, τα όργανα... αυτά θ' αντικαταστήσουν τα έύλινα στις... κοινές δογητάρες ίσως δέ και στις... συμφωνικές. Τονίζει όμως ό ίδιος ότι... τίποτε δεν μπορεί ν' άναπλήρωση τους... ώραιους και γλυκύτατους τόνους, που... παράγει ένας έξοχισμένος «σολίστας» απ'... το έύλινο βιολί του.

Παιχνίδια ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της δόνας Μανταλένας

Είχαν περάσει έπτά χρόνια από... το γάμο του Πάρντο Βαρέλα ντε... Τομπάρ, δωδεκάτοιο κόμης της... Λομπερία, με τη δόνα Μανταλένα... ντι Όρελίο όταν έξεπασε το φοβε... ρό και άνήκουστο δράμα...

— Ο γάμος αυτός εινε υπάνορευ... θή από τα συμπέροντα των δυο οι... κογενειών. Ήστος, η δόνα Μαντα... λένα εινε άναπιήσε το σύζυγο της... μ' ένα αίσθημα βαθύ φλογερό ά... περιόριστο.

— Εινε άλήθεια πως υπήρχε κάτι... το σκληρό και το τυραννικό σ' αυτό το... αίσθημα. Κι' αυτό ήταν εκείνο που... έκανε τον κόμη να βριακή αιγά·... σιγά βαρεία και άνυποφορη την ά... γαπή της συζύγου του.

— Εύτυχως, εκείνη την εποχή, ή... Ισπανία βριακόταν σε πόλεμο με... το σουλτάνο του Μαρόκου. Κι' όταν... ό βασιλιάς Κάρολος πέρασε στην... Άφρική με το στρατό του, ό κόμης... της Λομπερία ήτα από τους πρώ... τους που τον άκολουθήσαν.

— Στον πόλεμο αυτό έδειξε έν-... νη ά... παράμιλλο ήρωισμό. Και, μετά την... κατάληψή της Ραμπία, πού ήταν έρ... γο δικό του, ό βασιλιάς έδωλε το... χρυσό γιορτάρι του και το πέρασε... στο λαμό του κόμης, για να τι... μήση το θάρρος και την άνδρεία... του.

— Μα, όταν τελείωσε ό πόλεμος ή... μονότονη ζωή του πύργου άρχισε... κι' πάλι. Ή μοναδική ευχαρίστησις... του κόμης έινε τότε η κυνήγι. Έτρεχε... μέσα στα δάση και τον έ... λευθερό αέρα της έξοχης και πολ... λές φορές ό άπουσις του κρατού... σον άρκετες ημέρες στη σειρά. Τις... νύχτες ζήτησε φιλοξενία σε κα... κών πύργο ή στα οπίτια των χωρι... κών που συναντούσε στο δρόμο του.

— Σ' ένα απ' αυτά ό κόμης της... Λομπερία πήρε τη συνήθεια να πη... γαινη πολύ συχνά.

Για τη γυναίκα

★ Ή γυναίκα πεθαίνει δυο φορές... Την πρώτη φορά όταν παύη να ά... ρεψη στους άνδρας και τη δεύτερη... όταν... πεθαίνη!

ΜΑΡΚ ΤΟΥΛΙΝ
★ Ή πολύ φιλόρεση γυναίκα... δεν μπορεί ποτέ να άγαπήη μέχρι... θυσίας, γιατί αγαπά πάντοτε πρ'ά... απ' όλα τον εαυτό της.

ΑΛΦ. ΚΑΡΡ
★ Έλαφρότερο από το πουπούλο;... Ή σκόνη! Έλαφρότερο από την... σκόνη!... Ό άερας! Έλαφρότερο... από τον άέρα!... Ή γυναίκα! Έ... λαφρότερο από την γυναίκα!... Το... μυαλό της!... Έλαφρότερο και ά... πό το μυαλό της!... τίποτε!

ΙΝΔΙΚΟ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ
★ Όσο καλός και άν είναι ό δρ'... μος των όποιον περνά κανείς μαζί με... μιά γυναίκα, συχνά συλλογίζεται... με άγωνία το τέλος του.

Π. ΣΤΑΛ
★ Κάθε κακό που μ'ας κάνουν οι... γυναίκες προέρχεται από μ'ας. Άν... τίθετας, κάθε καλό όφειλεται στις... ίδιες.

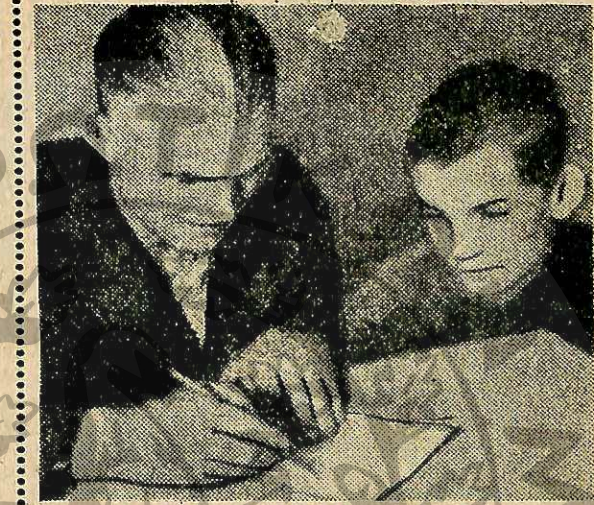
ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ
★ Ή γυναίκα εινε ή μόνη βασί... λισσα της καρδιάς των μεγάλων άν... δρών.

ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

ΤΟ ΠΑΓΩΤΟ «ΜΑΜΟΥΘ»

Ένα τεράστιο σε όγκο άνάμικτο παγωτό έκανε... την εμφάνισή του στις Ήνωμένες Πολιτείες. Λέ... γεται «Έκστραϊς!» και άποτελείται από παγωτό... υπανάνα, ροδάκινο, φραγκοστάφυλο, κεράσι, άνα... νά και πολλά άλλα. Ζυγίζει 300 δράμια και στοι... χίζει ένα δολαρίο.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Στη Βαυαρία έινε ένα πρωτότυπο δημοψήφισμα... μεταξύ των γονέων. Το έρωτημα ήταν: Έχουν οι... διδασκαλοι το δικαίωμα να δέουν τους υεθτάς; Το... σύνολο σκεδόν των Βαυαρών γονέων άπάντη... σαν καταφατικά. Στην εικόνα μας έινε Βαυαρός... γονέος υπαράφει το ψηφοδέλτιο με το «ναι»... κάτω από το άνήσυχο βλέμμα του νιού του.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΥ

— Ο περίφημος Ισπανός ταυρομάχος... Λόλο Ραού, που συνήθιζε να ταυ... ρομαχή έπιπρος κατά το πορτο... νοαλικό σύστημα είχαν άντιμετω... πισε ως τώρα εκατό φορές τους... ταύρους της Μούρτιας, που εινε οι... άγριωτεροι από όλους. Άλλά την... έκατοστή πρώτη φορά βρήκε το θά... νατο από ένα μικρόσωμο σχετικό... ταύρο, που τον έσχιζε με τα κέ... ρατά του.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

Ιστορικό διήγημα

Η θάλασσα έφτανε γύρω από τη μεγαλόπρεπη γαλέρα γιρλάντες άφρων, που ξεσχίζονταν τη μία στιγμή για να ξανασιμίζουν τα παράξενα σχήματα τους έπειτα από λίγο. Και τα κουπιά άνεθοκατέβαιναν ρυθμικά, σπράχνοντας το περιήφανο πλοίο προς τα έμπρός.

Ένας αξιωματικός μ' ένα μακρύ μαστίγιο στο χέρι έτρεχε αδιάκοπα ανάμεσα στις σειρές των κωπηλατών και σκόρπιζε δεξιά κι' αριστερά χτυπήματα πάνω στη γυμνή ράχη των δυστυχισμένων που άγκομαχούσαν κάτω από την έξαντλητική προσπάθεια.

Κάπου - κάπου, ένας απ' αυτούς έγερνε το κορμί του, άνίκανος ν' άνθéeη περισσότερο. Το χέρι του δημίου του κατέβαινε τότε με όρμη και τό μαστίγιο του άνοιγε βαθιές πληγές στο σώμα του.

Ο αξιωματικός είχε σταματήσει τώρα μπροστά σ' έναν από τους κωπηλάτες, που είχε αφήσει σε μία στιγμή τα κουπιά από τα χέρια του. Το μαστίγιο του διέγραψε ένα μεγάλο κύκλο κι' έπεσαν έπειτα με όρμη πάνω στη ράχη του δυστυχισμένου.

— Πιάσε τα κουπιά, σκύλε!

Και το χέρι του αξιωματικού ύψώθηκε και για δεύτερη φορά.

Αλλά, ξαφνικά, μία γυναικεία φωνή άκούσθηκε από το έπάνω μέρος της σκάλας.

— Σταματήστε, ίππότε ντέ Ρεζέ.

Ο αξιωματικός κατέβασε το μαστίγιο του.

— Σεις, πριγκήπισσα, έδω! είπε. — Θέλετε μήπως να πτήε πώς δεν έινε έδω ή θέσι μου; άπάντησε ή νέα που κατέβηκε τώρα τη σκάλα. Γιατί όχι; Η γαλέρα αυτή άνήκει στον πατέρα μου και νομίζω πώς ή θέσις μου είναι παντού, στα πολυτελή διαμερίσματα της γεφύρας, όπως και μέσα σ' αυτή την κόλασι... Η νομίζετε πώς δεν είναι κόλασις αυτό το κάτεργο; Γιατί, λοιπόν, βασανίζετε αυτούς τους δυστυχισμένους;

— Οι δυστυχισμένοι που έκαναν την ευαίσθητη καρδιά σας να συγκινηθή, άπάντησε ο ίππότης, είναι όλοι έλαστοί έγκληματίας, που έχουν καταδικασθή σε βαρείες ποινές... Δεν αξίζουν να τους λυπηθήτε... Κι' αυτός έδω... Έδειχνε με το χέρι του τον άνθρωπο που έτοιμαζόταν να χτυπήσει προτήτερα. Ήταν ένας νέος με άδρα χαρκτηριστικά και φλογερό βλέμμα. Το προσωπό του εξέφραζε τώρα την άγανάκτησι και το μίσος.

— Κι' αυτός έδω, συνέχισεν ο ίππότης, είναι ο κόμης Ζάν ντέ Ρισεμόν!

— Ο κόμης Ζάν ντέ Ρισεμόν!

Ήταν ο άνθρωπος που είχε συνομοτήσει έναντιον του πατέρα της κι' είχαν επιβουλεύει τη ζωή του. Ο πριγκήπας του Ταλάντ δεν τον είχε παραδώσει στο δήμιο, όπως θάκανε κάθε άλλος στη θέσι του. Αλλά, κινούμενος απ' ένα αίσθημα έπικείας, είχε περιορισθή να τον στείλει στα κάτεργα.

Το βλέμμα της πριγκήπισσας είχε συναντήσει για μία στιγμή το δικό του.

— Αλλ' ή Έλένη κατέβασε άμέσως τα μάτια της και άπομακρύνθηκε άργά, χωρίς να πη τίποτε άλλο.

Λίγη ώρα άργότερα, μία τρομακτική κραυγή άντήχησε σ' όλο το πλοίο:

— Οι πειρατά!

Ένα μεγάλο πειρατικό πλοίο, έχοντας στον ίστό της πλώρης την όλομαυρη σημαία με τη νεκροκεφαλή, διευθυνόταν προς το μέρος τους.

Η σύγκρουσις ήταν τρομερή, αλλά δεν κράτησε πολλή ώρα. Οι πειρατάι κυρίευσαν σε λίγο τη γαλέρα, αϊμαλάτωσαν το πλήρωμά της και άπελευθέρωσαν τους καταδικούς. Έπειτα, άνοιξαν τις μπουκαβόρτες του περιήφανου πλοίου και τώστειλαν στο βυθό.

Η Έλένη είχε λιποθυμήσει την ώρα

που ή σύρραξις βρισκόταν στη μεγαλειότερη έντασι της.

Όταν συνήλθε από τη λιποθυμία της, είδε πώς βρισκόταν μέσα σε μία μικρή καμπίνα με τα χέρια και τα πόδια δεμένα.

Απέναντί της στεκόταν ένας άνθρωπος με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος του.

— Όπως βλέπετε, πριγκήπισσα, είπε, είμαι έλευθερος. Οι πειρατάι άγαπούν πάντα τους καταδικούς... Μου έκαναν την τιμή να σάς έμπιστευθούν στη φρουρά μου.

Η Έλένη άναντρίχισε, άναγνωρίζοντας σ' αυτό τον άνθρωπο τον Ζάν ντέ Ρισεμόν.

— Ξέρω το μίσος σας για τον πατέρα μου και την οικογένειά μου και δεν σάς ζητώ να με λυπηθήτε, άπάντησε ή πριγκήπισσα. Σας παρακαλώ μόνο να πραγματοποιήσετε το γρηγορώτερο την έκδίκησί σας.

Ο Ρισεμόν δεν άπάντησε.

Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο πάντα πάνω στην πριγκήπισσα, που, άνίκανη να ύπομείνη τη λάμψη του, μισόκλεισε τα μάτια.

Είχαν άρχισει τώρα να σκοτεινιάζει και σε λίγο ή μικρή καμπίνα βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Ο Ρισεμόν γλύστρησε τότε άθόρυβα έξω και για πολλές ώρες ή Έλένη δεν άκουσε τίποτε άλλο έκτός από το θόρυβο που έκαναν τα κύματα, χτυπώντας πάνω στα πλευρά του πλοίου και τις φωνές των μεθυσμένων πειρατών που πανηγύριζαν τη νίκη τους.

Θά ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν, τέλος, ή πόρτα της μικρής καμπίνας άνοιξε και πάλι.

Ένας άνθρωπος μπήκε με όρμη μέσα κι' άρχισε να λύνει τα σχοινιά από τα χέρια και τα πόδια της Έλένης.

— Ελάτε, είπε, πιάνοντάς την από το χέρι.

Η Έλένη άναγνώρισε τη φωνή του Ρισεμόν. Τί έσήμαιναν τα λόγια του; Πού ήθελε να την οδηγήσει; Ποιός ξέρει ποιά σατανική έκδίκησι μηχανεύοταν μέσα στο μυαλό του;

Μισοσηκωμένη στην κουκέττα της τον κύτταζε με καχυποψία.

— Ελάτε λοιπόν, της φώναξε εκείνος. Γιατί με κυττάζετε έτσι; Δεν άκούσατε τί σας είπα;

— Σας άκουσα, του άπάντησε άποτομα.

— Τότε... Γιατί διστάζετε;

— Δεν σάς πιστεύω. Δεν έχω έμπιστοσύνη σέ σας.

Ο Ζάν ντέ Ρισεμόν έσκυψε προς τλ μέρος της και της ψιθύρισε σιγά:

— Μην κάνετε κανένα θόρυβο και άκολουθήστε με... Μία μικρή βάρκα θά μάς οδηγήσει στην ξηρά...

Βλέποντας ότι ή νέα δισταζε, τη

άρπαξε στα στιβαρά χέρια του και ώρμησε έξω από την καμπίνα.

Κάνει από το πειρατικό πλοίο δεν κατάλαβε την άναχώρησί τους. Κατά τα ημερώματα, οι δύο φυγάδες βρισκόταν σ' ένα μικρό χωριό ψαράδων στις νότιες άκτές της Γαλλίας.

— Σας όφειλω τη ζωή και την έλευθερία, ψιθύρισε ή Έλένη, σφίγγοντας τα χέρια του ανθρώπου που την είχε σώσει. Αλλά πείτε μου: δεν με μισείτε, λοιπόν;

— Όχι, άπάντησε ο νέος, που αυτή τη φορά, κατέβασε τα μάτια του, μη βρίσκοντας τη δύναμι να ύπομείνη το βλέμμα της Έλένης.

— Ενόμιζα ότι άφοδ μισείτε τον πατέρα θάπρεπε να μισήτε και την κόρη του, είπεν ή Έλένη. Κόμη του Ρισεμόν, σάς έξορκίζω, άπαντήστε μου: Γιατί μισείτε τον πατέρα μου; Γιατί θελήσατε να τον σκοτώσετε;

Τα χείλη του νεαρού κόμητος έμειναν κλειστά.

Την άλλη μέρα, οι δύο νέοι ξεκίνησαν για τον πύργο του πριγκήπας του Ταλάντ.

Αλλά μόλις άντίκρυσαν τα τείχη του παλαιοφ μεσαιωνικού πύργου, ο Ζάν ντέ Ρισεμόν σταμάτησε ξαφνικά και είπε με σοβαρή φωνή:

— Πριγκήπισσα, δεν χρειάζασατε πιά τις ύπηρεσίες μου. Μην πτήε του πατέρα σας τ' όνομά μου...

— Αλλ' είμαι βέβαιη ότι ο πατέρας μου θά ήθελε να σάς έκφράσει την ευγνωμοσύνη του και να σάς πη με το ίδιο του το στόμα ότι σάς χαρίζει την ποιμή, είπε ή Έλένη.

— Όχι, είπεν ο Ρισεμόν. Δεν μου χρειάζεται ούτε ή ευγνωμοσύνη ούτε ή συγγνώμη του πατέρα σας. Ύπάρχει πάντα ένας άνοιχτός λογαριασμός μεταξύ μας... Μία μέρα, ο λογαριασμός αυτός θά τακτοποιηθή. Μά ό,τι και να συμβή πρέπει να ξέρετε πώς ή άνάμνησίς σας δεν θά φύγει ποτέ από τη σκέψι μου...

Λέγοντας αυτά, έφερε το χέρι της νέας στα χείλη του και κατόπιν έξαφανίσθηκε πίσω από μία πυκνή συστάδα δέντρων.

Ήταν πραγματικά δυστυχισμένος. Γιατί από το ένα μέρος άγαπούσε την Έλένη. Κι' από τ' άλλο, δεν μπορούσε να έχαση πώς ο πατέρας της είχε σκοτώσει τον δικό του σε μία μονομαχία, προτού αυτός να έρθη στον κόσμο. Όταν μεγάλωσε, ή μοναδική του σκέψις ήταν να έκδικηθή το θάνατό του. Και να που τώρα ένοιωθε την καρδιά του να πλημμυρίζει από άγάπη για την κόρη του ανθρώπου που είχε μάθει να μισή θανάσιμα.

Κι' ή Έλένη είχε άγαπήσει το νεαρό κόμητα. Κι' όταν έφτασε στον πύργο του πατέρα της, έπεσε στα πόδια του και του άφηγήθηκε τα πάντα.

— Πατέρα μου, του είπε, φιλώντας τα χέρια του, ξέρεις σε ποιόν χρωστάς τη χαρά και την εύτυχία που με ξαναθέςεις; Ξέρεις ποιός με γλύτωσε από την αιχμαλωσία των πειρατών, πατέρα μου, πώς έφυγα από τα νύχια των θηρίων αυτών; Όλα τα χρωστώ στον κόμητα ντέ Ρισεμόν...

Ο πριγκήπας του Ταλάντ έσκυψε το κεφάλι του ζοφερός, όργισμένος.

— Ναι, λατρευτέ μου πατέρα, συνέχισε ή Έλένη. Αυτή είναι ή αλήθεια. Ο κόμης φάνηκε άνώτερος του μίσους της κακίας, της έκδικήσεως. Ποτέ ευγενής δεν μου φέρθηκε με τέτοιον ίπποτισμό. Πατέρα, το νοιώθεις αυτό;

Καταλαβαίνεις τί σοδ λέει ή κόρη σου; Ο πριγκήπας του Ταλάντ κούνησε άργά το κεφάλι του.

— Ναι κόρη μου, της άπάντησε, σε καταλαβαίνω. Τα λόγια σου είναι σωστά και δίκαια.

Το πρόσωπο της νέας άστραψε από χαρά. Αγκάλιασε τον πατέρα της και τον φίλησε. Κρεμόταν τώρα από τα χείλη του.

— Κόρη μου, είπε άργά ο πριγκήπας του Ταλάντ, άκουσα τα λόγια σου, άκουσα τους χτύπους της καρδιάς σου και ξέρω πιά ποιό είναι το καθήκον μου.

— Τί θά κάνης, πατέρα;

— Ό,τι θά έκανε κάθε εύπατριδης και κάθε τίμιος άνθρωπος κόρη μου. Μείνε ήσυχη. Ό,τι όνειρεύεσαι και ό,τι ποθεί ή καρδιά σου θά γίνη πραγματικότητα.

Ο πριγκήπας του Ταλάντ καθάλίκεψε τότε το άλογό του κι' έφυγε από τον πύργο του, άπαγορεύοντας στους ανθρώπους του να τον άκολουθήσουν.

Όταν, κατά το θράδυ, γύρισε πίσω δεν ήταν μόνος. Ένας άνθρωπος ήταν άνεθασμένος στα καπούλια του άλόγου.

Ο πριγκήπας μπήκε στη μεγάλη αίθουσα του πύργου του και, δείχνοντας το νέο με τα καταεσχισμένα ρούχα και τα άχθένιστα μαλλιά που τον άκολουθούσε, είπε:

— Φίλοι μου, έλάτε να σφίξετε το χέρι του κόμητος ντέ Ρισεμόν, στον όποιον άποφάσισα να δώσω την κόρη μου για σύζυγο. Το μίσος έχώριζε ως τώρα τις δύο οικογένειές μας. Αλλ' ή άγάπη είναι ισχυρότερη από το μίσος...

Τα λόγια του πριγκήπα προκάλεσαν μεγάλη συγκίνηση.

Η Έλένη κι' ο κόμης έπεσαν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου.

— Άγα π η

μένη μου. Είσαι δική μου, ψιθύρισε ο κόμης ντέ Ρισεμόν.

— Ναι, δική σου για πάντα, πολυάγαπημένε μου, άπάντησε δακρύζοντας από βαθιά συγκίνηση και χαρά ή Έλένη.

Οι παριστάμενοι ξέσπασαν σε ζητωκραυγές:

— Νά ζήση το ταιριαστό ζευγάρι τρισευτυχισμένο!...

Οι κυρίες που θρισκόντουσαν εκεί άρχισαν να ραίνουν με ροδοφύλλα το νέο και τη νέα.

Την ίδια μέρα έγιναν οι άρραβώνες των δύο νέων. Η άγάπη είχε θριαμβεύσει γι' άλλη μία φορά.

ΡΙΖΑΡ ΝΤΕ ΜΕΖΕΡ

— Πιάσε τα κουπιά, σκύλε!...

θλέπω άλλη λύσι παρά να παν-
ταεύτη. Προσέξτε όμως να
λύ. Πρέπει απαραίτητα να υ-
πάρχουν οι προϋποθέσεις που
σας γράφω παρα πάνω και προ-
πάντων αληθινή αγάπη και από
τά δυο μέρη. Αλλιώς, ο άν-
θρωπος μετανοώνει συχνά για
κάτι τέτοιες ηρωικές αποφα-
σεις.

Μάρτεν: Πολύ σωστά δεν
τολμώ να ρισκώ. Προσέξτε
την αξιοπρέπεια σας. Η γυ-
ναίκα πρέπει να είναι πάντα
συγκρατημένη. Δεν έχετε τί-
ποτε να κερδίσετε παίζοντας
ανοικτό παιχνίδι. Και σας μι-
κρή μου θα σας συνδεθείτε
να βάλετε ένα τρίτο πρόσωπο
να βολιδοσκοπήσει τον αγαπη-
μένο σας.

Ατυχία μικρούλα Λ. Χ.:
Δεν δοκιμάζετε κανένα
πλάνιο μέσον; Κανένας σιν-
γενής που να τον εκτιμά ο
πατέρας σας, δεν θα μπορού-
σε να σας βοηθήσει; Είστε κρί-
μα, από δειλία να χάσετε μια
τόσο καλή τύχη.

**Ζητήματα της Άν-
πας:** Καί ού δεν βγίσκες α-
κόμα από το αυγό σου, μι-
κρούλα μου! Είσαι δεκατέσσα-
ρων χρόνων και πιστεύεις πως
πανά από αγάπη; Κρίμα να
μοραίνεις τα ξεννοειδή νιάτα
σου με τέτοιες έννοιες. Κι-
τάς τα μαθήματα σου. Μην
παίξεις με τη φωτιά!...

Φλορίτα: Έτοιμαζόμουν
να σας απαντήσω αδιάκτα να
διακόψετε κάθε σκέψη μαζί του,
όταν διάβασα την τελευταία
σας φράση, ότι είναι ικανός να
κάνει και τρέλλες αν σας χά-
σει. Τι να σας πω! Με τον χα-
ρόκτηρα του αγαπημένου σας,
όπως μου τον ζωγραφίζετε δεν
έχω και πολλές ελπίδες πως
θα είσατε ευτυχισμένη κοντά
του. Ούτε να τον πληρώσετε
με το ίδιο νόμισμα. Αυτό δεν
είναι αντίδο της ανατροπής
σας ούτε της λεπτής ψυχής
σας. Άλλα κι' η υπερβολική
καλωσύνη και τα δάκρυα δεν
ώφελουν πάντα.

Μαραμένο βασιλικό:
Κάνετε πολύ καλά ν' αποκρού-
σετε την αγάπη του, όσο α-
γνή και ελκυστική κι' αν είναι.
Ζησάτε μια ολοκληρωτή ζωή
ευτυχισμένη με τον άντρα σας,
και τα παιδιά σας θα είναι τώ-
ρα πια μεγάλα. Η νύμφη μου
είναι ότι δεν θα υποφέρετε πο-
τε ν' αρχίσετε πραγματικά μια
καινούργια ζωή όταν μάλιστα
το παρελθόν σας ήταν ευτυχι-
σμένο. Προσέξτε λοιπόν, μή-
πως αντί να φτιάξετε μια και-
νούργια ζωή καταστρέψετε την
ευτυχία σας. Συλλογισθείτε τα
τρία παιδιά σας. Μα είναι τρέλ-
λα, είναι έγκλημα αυτό που
σκεφτόμαστε.

**Φωνητική Άνναγνώ-
στρια:** Το γράμμα σας ήταν
πολύ συγκινητικό. Η θεοί σας
ανάμεσα ο ένας αυστηρό πα-
τέρας και ο άλλος απότομο α-
δελφός, που σας απειλούν με
το μαχαίρι για να μάθουν τα
μυστικά σας, είναι αλήθεια
θλιβερά. Πιο θλιβερό είναι α-
κόμα η αλλαγή της στάσεως
του αγαπημένου σας τώρα που
δεν υπάρχει πια εμπόδιο εκ
μέρους της οικογένειάς σας.

Είστε στρατιώτης γράφετε τον
έχουν στείλει μακριά, και καρ-
διοχτυπάει γι' αυτόν. Κι' αυ-
τός σας έγραψε ξαφνικά να
διακόψετε τις σκέψεις σας. Χω-
ρίς αμφιβολία κάποια παρεξη-
γηση μεσολάβησε. Δεν υπο-
πτεύεστε κανένα πρόσωπο που
θα ήταν ικανό να του γράψει
τίποτε ψευτιές εις βάρος
σας; Όπωςδήποτε δεν πρέπει
ν' απελπισόμαστε. Να έλκο-
λουθώ να του γράψετε μέ-
σα από την καρδιά σας τρυ-
φερά, πονετικά κι' ας μη σας
απαντήσει Κ' όταν ν' το καλό
γυρίσει κοντά σας θα βρεθεί
κάποιος τρόπος να λείψει η
παρεξήγηση. Σ' αυτές τις πε-
ριπτώσεις νικάει συνήθως η υ-
πομονή, η καλωσύνη και το
θάρρος.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

**Κάποιον από τα Χά-
νι:** Δεν πρέπει να υποφέ-
ρης τόσο πολύ, αφού έτσι προ-
βάν τα πράγματα. Το ταξίδι
που έχετε υπ' όψιν σας να το
κάνετε και να είδατε βέβαιον
ότι το καινούργιο περιβάλλον
θα σας διώξει τις έντολες
αυτές σκέψεις. Δεν αποκλεί-
ται πριν φύγεις να ξεννηθείς
μαζί της. Όπωςδήποτε μόλις
μην στο δρόμο θα νιώσεις
μεγάλη ανακούφιση.

**Μία πονεμένη καρ-
διά ούλα Α. Τ.:** Μη σου κα-
κοφανή, μικρούλα μου, αφού
έχεις εμπιστοσύνη σε μένα,
που θα σου πω πως πρέπει
να τον αποφύγεις. Αν είχε ε-
να σταθερό και ελκυστικό α-
ίσθημα θα ήταν πολύ διαφορε-
τικός από ό,τι φαίνεται. Όσο
είναι, λοιπόν, καίρως απόφυ-
γέ τον κι' αδιαφορές.

Εύρ. Κανάρ: 'Από όσα
μου γράφετε φαίνεται τιμω-
κι' ευγενικός νέος. Η στάση
σου ήταν αξιοπρεπής. Εγώ,
ακόμα στον έρωτα δεν πρέπει
να υπάχω. Επομένως έχεις
καθήκον να τη συναντήσεις ο-
πωςδήποτε, να της εκθέσεις
τις σκέψεις σου, τις απόψεις
σου και τα μελλοντικά σου
σχέδια. Κι' αν δεν σου απαν-
τήσει άμεσως, άποψε την να
σκεφθεί. Δεν μπορείς να ζή-
σης τη συμβαίνει μέσα σ' αυ-
τή την ψυχή, ούτε τη υποχρε-
ώσεις και καθήκοντα έχεις πρὸς
την οικογένειά της. Πάντως
θα σου δώσω μια απάντηση. Αυ-
τή την απάντηση να τη σεβα-
σής.

Φτωχό χωριό τόπου.
Λοιπόν: Δεν έχει κανείς δικαίωμα
να ερωτεύεται τον πόνο σου.
Είσαι ένας νέος εργάτης και
τιμω κι' είσαι βέβαια από ο-
σα μου γράφετε ότι θα την κά-
νεις ευτυχισμένη. Τα εμπόδια
είναι πολλά. Και το χειρότερο,
υποφέρει κι' εκείνη. Πολύ λογί-
κα, πολύ τιμία σκέφθηκες ότι
δεν πρέπει να εκθέσεις την οί-
κονειά της με μια τρέλλα.
Μου φαίνεται λοιπόν πιο σκό-
πιο να λυθουν όλα τα ζητή-
ματα με τιμω τρόπο. Βοήθησε
την και συ μ' ένα γράμμα σου
στον πατέρα της. Ίσως τον
συγκινήσει.

Ρεξέκκα Κ.Σ.: Δεν υ-
πάρχει αμφιβολία, μικρούλα
μου, ότι βρίσκεσαι σε δύσκολο
ληθές. Άλλα οι γονείς σου,
βέβαια έχουν ευθύνες. Επο-
μένως η υπόδειξή τους θα έχη
σοβαρά αίτια. Σε σένα εναπό-
κειται να κάνεις παραχωρήσεις
για την ευτυχία σου, η οποία
ευτυχία τις περισσότερες φο-
ρές δε βρίσκεται στον έζα-
λο έρωτα ο οποίος γρήγορα
σβύνει αλλά στην οικογενεια-
κή ζωή, στο σεβασμό πρὸς
τον άντρα σου και στην πε-
θαρχία για μ' α' ζωή που θα
βγεί μέσα απ' αυτό το άνω-
στο, το οποίο με λίγη καλή
θέληση και λογική η αποτέλε-
ση την ευτυχία σου.

Ε.Ε.Ε.: Ένταύθα: Το κακό
είναι που τόσο έου όσο κι' αυ-
τός δεν έχετε που να σπεί-
ξετε τη φωλιά σας Σας λεί-
πουν τα μέσα και το χειρότε-
ρο άρχισε και η γκρίνια. Φαν-
τάζομαι πως, παρ' όλα που σου
είπε, ο' αγαπώ. Αλλιώς δεν
εξηνειται το πως έρχεται να
θε βράδυ. Ίσως αν εύρισκε
έκείνος καμιά δουλειά, κι' ε-
σύ εργάζομαι πονθελν' α-
ποφασίζομαι ο γάμος και να
ευτυχούσε το σπίτι σας. Σεχα-
στε τα λόγια που σας είπε.
Πολλές φορές στη στενοχώρι-
μας λέμε λόγια κι' έπειτα με-
τανοιώνουμε που τα είπαμε.

Σκυλόψαρο: Είσαι συ-
νηθισμένος στις εύκολες επι-
τυχίες και γι' αυτό σου έκανε
μεγάλη εντύπωση η φρονιμάδα
αυτής της κοπέλλας. Γι' αυτό,
έχω τη γνώμη πως δεν θα πρέ-
πη να την έντολες περισσότερο.
Έξ' άλλου δεν είς α' ω-
φελήθηκες τίποτε.

Ναυτάκι Κ.Σ.: Μέσα
στο γράμμα που μου στείλατε
βρίσκα όρ, 2.000. Σας πηρο-
φωρώ ότι όλες οι απαντήσεις

και οι συμβουλές του «Ερωτι-
κού Γραμματοκώδικου» δίνον-
ται δωρεάν Σας παρακαλώ,
λοιπόν, να περάσετε από τα
Γραφεία μας. Σανταρόζο 5 4ος
Όροφος να ζητήσετε τον κ.
Τούντα στον οποίο παρέδωσα
τα χρήματα να σας το επί-
στρέψει.

**Από όσα μου γράφετε φαί-
νεται ότι δεν σας κοροϊδεύει,
γιατί τότε δεν θαρόταν προ-
θυμώς να σας βροίκοι. Όλα,
είναι όμως ζητήματα άποψε-
ως και σκοπού. Μία αγάπη κα-
ταλήγει, βέβαια, κάπου. Π. χ.
ο' ένα γάμο! Το σκεφθήκατε
αυτό; Ζητείστε τίποτα τέ-
τοιο; Συμφωνείτε σ' αυτό το
σημείο;**

Διπλή αγάπη: Δυστυ-
χιωμένη μου μικρούλα, η καρ-
διά σου σπάει αίμα, όχι από
αγάπη όπως φαντάζεσαι αλλά
από τη μεγάλη καλωσύνη που
πλημμυρίζει την ψυχή σου. Σου
έκανε τόσο μεγάλη εντύπωση
ένα φίλι; Δεν είσαι καμωμένη,
μικρούλα μου για περιπέτειες,
σφίξε την καρδιά σου, απομά-
κρυνε από τους λογισμούς σου
το πονηρό και τακτοποιήσε τη
ζωή σου, σύμφωνα με τις ή-
θικες αρχές σου μ' έναν τι-
μω γάμο.

Τρελλό αγάπη: Πρέπει να παραδεχτείς
ότι με τη συμπεριφορά σου
έχεις κάνει δύο υπέρχεις δυο-
τυχίες και πηγαίνεις να θυθί-
σης και μία οικογένεια στον
εξευτελισμό και στην απελπι-
α. Αφού δεν σκεπτόσουν το γά-
μο γιατί τα προκάλεσες ο-
λα αυτά; Είσαι νέος μορφω-
μένος όπως δείχνει το γρά-
μμα σου. Δεν επιτρέπεται εξ'
άλλου στην ηλικία των 19 έ-
την που βρίσκεσαι ν' αρχίσεις
έτσι το στάδιο σου σκορπίζον-
τας πίσω σου έρείπια. Άποψε
στο φίλο σου να το κανονίσει
όπως αυτός νομίζει. Διευκόλυ-
νε τον μάλιστα αφού είναι φι-
λος σου και ξαναγύρισε εκεί
που σε προσμένει το καθήκον.
Έκανε ένα μεγάλο κακό,
κτύπησε να το διορθώσεις. Μην
αφήνεις πίσω σου θύματα και
έρείπια.

**Εναν παλινόφαντα-
ρο:** Τόσον έρεος όσο κι' ε-
κείνη έχετε τιμω χαρακτήρα
και θα βρείτε την ευτυχία σ'
ένα γάμο.

Εξέρεμίστην: Ηρά-
κλειον: Όπως βλέπετε, σε
μείνα έτυχε μια νύμφα δη-
λαδή, να σας δώσω την απάν-
τησή που γυρεύετε. Δεν είναι
δύσκολο να έλθετε σ' ένα
συμβιβασμό. Ημερώσε, κυ-
τάξτε τη δουλειά σας, με α-
φοσίωση και το σπίτι σας με
στοργή κι' όταν γίνουν αυτά
θα όπτε πως το πνεύμα σας
θα ηρεμήσει. Και θα καρπύ-
σει την αγάπη που ποθείτε με τον
καίρο.

Ορφανή Ν.Ε.: Άνα-
γνωρίζω όλα τα άνω σου προ-
τερήματα, αλλά και τον πόνο
σου. Κι' έχω τη γνώμη πως
πρέπει να συνεχίσεις την αλ-
ηλογισμένη σου μέσα στα
πλαίσια της κομμιότητας. Κ' ε-
ταν πονηρό η κατάσταση θα
φθάσε και στο παθουμενο.
Τα χρηματικά ζητήματα παν-
τοτε υπάρχουν, τρόποι να δι-
ευθετηθούν.

Μαρίχες: Πρόσεξε μι-
κρούλα μου. Αν πουν πον-
τρεμένη μαζί του θα σε συμ-
βουλεύει: κάνε υπομονή και
θα γυρίσει μια μέρα κοντά
σου. Τώρα όμως συνδέεται πε-
ρισσότερο με την άλλη. Ε-
πομένως πρέπει ν' αποτραπεί
χθες έγκαιρως η φάσος
στην κατάσταση τις άλλες.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Πονεμένη καρδιά:
Πάτρας: Απλούστατα: Δεν
σας αγαπάει.

Επαρχωτοπούλα Κ. Μ.:
Να περιμένετε την αγά-
πη με υπομονή και πίστι.

Άννιθάν: Από 14 έ-
την αγαπάτε... Μα, τί προ-
δεμένη είναι τέλος πάντων,
αυτή η ελληνική επαρχία!...
Και τώρα, έθνε από κοντά

σας... Μα φυσικά, να της γρά-
ψετε! Με το θάρρος των έτη
χρόνων που την αγαπάτε...
«Μαράμενο Ρόδο»:
Στην αρχή τον μισούσατε. Ό-
στερο το μίσος σας μετεβλήθη
σε αγάπη. Τώρα έχετε χωρί-
σει, και επί δέκα μήνες υπο-
φέρετε. Γράψτε του με ειλι-
κρίνεια, σπαράτα αυτά που
γράψατε, σ' ε' μένο!... Θα
τον συγκινήσουν ασφαλώς...

**«Αθηναίοι, Άναγνώ-
στην»:** Φερθήκατε πολύ α-
σχημα, αγαπητέ μου. Κατα-
στρέψατε μια ευτυχία και τώ-
ρα αδυνατείτε να τις συνεν-
πείρες... Άφού έχετε «αδυνα-
τούρητο στάδιο», γιατί υπέζε-
τε σε τέτοια ιστορία;... Ί-
σως γιατί σας λείπει η εύοι-
νείδισα!...

**Α. Χ. «Μυστηριώδες
πρόβλημα»:** Από μακριά
απαντάει με προθυμία στα νο-
ήματά σας, ενώ από κοντά
σας φέρεται ψυχρά. Είναι ψυ-
κό αυτό: Η απόστασις δίνει
θάρρος στις νεαρές έρωτες.
Μένες Σινά σινά, θ' αποκτή-
ση και κοντά σας το ίδιο θάρ-
ρος («της απόστασης»).

Ο.Ε.Β. Ένταύθα: Άφού
αγαπάει τον μικρότερο αδελ-
φό σας τί θέλετε οίσι; Σφί-
ζε την καρδιά σας και ξεχα-
στε την...

Νίκον Νιχ.: Η ιστορία
σας είν' ένα μικρό δράμα πολ-
λύ συγκινητικό. Άναπατή μια
μικρούλα, που δε σας φαίνεται
να τη φιλάτε γιατί είναι ψυ-
κική... Νοιώθετε τον έαυτο
σας τόσο δυνατό, για να πα-
λεύσετε με τη φοβερή αρρώ-
στια; Τότε περιμένετε να γι-
νη καλά...

Κατερίνα Α.: Είστε μου
γράφετε, έρωτευμένη, αλλά
πολύ δυστυχισμένη γιατί δεν
γνωρίζετε αυτόν που αγαπάτε,
παρ' όσον από τη μουσική
του, τα ποιήματά του, τις νου-
βέλλες του. Είναι συγγραφέας,
ποιητής μ' πρώτα απ' όλα
μουσικός. Και με σωτάς με
ποιόν τρόπο θα μπορούσατε να
τον γνωρίσετε. Σας απαντά:
Τηλεφωνώντας του οποιοδήπο-
τε άπογεμα στον αριθμό 81.372.
Προσέξτε μόνο, γιατί δεν ανή-
κει στους νεαρούς που ανε-
ρεύστε οίσις τα κοριτσόπουλα.

Είστε σοδαρος άνθρωπος, κου-
ρασμένος, θάρους ηλικίας 59
έτην, κοντός, με γυαλιά προ-
σωπικά αρθρίτιδα και οσθροί-
τες... Αυτά, για να μην πάθε-
τε καμιάν απρόοπτη αίσθημα-
τική προσγειώσι...

Δ. Δ. Πειραιά: Φερθήκατε
χωρίς γυναικότητα στον έρωτα
σας: Δείξατε πολύ ενδιαφέρον
και δώσατε την προνομίωχο
θέσι στον άνδρα που αγαπάτε.
Τώρα, βρίσκω πως ο χωρισμός
είναι η λύσις που ένδεκνεται,
εφ' όσον η παρτασις μιας τέ-
τοιας ιστορίας, αν αυτή που
περιγράφετε τόσο παραστατι-
κά στο γράμμα σας, θάνε εις
βάρος της αξιοπρεπείας σας,
και χωρίς κέρδος την ανταπό-
δοσι εκ μέρους του. Ζηστέ με
το παζάκι και για το παιδάκι
σας...

«Γιασεμί»: Τον αγαπού-
σατε - μου γράφετε - και...
«καταλαβαίνω τα έπικόλου-
θα»!... Οπότε αιδωνίως σας
άφισε. Γιατί; Το σωτάς; Μα,
τα «επακόλουθα» όφαινε...

«Μη με λησμονέτε»:
Στον ίδιο φακέλλο με της προ-
ηγούμενης, με τον ίδιο γρα-
φικό χαρακτήρα το ίδιο μελά-
νι και την ίδια ημερομηνία πη-
ρα και το γράμμα το δικό σας.
Πρό ενός έτους-γράφετε-γνώ-
ρίσατε «το φοβερό στοιχείο του
έρωτος»... Άλλά, τί στοιχεί-
ον είναι ο έρωας; Σαν το όου-
γόνο;... Άν υπάρχουν «επα-
κόλουθα» και με σας τον χά-
σατε τον αγαπημένο σας...
Και, πολύ φοβάμαι ότι υπάρ-
χουν... Άλλοιως δεν εξηνει-
ται η στάσις του.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τα μαλλιά σας ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Στη θάλασσα, στο βουνό, στην έξοχή

Στη θάλασσα
"Επειτα από ένα θαλά-
σιο λουτρό, το νερό εξατμίζεται,
αλλά το αλάτι μένει κολλημένο
στα μαλλιά και τα κάνει σκλη-
ρά και ξερά. Είναι απαραίτητο,
ρα και ξερά. Είναι απαραίτητο,
λοιπόν, έπειτα από το λουτρό
να τα πλένετε με άφθονο νερό.
Το καλύτερο θα ήταν, μάλιστα,
να ζητήσετε από το φαρμακο-
ποιό σας να σας φτιάξη την α-
κόλουθη συνταγή:

Ρετινόλαδο	0 γραμ.	75
Χολοστερίνη	0 "	50
Χλωροφωρμιο	5 "	
Οινόπνευμα ζα- ποράντι	15 κυβ.	έκατ/τρα
Αιυδρος άσπε- ρη	15 "	
Οινόπνευμα	90 "	
Βαθμών	150 "	

Με αυτή τη λουσιών θα ξεπλέ-
νετε τα μαλλιά σας έπειτα από
το λουτρό.

**Για να μην χάσουν το χρώμα
τους τα μαλλιά σας**
"Ενας άλλος μεγάλος κίνδυ-
νος για τα μαλλιά είναι ότι το
νερό της θάλασσας και ο ήλιος
τα κάνουν να χάνουν το χρώμα
τους. Ο κίνδυνος είναι μεγαλύ-
τερος για τις ξανθές και τις κα-
στανές, παρ' ας τις μελαχρο-
νές.

Πρέπει να προνοήτε, λοιπόν,
και να πλένετε συχνά τα μαλ-
λιά σας κατά την έποχή αυτή
με έγχυμα γερμανικού χαμου-
λιού.
Είστε απαραίτητο επίσης, με-
τά το μπάνιο, να μην αφήνετε
έκτεθειμένο το κεφάλι σας στον
ήλιο, που συμπληρώνει την κα-
ταστρεπτική επίδρασι του
θαλασσίου ύδατος στα μαλ-
λιά.

Το καλοκαίρι είναι η έποχή του υπαίθρου. Άλλά για τη
γυναίκα είναι επίσης η έποχή που έκθέτει στους μεγαλυτέ-
ρους κινδύνους την όμορφή της. Για να προλάβετε και ν'
αποφύγετε αυτούς τους κινδύνους, χρειάζεται ειδικές φρον-
τίδες, που δεν θάπρεπε να τις παραμελήτε ποτέ.
Ας μιλήσουμε σήμερα για τα μαλλιά.

τα πρέπει να τ' αποφεύγετε. Τέ-
λοισιμο πρέπει να γίνεται κά-
θε δεκαπέντε ημέρες.
Να μια καλή συνταγή για τρ-
κα καθαρίσματος των μαλλιών σας:
Πάρτε 50 γραμμάρια ξύλου
του Παναμά, τρίψτε το σε μ-
κρά κομματάκια και βάλετε το
να βράση μέσα σε 100 δρμ. νε-
ρού επί δέκα λεπτά (από τη
στιγμή του βρασμού). Κατόπιν
θα φιλτράρετε αυτό το νερό με
μια γάζα.

"Αν τα μαλλιά σας είναι λιπα-
ρά θα χρησιμοποιήσετε αυτό το
παρασκεύασμα χωρίς τίποτε άλ-
λο. "Αν είναι ξερά, θα χτυπήσε-
τε έναν κροκό αυγού και θα τον
προσθέσετε στο έγχυμα που έ-
χετε έτοιμάσει. Τρίψτε πρώτα
ζωγρά το τριχωτό μέρος του
κεφαλιού και κατόπιν πλύνετε
τα μαλλιά σας μ' αυτό το παρα-
σκεύασμα. Ξεπλύνετε τα κατό-
πιν με χλιαρό και έπειτα με
κρύο νερό. Θα τα πλένετε έ-
στερα με χλιαρό νερό και κατό-
πιν πάλι με κρύο. Το είδος αυ-
τού του σκατσέζικου ντους επί-
ταχύνει την κυκλοφορία του αί-
ματος και δίνει μια καινούργια
ζωηρότητα στα μαλλιά σας.

Καθαρισμός και λούσιμο
Το καλοκαίρι πρέπει, ξε άλ-
λου, να λούσετε συχνά τα μαλ-
λιά σας. Άλλά μην
φθάνετε σε υπερβολές,
γιατί έτσι θα τα στε-
ρρήσετε από τις φυσί-
κες εκκρίσεις των,
που είναι απαραίτητες
για την ζωτικό-
τητά των. Τα
συχνά λούσιμα.

Κουζίνες ΧΩΡΙΣ ΦΩΤΙΑ

Τι είναι η «ψυχρή θερμότητα»

Μία από τις μεγαλύτερες επιστημονικές ανακαλύψεις που προέκυψαν από τον τελευταίο πόλεμο είναι αναμφισβήτητο της ηλεκτρονικής κουζίνας.

Η κουζίνα αυτή λιώνει μέταλλα, στεγνώνει κομμάτια δένδρων αφαιρώντας μέσα απ' αυτούς την υγρασία και βράζει το φαγητό, χωρίς να βράζει φωτιά και χωρίς να θερμαίνεται.

Δεν, ποτέ και καθόλου για παραλογισμό. Η κουζίνα αυτού του είδους αποτρέπει σήμερα πρωτοφανή και οι εφευρέσεις της στο πεδίο της τεχνικής είναι τεράστιες.

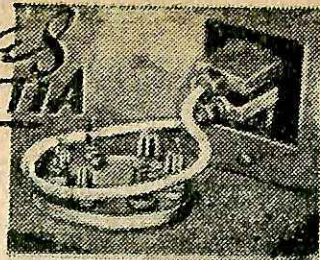
Η απλή ηλεκτρική κουζίνα διαφέρει από την κουζίνα με γκαζί, με καρβόνια ή με ξύλα κατά το ότι δεν έχει φλόγα. Οι ηλεκτρονικές κουζίνες διαφέρουν από τις κοινές ηλεκτρικές κουζίνες κατά το ότι δεν παρουσιάζουν μία θερμαινόμενη επιφάνεια από την οποία να μεταδίδεται η θερμότητα στο χώρο με το φαγητό ή στο καζάνι με το μέταλλο που θέλουμε να λυώσουμε.

Αλλά, θα ρωτήσετε, πώς γίνεται τότε το βράσιμο ενός φαγητού;

Ας δούμε πρώτα, πώς, τι συμβαίνει στην απλή ηλεκτρική κουζίνα. Το ηλεκτρικό ρεύμα περνάει εκεί μέσα στην αντίσταση της συσκευής και την θερμαίνει. Η θερμότητα που παράγεται μ' αυτό τον τρόπο περνάει κατόπιν στην ύλη που έχουμε πάνω στο «μάτι» και προκαλεί το βράσιμο του φαγητού που περιέχεται μέσα σ' αυτή.

Αντίθετα, στην ηλεκτρονική κουζίνα, το ρεύμα περνάει απ' ευθείας μέσα στο φαγητό χωρίς να θερμαίνει την αντίσταση. Το βράσιμο του φαγητού γίνεται έτσι ταχύτερα, ενώ από τ' άλλο μέρος επηρεάζεται μενολύ, απ' οικονομία ρεύματος. Μ' αυτό τον τρόπο μπορούμε, χρησιμοποιώντας ρεύμα, ψήσουμε, λυώσουμε, να κάνουμε πέντε λίτρες νερού να βράσουν μέσα σε ένα μόνο λεπτό της ώρας!

Αλλά γιατί οι επιστήμονες δεν το είχαν σκεφθεί αυτό από πρωτύτερα; Ο λόγος είναι απλούστατος. Γιατί για τη λειτουργία της

Η ηλεκτρική κουζίνα είχε το βάθος της σύγχρονης τεχνικής. Οτιδήποτε τοποθετήσαμε στο εσωτερικό του κύκλου θερμαίνεται αμέσως και θάβει αν πρόκειται για μέταλλο. Αν πρόκειται για φαγητό ή λιώνει μέταλλο σωληνών παραμένει, όμως, ψυχρός και ματσία θ' αναζητούσαμε ίχνος φωτιάς. Αν δεν βάλουμε τίποτα στο εσωτερικό του κύκλου, ο αέρας δεν θερμαίνεται. Η θερμότητα φαίνεται τότε άυλη, κτη. Μόλις τοποθετήσουμε, όμως, ένα οποιοδήποτε αντικείμενο, θ' αντιληφθούμε αμέσως την ύπαρξή της.

Ηλεκτρονική κουζίνα σ.σ. χρειάζεται ένα ειδικό ηλεκτρικό ρεύμα. Το φωτιστικό, το ηλεκτρικό ρεύμα, που χρησιμοποιείται επίσης για τη λειτουργία της κοινής ηλεκτρικής κουζίνας με αντιστάσεις δεν είναι κατάλληλο για αυτό το σκοπό. Το ρεύμα αυτό πρέπει να μετασχηματισθεί σ' ένα άλλο και αυτό γίνεται με μία συσκευή, που μοιάζει σαν ραδιόφωνο. Μέσα σ' αυτή τη συσκευή το κοινό φωτιστικό ρεύμα μεταβάλλεται σε ρεύμα κατάλληλο για τη λειτουργία της ηλεκτρονικής κουζίνας χωρίς αντιστάσεις.

Η ηλεκτρονική κουζίνα αποτελείται από μία κοινή μεταλλική σπείρα ή από ένα μεταλλικό σωληνάριο σ' σχήμα κύκλου. Το ηλεκτρικό ρεύμα περνάει μέσα σ' αυτόν τον σωληνάριο και το φαγητό που θέλουμε να βράσουμε τοποθετείται στο εσωτερικό του κύκλου.

Αν τοποθετήσουμε στο εσωτερικό του κύκλου μία χοάνη από γραφίτη, μ' ένα οποιοδήποτε μέταλλο μέσα σ' αυτή, θα αρκέσουν ελάχιστα λεπτά για να επέλθει η τήξη.

Αν τοποθετήσουμε όμως, ένα ποτήρι στεγνό, δεν θα θερμανθεί καθόλου και θα παραμείνει ψυχρό. Γιατί το υγρό είναι ένα πωτής ταύεως απομονωτικός και το ηλεκτρικό ρεύμα δεν μπορεί να περάσει μέσα σ' αυτό.

Το πέρασμα του ηλεκτρικού ρεύματος μέσα στο φαγητό που θέλουμε να βράσουμε δεν γίνεται απ' ευθείας. Η άμεση επαφή δεν είναι

απαραίτητη. Το ηλεκτρικό ρεύμα περνάει δια μέσου του αέρα χάρις σ' ένα φαινόμενο που οι επιστήμονες αποκαλούν, «επαγωγή». Η θερμότητα που παράγεται μ' αυτό τον τρόπο καλείται «επαγωγική».

Ένα περίεργο χαρακτηριστικό της επαγωγικής ή ηλεκτρονικής θερμότητας είναι ότι προκύπτει εκ των έσω προς τα έξω.

Όπως είπαμε ένα στεγνό ποτήρι παραμένει ψυχρό. Αν όμως ρίξουμε μέσα σ' αυτό νερό, θα το βούμε να βράζει αμέσως και να εξατμίζεται. Οι παριές του υδατίνου ποτηριού θερμαίνονται για μία στιγμή. Αλλά, όταν συμπληρωθεί η εξατμίσιον του νερού εξατμίζονται ψυχρές. Αυτό συμβαίνει για, τι το νερό είναι καλός αγωγός του ηλεκτρισμού ενώ το υγρό δεν είναι.

Αν τώρα περιορίσουμε στο ελάχιστο την ένταση της ηλεκτρονικής κουζίνας και βάλουμε το δαχτυλό μας στο εσωτερικό του κύκλου, θα αισθανθούμε τη θερμότητα στο εσωτερικό του δαχτυλίου μας και όχι στην εξωτερική επιφάνειά του. Αυτό συμβαίνει γιατί το αίμα, όπως και όλα τα υγρά είναι καλότεροι αγωγοί του ηλεκτρισμού από το ξηρό.

Ένας φρεσκοκομμένος κορμός δένδρου είναι υγρός στο εσωτερικό του και σκεδόν στεγνός στην εξωτερική επιφάνειά του. Αν τον τοποθετήσουμε στο εσωτερικό μιας ηλεκτρονικής σπείρας, θα στεγνώσει πρώτα το εσωτερικό του κορμού (που είναι περισσότερο υγρό γιατί το ηλεκτρικό ρεύμα κυκλοφορεί καλύτερο μέσα στο νερό) και πολύ λίγο στο εξωτερικό.

Αν τοποθετήσουμε ένα ζευγάρι κουτούρο στο εσωτερικό της σπείρας θα κοπιάσουμε πολύ για να το καίμε με να καί. Γιατί το ξύλο δεν είναι καλός αγωγός της θερμότητας.

Αντίθετα, ένα κομμάτι σιδήρου θερμαίνεται αμέσως, γίνεται διάφανο και λιώνει μέσα σ' ελάχιστο λεπτό, γιατί το σίδηρο είναι καλός αγωγός του ηλεκτρισμού.

Η «ψυχρή θερμότητα» χρησιμοποίησε σε μεγάλη κλίμακα κατά την διάρκεια του πολέμου και ήταν ένας από τους κυριότερους αποτελεστές της συμμαχικής νίκης, γιατί επέτρεψε στους αμερικανικούς να αυξήσουν σε τεράστιο βαθμό την πολεμική των παραγωγή. Αρκεί να σημειωθεί ότι, ενώ πριν χρειάζονταν 5 ώρες για την επεξεργασία του καουτσούκ με την ηλεκτρονική θερμότητα αρκούσαν 12 μόνον λεπτά! Και το ίδιο συνέβαινε προκειμένου για τα μέταλλα που έλυαν μέσα σε 30 λεπτά, ενώ πριν χρειάζονταν 24 ώρες για να επιτευχθεί το ίδιο αποτέλεσμα.

Σήμερα οι ηλεκτρονικοί κλίβανοι χρησιμοποιούνται σ' όλα τα μεγάλα εργοστάσια της Αμερικής. Οι ηλεκτρονικές κουζίνες έχουν περάσει επίσης από καιρό στην καταναλωτική και είναι πολλές οι αμερικανίδες νοικοκυρές που τις χρησιμοποιούν για την παρασκευή των φαγητών τους.

Ας ελπίσουμε ότι είναι πολύ κοντά ο καιρός που θα γίνει κτήμα όλου του κόσμου η ηλεκτρονική κουζίνα, η οποία θα την παρασκευάζει οι Έλληνες οικοδόμοι.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΙΣ ΠΛΑΣ

Ένα γυναικείο μαγιό από τρία κομμάτια: ένα στυλιέν χωρίς ταινίες στους ώμους, ένα «αλίπ» με δύο μόνον ροφές στα πλάγια και μία εσάρπα για τη μέση. Αυτό είναι το μαγιό της μόδας, που λανθάρουν οι Παρισινές στις κοσμικές λουτροπόλεις.

ΜΙΑ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟΝ

Η κόμηση Τσερνίσεφ Μπεζουμα, ζωφ τέως αυτών του νινωτού η. εσπίου του κινωπογράφου Αντου Γκαρ, δικάζεται αυτές τις ημέρες από το δικαστήριο του Σκουάν, ως κατάσκοπος και δοσίλογος γιατί μετέδωκε κινήσεις στρατηγικές κατά της ασφαλείας της πατρίδας της. Η δική της προκαλεί ζωηρότατο ενδιαφέρον στο Παρίσι.

ΟΥΪΛΙΑΜ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ

Ο παρ' όλignon αντιπρόεδρος των 'Ηνωμ. Πολιτειών

Αναμεσα στους Αμερικανούς που επέτυχαν στη ζωή τους και βοήσκονται σήμερα επί κεφαλής της χώρας τους, έχει εξέχουσα θέση ο δικαστής Ουΐλλιαμ Ντούγκλας. Κερδίζει μόνο 25.000 δολάρια το χρόνο. Αλλά ο ρόλος που παίζει στη νομοθετική και πολιτική ζωή των 'Ηνωμ. Πολιτειών, είναι ανυπολόγιστος.

Είπε ένα απ' τα 9 Ισόδια μέλη του Ανωτάτου Δικαστηρίου των 'Ηνωμ. Πολιτειών που κρατούν στα χέρια τους το νόμο, τη δικαιοσύνη, την καθημερινή ζωή. Αυτοί ερμηνεύουν το συνταγματικό χαρακτήρα των νόμων και μπορούν ν' ακυρώσουν με μία απλή γνωμάτευση τους μια νομοθετική απόφαση του Κογκρέσσου. Μπορούν να περιορίσουν τα προεδρικά δικαιώματα, να διαλύσουν εταιρείες και τράστ πανίσχυρα.

Εκλείσαν ήδη το στόμα ενός ανθρώπου, που τον φοβόταν ακόμη κι ο Ρούζβελτ: του Τζων Λούις, ισχυροτάτου αρχηγού των Αμερικανών ανθρακωρύχων. Αντιπροσωπεύουν τη δικαστική, εξουσία — ενώ η εκτελεστική εξουσία ανήκει στον Πρόεδρο κι η νομοθετική στο Κογκρέσσον.

Όπως και τόσοι άλλοι συμπατριώται του, ο Ουΐλλιαμ Ντούγκλας ξεκίνησε από πολύ χαμηλά, για να φτάσει εκεί που βρίσκεται σήμερα. Ήταν γιος ενός φτωχού προτεστάντου πάστορα. Γεννήθηκε στα Μείν, προ 49 ετών. Σε ηλικία 4 ετών έπαθε πολιομυελίτιδα. Κι άναγκάσθηκε, μετά τη θεραπεία του, να ξαναμάθει να μιλάει και να περπατάει. Για να κερδίσει το ψωμί του, εργαζόταν σκληρά μαζί με το μικρότερο αδελφό του σε διαφόρους λαχανοκήπους. Κάθε δολάριο είχε τότε μεγάλη αξία γι' αυτόν.

Η υπέρτα του ανέτρεφε τα τρία παιδιά της, με παισιανική ήλικη κι' ασηπτικότητα. Ήταν τόσο θεοφοβούμενη ώστε δεν τους επέτρεπε ούτε να διαβάσουν την Κυριακή!

Χάρις σε μία υποτροφία, ο Ουΐλλιαμ μπόρεσε να σπουδάσει στο κολλέγιο. Συνρόνος έπλενε τα τζάκια του σχολείου, εργαζόμενος ως γκαρσόνι ρεστوران, έκανε «ελήμεντα» και το καλοκαίρι ξαναγύριζε στις γεωργικές δουλειές. Όλη αυτή για να μπορέσει να ζήσει. Μετά το κολλέγιο, αποφάσισε να σπουδάσει νομικά, στο Πανεπιστήμιο ιού Χάρβαρντ ή της Κολομβίας. Δεν είχε όμως χρήματα για να κάνει αυτό το ταξίδι ως την άλλη άκρη της αμερικανικής ήπειρου. Προσέβαθκε λοιπόν να συνοδεύσει ένα φορτηγό που προωριζόταν για τα σφαγεία του Σικάγου. Από εκεί, συγγενείς του ως λαθρεμπόρτας, σκορφαλωμένος πάνω στη σκεπή ενός φορτηγού Βελγίου. Κι έφτασε τέλος στη Ν. Υόρκη με 6 σένες στην τσέπη.

Έκαμε, τότε, ό,τι μπορούσε, για να καταφέρει να στείλει μερικά δολάρια στην οικογένειά του. Δίδταξε οητοική, διηύθυε μία σχολή δι' αλληλογραφίας. Επιδέλουε τελείως τις σπουδές του. Πατριεύηκε τότε με μία κοπέλλα, που την έξερε από παιδί. Εργάσθηκε επί 2 χρόνια ως δικηγόρος. Έπειτα ξαναγύρισε στη δικαστική. Έγινε καθηγητής της νομικής σχολής στο μεγάλο Πανεπιστήμιο του Πιάλ, ειδικεύθηκε δε στις πτωχεύσεις. Όταν, το 1929, ξέσπασε το

«κράχ» του Χρηματιστηρίου της Ν. Υόρκης και κινδύνευσε η οίκω οικη ζωή ολόκληρης της Αμερικής, ο νεαρός έμπειρογνώμων προσεκληθή στην Ουάσινγκτον. Την πρώτη μέρα που ανέλαβε υπηρεσία ο Ρούζβελτ, όλες οι αμερικανικές Τράπεζες σταμάτησαν τις πληρωμές τους. Ο κόσμος είχε έκτανη ένστικτον των τραπεζιτών και των κεροσκόπων της Ουάλ Στοιή. Ο Ρούζβελτ αποφάσισε να χτυπήσει το σίδερο όσο ήταν ακόμη ζεστό. Ανήγγειλε λοιπόν μία σειρά μεταρρυθμίσεων, που θα επέβαλλαν αυστηρούς περιορισμούς στις χρηματιστηριακές συναλλαγές. Και δώρισε τον Ντούγκλας πρόεδρο της επιτροπής για την έφεσοσή τους.

Φυσικά, όλες οι έσπυερίδες που εξυπηρετούσαν τους μεγαλοκεφαλαιούχους, ξεσπάθωσαν εναντίον του. Αυτός όμως έκανε τη δουλειά του, ατάραχος κι' έξεπλήρωσε τις υποσέσεις του Ρούζβελτ. Κάλεσε όλους τους χρηματιστάς της Ν. Υόρκης και τους είπε σταράται:

— Το Χρηματιστήριο πρέπει να μητ σε σωστό δρόμο. Ή θα το κάμετε έσεις τίμιο ή θ' αναλάβω εγώ να το διευθύνω ως ότου γίνη όπως το θέλω!

Η μάχη διήρκεσε πολλά χρόνια και τελείωσε με την ολοκληρωτική νίκη του Ντούγκλας.

Το Φεβρουάριο του 1939 ο Ρούζβελτ αποφάσισε να κάνει τον Ντούγκλας μέλος του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Έγινε ζωρη συμπαθια για τον ήρωα, είσωγικό και τιμιώτατο αυτόν άνθρωπο. Τον καλούσε συχνά τα βράδια στο Λευκό Οίκο, μιλούσε μαζί του επί ώρες, έπαιζε πόκερ και του διηγείτο ή τον έβαζε να του διηγείτο «άλμυρες» ιστορίες.

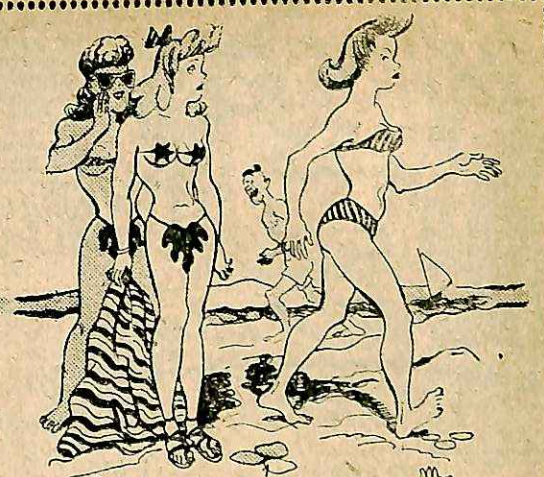
Το 1939, ο Ντούγκλας ήταν ο νεώτερος δικαστής στην ιστορία των 'Ηνωμ. Πολιτειών: μόλις 40 ετών!

Κάθε καλοκαίρι, τον κυριέυε έντονη νοσταλγία για το μακρινό Φάρ-Ουέστ όπου είχε περάσει τα παιδικά του χρόνια. Έπαιρνε τότε τη γυναίκα του και τα δύο του παιδιά και, με το παμπάλαιο αυτοκίνητό τους, πήγαιναν να περάσουν μερικές βδομάδες σ' ένα μοναχικό σπιτάκι, πάνω στα Βραχώδη Όρη.

Το 1944 όταν το δημοκρατικό κόμμα διάλεγε τους υποψηφίους του για τις προεδρικές εκλογές, ο Ντούγκλας βοίσκόταν στην εξοχή, απομονωμένος απ' τον άλλο κόσμο, μολονότι ήξερε καλά ότι είχε τις μεγαλύτερες πιθανότητες να εκλεγεί αντιπρόεδρος, στη θέση του Τρούμαν. Είχε όλη την υποστήριξη του Ρούζβελτ. Αν δεχόταν να πάει στο Σικάγο, στο συνέδριο του κόμματος, θα είχε εξασφαλίσει την υποψηφιότητα και την εκλογή κι' έτσι θάταν σήμερα Πρόεδρος των 'Ηνωμ. Πολιτειών. Σε 11/2 έτος όμως θα ξαναγίνονταν εκλογές, και γίνεταί λόγος από τώρα για την εκλογή του ως Προέδρου ή αντιπροέδρου.

Ο Ουΐλλιαμ Ντούγκλας είναι ψηλός, αδύνατος, γλωφός, με γκαζογάλανα μάτια και φουδια κοκκινωπά, με μαλλιά έσθα και κακοντενισμένα και μ' ένα γκρίζο καπέλλο σαν των κάου-μπούς.

Έννοεί να συνήθισι τα παιδιά του στην έλασσία, όπως εργάσθηκε κι' ο ίδιος. Ο γιος του, 14 έτων, πουλάει έσπυερίδες, μετά το σχολείο του. Η κόρη του Μίλντρεντ, μία χαριτωμένη κοπέλλα, είναι σερβιτόρα σ' ένα υπόρο, στις ώρες που της άφινει έλεύθερος το κολλέγιο. Κι' ο πατέρας της πηγαίνει κάπου κάπου και την παίρνει, όταν τελειώνη τη δουλειά της, για να γυρίσουν μαζί στο σπίτι.

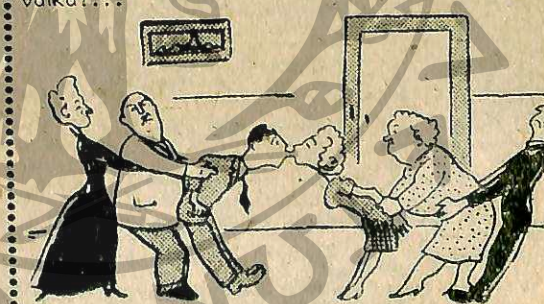
ΑΘΕΜΙΤΟΣ... ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ! — Τη φάγαμε εφέτος τη Μαίρη στο μαγιό!... Είτε ντεμοντέ!... (Σκίτσος Ν. Νουικού)

— Είπε η μόνη φωτογραφία του, που μπορέσαμε να βρούμε!

Ο ΣΕΝΥΧΤΗΣ — Η σύζυγός: Ουί... Ο σύζυγός: Μου έσπασε τη κοιλιά, βρέ γυναικαί!...

Ο ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΕΡΩΣ!

Το διαζύγιο

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΣΙΜΟΝΗ ΝΤ' ΕΓΚΛΑΝΤΙΝ.
ΙΩΣΗΦΙΝΑ, υπηρέτρια της.
ΣΑΤΩΝΕ, τέως σύζυγός της.
ΛΑΡΙΝΤΕΛ, μέλλων σύζυγός της.

(Η σκηνή σ' ένα κοινό σαλονάκι)

ΛΑΡΙΝΤΕΛ: "Η κ. Ντ' Έγκλαντίν;
ΙΩΣΗΦΙΝΑ: Βγήκε εδώ, κύριε.
ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Μου είχε πη στις τρεις να εί-
μαι εδώ. Δεν περιμένει. Θα την περιμένω,
(μουρμουρίζει μόνος). Ζήτησε λογαριασμό απ' τις γυναίκες και μάλιστα τις χορσισμένες!
Και όσο συλλογίζομαι πώς σε λίγο θα την
στεφανώ! Μα τι ακαταστασία που είνε εδώ
μέσα!... (Αρχίζει να τακτοποιεί τα πράγμα-
τα του σαλονιού).

ΙΩΣΗΦΙΝΑ (μπαζόντας μέσα στο σαλόνι
των κ. Σατώνε): Περιμένετε εδώ κύριε.
ΣΑΤΩΝΕ: Και θέασι θα περιμένω (ξα-
πλώνει σε μία πολυθρόνα φαρδύ-πλατύς ενώ
ο Λαριντέλ ξεσκονίζει).

ΛΑΡΙΝΤΕΛ (μέσα του): Ποιος διάβολος
είναι αυτός που στρουγγολοκάθησε εδώ σαν
νάναι στο σπιτικό του;

ΣΑΤΩΝΕ (μέσα του): Ποιος διάβολος εί-
ναι αυτός που κάνει το νοικοκύρη εδώ μέσα;
Κι' οι δύο κόβουν βόλτες ζητώντας α-
φορμή για κουδέντα).

ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Και την τελευταία φορά που
ήρθα ή ίδια ακαταστασία υπήρχε σ' αυτό το
σπίτι.

ΣΑΤΩΝΕ: Τι είπατε;
ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Είπα... είπα πως την τελευ-
ταία φορά που ήρθα εδώ ή κ. Ντ' Έγκλαντίν,
ΣΑΤΩΝΕ: Η κ. Σατώνε θέλετε να πητέ...
ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Ναι, απ' την εποχή όμως
που χώρισε από τον άντρα της ξαναπέρασε το
όνομα του πατέρα της.

ΣΑΤΩΝΕ: Τι γελοία συνήθεια!
ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Δεν λέτε καλύτερα εύεργε-
τή; Γιατί όταν μία γυναίκα σαν την κυρία
Ντ' Έγκλαντίν ή την κυρία Σατώνε-όπως
προτιμάει-μία γυναίκα τόσο γοητευτική εί-
χε την άτυχια να πάρει άντρα ένα υλαιντζέ,
έναν άσυνείδητο... άνακαούφισις άμα τον
χωρίζεις, αλλάζοντας συγχρόνως και το διο-
μα της. "Αι αυτός ο Σατώνε θα είναι πολύ
παλιανθρωπος!"

ΣΑΤΩΝΕ (έκνευρισμένος): "Α, μα επί τέ-
λους κύριε!..."

ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Τι σας συμβαίνει;
ΣΑΤΩΝΕ: Τιποτα, τίποτα! Είμαι της γνώ-
μης, ότι ή κ. Σατώνε, δηλαδή... ή κ. Ντ'
Έγκλαντίν ήθελα να πω, είναι ή πιο θελκτι-
κή γυναίκα του κόσμου.

ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Και τον άντρα της; Τον ξέ-
ρετε; Είναι μήπως κανένας πρόστυχος;
ΣΑΤΩΝΕ: Απεναντίας. Είναι ο περὶ εὖ-
χάριστος, ο περὶ έξυπνος, ο περὶ ήποτικός
άνθρωπος που έχω γνώσει.

ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Τότε πως ζήτησε το διαζύ-
γιο; "Έχασε μάλιστα και τη δική."
ΣΑΤΩΝΕ: "Υπάρχουν, κύριε, άνθρωποι μ'
εὐγενικά αισθήματα που προτιμούν να χάσουν
τη δική παρά να εκθέσουν τη τιμή της γυ-
ναίκας τους."

ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Μα το ίδιο συμβαίνει και στη
περίπτωσή αυτή; Μου είπατε πριν ότι γνωρί-
ζετε την κ. Ντ' Έγκλαντίν...
ΣΑΤΩΝΕ: Λιγάκι!...

ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Μήπως ξέρετε να μου πητέ,
άν ληφ τίποτε ο κόσμος γι' αυτήν... Με κα-
ταστάλιντε υποθέτω...
ΣΑΤΩΝΕ (από μέσα του): Τώρα θα σοῦ
δείξω τιποτένιες, ελεεινές! (Στόν Λαριντέλ):
Νά, λένε γι' αυτή την κυρία ότι συμπάει πολύ
κάποιον γι' Σιμαίλ!...

ΛΑΡΙΝΤΕΛ: "Οχι δά; Είναι τρομερό...
ΣΑΤΩΝΕ (από μέσα του): Τοίμαπαι! Τοί-
μαπαι! (στον Λαριντέλ): Δεν φανταζόμουν
πως θα σας στενοχωρούσα κύριε με τα λόγια
μου αυτά. Πάντως ή αλήθεια είναι ότι ή κ.
Έγκλαντίν είναι πολύ παστρική! Θυμώσατε
μήπως;

ΛΑΡΙΝΤΕΛ: "Α, μπρά! κάθε άλλο... Σας
ευχαριστώ μάλιστα γι' την ευγενή προθυμία
σας, (κτυπάει το ρολόι του). Τρεις και μισή.
Σας παρακαλώ κύριε αν μείνετε εδώ θαύετε
την καλωσύνη να πητέ στην κ. Ντ' Έγκλαν-
τίν, όταν έρθη, πως θα λείψω μισή ώρα γι' α-
τή δουλειά που ξέρει."
ΣΑΤΩΝΕ: Ευχαριστός. Και το δνομά σας;
ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Λαριντέλ!...

ΣΑΤΩΝΕ (μόνος): Τι τύπος είναι αυτός;
Είμαι περίεργος να μάθω. Φαίνεται όμως κοι-
τός. "Έρχεται εδώ, μου μιλάει με τέτοιο τρό-
πο γι' αυτή την κυρία μου, ξεσκονίζει, τακτοποιεί
και δίνει παραγγελίες απ' το ποίον; Σε μένα που
έζησα μαζί της σ' αυτό το σπίτι έφτια χρόνια!
ΣΙΜΟΝΗ (που μόλις γύρισε έκπληκτη):
Σύ... σεις εδώ!

ΣΑΤΩΝΕ: Δεν μου δίνετε το χέρι σας;
ΣΙΜΟΝΗ (πρόσχαρη): Νά και τα δυό!
ΣΑΤΩΝΕ: "Ώστε δεν είσαστε θυμωμένη;
ΣΙΜΟΝΗ: "Εγώ θυμωμένη μαζί σας;
ΣΑΤΩΝΕ: "Ώστε άπουρέτε το διαζύγιο;
ΣΙΜΟΝΗ: "Ω, πολύ διάθεσθε. Μη ξεχνά-
τε το μπάτσο που μου δώσατε."

ΣΑΤΩΝΕ: Για ένα μπάτσο κάνετε έτσι;
Σιμόνη μου ξεχάσε αυτή τη χειρονομία μου.
ΣΙΜΟΝΗ: Αυτοίματι πολύ κύριε, άλλ' είναι
άργα. "Έδωσα το λόγο μου."

ΣΑΤΩΝΕ: Σε ποίον;
ΣΙΜΟΝΗ: Στόν κ. Λαριντέλ.
ΣΑΤΩΝΕ: Αυτόν τον ήλιο;
ΣΙΜΟΝΗ: Σού άπαγορεύω, κύριε, να μι-
λάς έτσι γι' αυτόν τον μνηστήρα μου, που είνε
τόσο φλογερός!...

ΣΑΤΩΝΕ: "Ω! Ω! Πάει πολύ! Νά λές σε
μένα, στόν χθεσινό άνδρα σου, πως ο Λα-
ριντέλ είναι φλογερός!... (Υποχωρώντας):
Τότε άφοῦ είναι έτσι θα μου έπιτρέπετε ναρ-
χωμαι μία φορά την έβδομάδα να σας θλέπω;
ΣΙΜΟΝΗ: Μα σκεφθήκατε καλά αυτό που
λέτε; "Έξ άλλου δεν θα το δεχτή ο συζ...
ο κύριος Λαριντέλ."

ΣΑΤΩΝΕ: Θα τον παρακαλέσω.
ΛΑΡΙΝΤΕΛ (μπαινει στο σαλόνι και έρι-
σκει τη Σιμόνη κοντά-κοντά με τον Σατώνε):
Κυρία Ντ' Έγκλαντίν, ήρθα στις τρεις και
δεν σας βρήκα εδώ. Για να μη χάνω την ώρα
μου έπηγα γι' τα νύφια που είχαμε πη.
Μάλιστα επέφερα και μερικές τροποποιήσεις
στις παραγγελίες σας. Τις θυσιανίες κουρτι-
νες άλλαξα με άλλους.

ΣΙΜΟΝΗ: Τι έκανε λέει; Θα βάλω στο
σαλόνι μου χρυσές κουρτινές; Νά πάτε ν' ά-
κυρώσετε την παραγγελία.
ΛΑΡΙΝΤΕΛ: Μα, το ξέρετε ότι παραλογί-
ζεσθε;

ΣΙΜΟΝΗ: Αυτό έλειψε να μου πητέ.
ΣΑΤΩΝΕ (γελώντας): Δεν περιμένετε
πρώτα να παντρευτήτε, να επιπλώσετε το σπι-
τι σας κι' ύστερα ν' αρχίσετε τις συζητήσεις
σας γκρινιές; (Σιγανά στο Λαριντέλ): "Ετσι
μιλάτε στην μέλλουσα σύζυγό σας;
ΣΙΜΟΝΗ (μπαινοντας σε υποψία): Τι σας
λέει! "

ΣΑΤΩΝΕ: Του λέω γι' κάποια "Ισπανίδα
χορεύτρια που τον είχε έρωτευθή τρελλά!...
ΣΙΜΟΝΗ: Πρώτη φορά τ' άκούω. Αυτό
δεν το περίμενα από σας.

ΛΑΡΙΝΤΕΛ (λίγο πικαρισμένος): Μήπως
νομίζετε ότι τη ζωή μου την πέρασα σαν έ-
ρμητης; "Όπως όλοι οι άνδρες είχα κι' εγώ
τις έρωτικές μου περιπέτειες!...

ΣΑΤΩΝΕ (γελώντας από μέσα του): "Ε-
πεσε στη φάκα ο φίλος!...
ΣΙΜΟΝΗ: Και τολμάτε μπροστά μου να
μιλάτε έτσι; "Α, κύριε, είστε πολύ άναισθη.
ΛΑΡΙΝΤΕΛ (θυμωμένος σοβαρά και παρα-
συρόμενος από γνεψίματα στο Σατώνε): Λι-
γία μου αυτό πάει πολύ. "Εγώ είπα να κάνω
τον κορυφώ, μα τον μπάτσο τον τρώει κατά λά-
θος ο Σατώνε! "

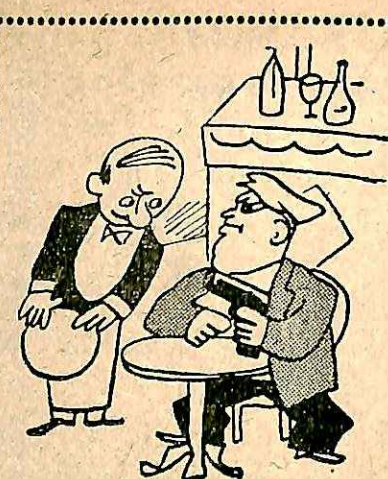
ΣΑΤΩΝΕ (δειχνοντας τη πόρτα στο Λα-
ριντέλ): Κύριε να μου κάνετε τη χάρη να
φυγείτε άμεσα από δω μέσα.
(Έννοφ ο Λαριντέλ κάνει μία ψυχρή υπό-
κλιση και φεύγει ή Σιμόνη πηγαίνει κοντά
στον Σατώνε).

ΣΙΜΟΝΗ (χαϊδεύοντας το μάγουλό του):
Πόνερες φίλε μου;
ΣΑΤΩΝΕ (με κλαφάρικο ύφος): Ναι,
πολύ.

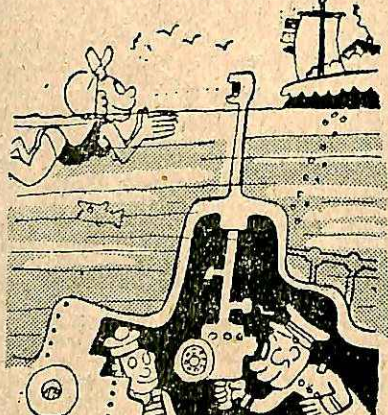
ΣΙΜΟΝΗ: Μου επιτρέπετε να σε φιλήσω
στο πονεμένο μέρος;
ΣΑΤΩΝΕ: Πάρε! ευχαριστώ! (Η Σιμό-
νη τον φιλάει). Είδες τι πρόστυχοι που είναι
οι άντρες, άγάπη μου!

ΣΙΜΟΝΗ: "Οχι όλοι. Είναι και μερικοί
πολύ καλοί κι' ευγενικοί.
ΣΑΤΩΝΕ (την αγκαλιάζει): Χρυσή μου
γυναίκα! "

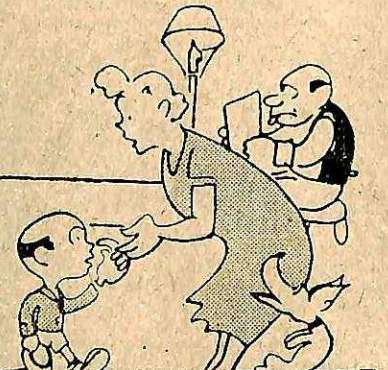
ΣΙΜΟΝΗ: "Αντρούλη μου;
ΣΑΤΩΝΕ: Και το διαζύγιο;
ΣΙΜΟΝΗ: Πάει περίπατο! Τώρα θα πάμε
στο δικηγόρο να το άκυρώσουμε.
ΣΑΤΩΝΕ: "Έξ άλλου μη ξεχνάς πως εξ'
αίτίας σου έφαγα ένα υπάτος. Είπατε κιτ...
Μ. ΠΡΟΒΕΝΣ

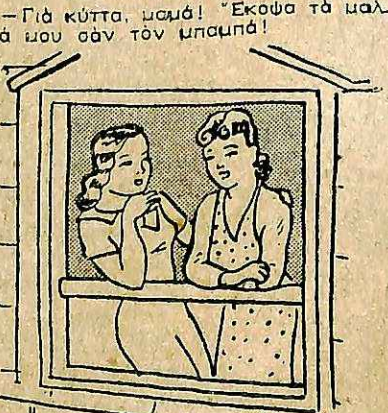
- Τι θα πάει ο κύριος;
- Την εισπράσι του ταμείου...

Ο κυβερνήτης του ύπο-
3 ρυχίου: Μπρά! Η νυναικα μου!...

ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
- Για κύττα, μαμά! Έκοψα τα μαλ-
λιά μου σαν τον μπαμπά!

- Τι έγινε μ' εκείνο το νέο που σοῦ
έφερε κάθε ημέρα λουλουδια;
- Παντρεύτηκε την ανθοπώλιδα...

Η ΤΕΧΝΙΚΗ της ήλιοθεραπείας

Τι να κάνετε και τι
να μην κάνετε

Η μόδα της ήλιοθεραπείας διασ-
κεί από 20 χρόνια παρ' όλες τις
διαμαρτυρίες και τις επιφυλάξεις
των γιατρών. Η φιλοδοξία κάθε γυ-
ναίκας είναι ν' άποκτήση χρώμα...
μιάδος. Δεν πρέπει όμως να ξε-
χνάμε και τον υγιεινό παράγοντα. Κι'
από της άπόψεως αυτής, ο ήλιος, έ-
χει πολλά πλεονεκτήματα αλλά και
μερικά μειονεκτήματα.

Ας άρχίσουμε με τα πρώτα. Ο
ήλιος έχει εξαιρετικά μικροδίοκτο-
νο δύναμη, χάρις στις υπεριώδεις
ακτίνες του. Η ήλιοθεραπεία προ-
καλεί μία έσωτερική κι' έξωτερική
άποστείρωσι. Η "άκμή" του προσώ-
που π. χ., τα νυφια δηλαδή σπυ-
ράκια που οφείλονται εν μέρει σε
μικροβιακή μόλυνση, καλλιερεύου-
νε και νιαπρεύονται τελείως με τις
ήλικες ακτίνες.

Επίσης ο ήλιος είναι ένα ισχυ-
ρό τονωτικό, τόσο από σωματικής
όσο κι' από ψυχικής άπόψεως. Οι
κάτοικοι των εύκρατων και ήλιόλου-
στων χωρών άποτελούν τη ζωντανή
άπόδειξη! Είναι πάντοτε αίσιοδο-
ζωτεροι και φαιδρότεροι από κεί-
νους που ζουν στα ψυχρά κλίματα.

Όλες οι έσωτερικές λειτουργίες δι-
εγείρονται με την έπιδρασι του ή-
λιου. Αυξάνει η όρεξις, οι έκκρί-
σεις των ενδοκρινών αδένων νίνον-
ται άφθονώτερες. Πολλές φορές η
ήλιοθεραπεία άπεδεικνύει ευεργετική
σε νυναικίς με άνωμαλίες των έν-
τερων. Για τα άναμικα κορίτσια, ο
ήλιος είναι το καλύτερο θυνωμο-
τικό γιατί αυξάνει ρηγόρα και σπ-
μαντικά τα έρυθρά άιμοσφαίρια.

Οι ειδικοί της ήλιοθεραπείας φρο-
νούν ότι το μυστήριο της έπιδερ-
μίδος απ' τον ήλιο άποτελεί ένα εί-
δος έναποτιμώμενης ζωτικής ήλι-
ακής ένεργείας. Η ένεργεια αυτή
μεταδίδεται στο χεμικό στον όρ-
γανισμό σιγά-σιγά, όσο ξανασπρί-
ζει το δέρμα κι' η μελανή χρωστι-
κη έγκαταλείπει τα έπιφανειακά
στρώματα της έπιδερμίδος γι' α να
ξανανυρίση στα πιο βαθιά, που ά-
ποτελούν τη συνθισμένη έδρα της.

Ο ήλιος συντελεί στην ψυροφία,
γιατί αυξάνει τη σωματική και ψυ-
χική υνεία. Επί πλέον, άναπληρώ-
νει εν μέρει την τροφή. Οι πιο λι-
τοδίστοι λαοί είναι οι των θερμών
χωρών. Κάνοντας δε άρχισα και
υάλιστα άπαράδεκτα γι' α τον όρνα-
νισμό τα πολύ "πλούσια" σανάπα,
ο ήλιος προκαλεί συγχρόνως και
άποτοξίνωσι.

Παροιμίες

★ Όποιος βρή καλό ναυπρό,
κερδίζει ένα νυφίο όποιος όμως
βρή κακό, χάνει μία θυνάτορα.

★ Σταγόνες προς σταγόνες σην-
ματίζονται οι λίμνες.

★ Δεν παίζει κανείς με τον έ-
ρωτα!

★ Απ' το θάνατο του ναυδάρου
ο λύκος δεν χάνει τίποτε.

★ Το μάτι λέει κάποτε περισ-
σότερα απ' τη γλώσσα.

★ Σ' έχθρο που σοῦ σπρέφει
τις πλάτες του κάμε του άργυ-
ρὸ γέφυρα να περάσ.

★ Η γυναικα και το μούλαρι ύ-
πακούνε στα χάδια.

★ Απ' τα καλά μαζεμένα ο
διάβολος έχει τα μισά, κι' απ' τα
κακά, παίρνει και τον ίδιο τον
νοικοκύρη.

★ Η μην άνοράζης βάρκα η
χραιομοποιεί την.

★ Όποιος πάει προς τα πίσω
κάνει δυο φορές το δρόμο.

★ Όποιος πάει προς τα πίσω
κάνει δυο φορές το δρόμο.

★ Όποιος πάει προς τα πίσω
κάνει δυο φορές το δρόμο.

★ Όποιος πάει προς τα πίσω
κάνει δυο φορές το δρόμο.

★ Όποιος πάει προς τα πίσω
κάνει δυο φορές το δρόμο.

★ Όποιος πάει προς τα πίσω
κάνει δυο φορές το δρόμο.

Και τώρα τα μειονεκτήματα της
ήλιοθεραπείας. Μπορούμε να πούμε
ότι δεν υπάρχουν, παρ' όσον με
ώριμες παθολογικές περιπτώ-
σεις. Σε ανθρώπους άνω των 60 έ-
τών, σε καρδιακούς σε πολύ νει-
ρικούς σ' όρους υποφέρουν από πί-
ει ή από κίρρους και προπάντων
στους σωματικούς άπαγορεύεται η
ήλιοθεραπεία. Όσοι είχαν μία πνευ-
μονική προσβολή πρόσφατη ή ια-
λαιότερη, δεν πρέπει ποτέ να εκτί-
θενται στον ήλιο, χωρίς τη γνω-
μάτευσι του νιατρού τους.

Αν όμως η ήλιοθεραπεία είναι ά-
κίνδυνη σ' όλες τις άλλες περιπτώ-
σεις καταντάει άπεναντίας επικί-
νηση όταν γίνεται κατάκοποι της.
Εκτός απ' τις ήλίεςεις και τα έ-
πιφανειακά άλλα οδυνούότα έν-
καύματα, μπορεί να φέρη και πολλά
άλλα κακά στην υνεία. Πρώτα απ'
όλα, η πολύ παρατεταμένη ήλιοθε-
ραπεία προκαλεί μία νενική κατά-
πτωσι και κόπωση, με συνέπειες κα-
ταστρεπτικές κάποτε. Βλάπτει την
έπιδερμίδα νενικώς κι' ιδιαιτέρως
του προσώπου. Στενύνει το δέο-
μα, έπιδραδύνει τις φυσικές έκκρι-
σεις του, το ξεροφύνη και προε-
τοιμάζει το έδραφος γι' τις πρώ-
τες ρυτίδες. Όσο υποφέρουν απ' το
σκότι τους, είτε από ήλικράνι-
ες ήπατικής ή οφθαλμικής προελευ-
σεως, θα ίδουν την κατάρσι τους
να χειροτερεύη πολύ από μία κα-
τάκοπη ήλιοθεραπείας. Είναι προ-
τιμώτερο μάλιστα ν' άποφεύγεται ο
ήλιος σ' αυτές τις περιπτώσεις.

Τι πρέπει να κάνετε στην
ήλιοθεραπεία σας

★ Νάχετε ως κύριο σκοπό σας τη
δυνιουρία ένος άποθέματος υνεί-
ας γι' α χεμικών.

★ Ν' αυξάνετε σιγά-σιγά τη δι-
άρκεια της: 5 λεπτά την 1η μέρα,
7 λεπτά τη 2α, 10 την 3η κ.ο.κ.,
χωρίς να υπερβήτε ποτέ τα 30 λε-
πτά.

★ Ν' αλείφετε έλαφρά το σώμα
σας και προπάντων το πρόσωπό σας
με μερικές σταγόνες έλαιόλαδου ή
άιμοσφαίριου ή ένος απ' τα λάδια
που υπάρχουν, στα φαρμακεία νι'
αυτό το σκοπό.

★ Νά βρέχετε το έλαφρά λαδω-
μένο δέρμα σας με νερό θαλα-
σινό.

★ Νά άρκθετε σ' ένα λογικό
μυστήριο, που δεν θα έπηρεάση
άσχημα τη λειτουργία τις έκκρι-
σεις και τα κύτταρα του δέρματος.

★ Νά πλένετε το θραῦ όλο το
σώμα σας με νερό και σαποῦνι. Νά
καθαρίζετε έπιμελώς το πρόσωπό
σας απ' τα λάδια.

★ Νά φοράτε μαύρα νυαλιά, γι' α
ν' άποφεύγετε τις ρυτίδες του κα-
τω βλέφαρου και της νυνίας των
ματιών.

★ Νά πίνετε ένα ποτήρι νερό με-
τά την ήλιοθεραπεία, γι' α να
πληρώσετε έκείνο που εξαστήθηκε
και να διευκολύνετε τη λειτουργία
των νεφρών.

Και τι δεν πρέπει να κάνετε

★ Νά προσπαθήτε να μασρίζετε
υπερβολικά.

★ Νά εκτίθεσθε στον ήλιο περισ-
σότερο απ' το κανονικό (όποτε θα
πάθετε έγκαύματα, δίκως να μασ-
ρίζετε πιο πολύ).

★ Νά λαδώνεσθε σάν... σαρόέλ-
λα του κουτιού! Το πολύ λάδι όχι
μόνον δεν ώφελεί, άλλα υπάρχει
κίνδυνος να τσαντίση ρηγόρα και
να προκαλήση εξανθήματα.

★ Νά μεταχειρίζεσθε έόσως (π.
χ. έόσως περγαμότου) γι' α να μασ-
ρίζετε ευκολύτερα. Μπορεί να πά-
θετε έτσι τοπικά έγκαύματα ή δυ-
σκολοεξάλειπτες κηλίδες.

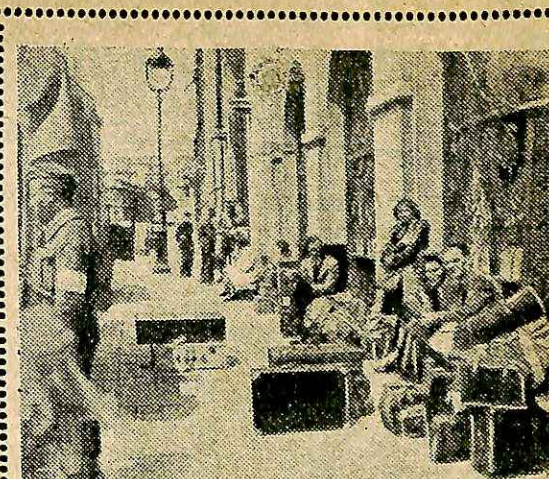
★ Νά περιορίζεσθε σ' ένα μπανιό
στη θάλασσα γι' α να καθαρίσετε το
δέρμα σας απ' το λάδι.

★ Νά κάνετε ήλιοθεραπεία άμέ-
σως μετά το φαγητό.

★ Νά διαλέγετε μέρος με άντη-
λιά (π. χ. κοντά σ' ένα τοίχο ή
πάνω σε ταιμένο).

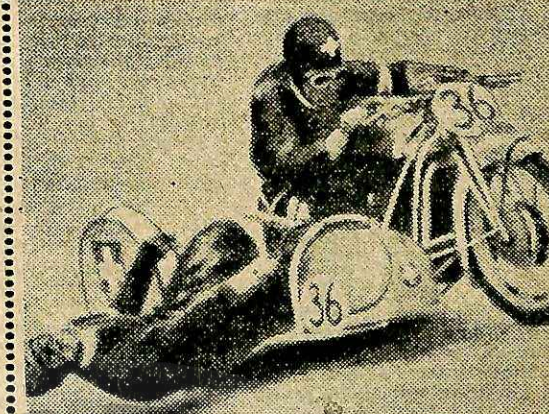
★ Νά κάνετε ήλιοθεραπεία, δί-
χως λουτρό ή ντους, ή τούλαχιστον
βρεγμένο σφονγγάρι.

ΑΛΙΣ ΣΑΒΑΝ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΝΕΥΡΙΑΖΟΥΝ...

Κατά την τελευταία άπεργία των μέσων σνγκινω-
νίας στο Πρίσι, οι Βρεταννοί που βρίσκόνταν στη
γαλλική πρωτεύουσα σνγκεντρώθηκαν μαζί με τις
άποσκευές τους μπροστά στο κτίριο της άγγλικής
πρεσβείας ζητώντας να διατεθούν καμιάνα του
στράτου γι' α τους μεταφέρουν στο Καλαί, από
όπου θα γύριζαν στην πατρίδα τους!

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΒΟΛΙΔΕΣ

Γι' α πρώτη φορά από το 1939, ξανάγιναν έφέτος
στο Μπρεμγκάρτεν οι διεθνείς άγώνες αυτοκινή-
των και μοτοσικλετών, έμπρός σε 80.000 θεα-
τάς. Οι άστυνομικοί κατέβαλαν άπενυνωμένες
προσπάθειες γι' α σνγκραστήσουν το πλήθος.
Δύο θεαταί βρήκαν το θάνατο, Νικηταί των άγώ-
νων ήσαν ο "Ιταλός Μπρούνο Φραντσόι (μέγα
βραβείον της Εύρώπης γι' α μοτοσικλέττες), ο
"Αγγλος Άντερσον (βραβείον του Μπρεμγκάρτεν
γι' α μοτοσικλέττες έπίσης) και ο Γάλλος Βερνιγ
(μέγα βραβείον γι' α αυτοκίνητο). Στην εικόνα
μας ο "Αγγλος Άντερσον με τον βοηθό του.

ΚΑΤΕΚΛΥΣΘΗ ΑΠΟ ΜΕΛΙΣΣΕΣ

Η μικρή πόλις Ούντοϊτα, στις "Ηνωμένες Πολιτείες,
κατεκλύσθη από ένα σμήνος 40.000 μελισσών,
που διέκοψαν γι' α αρκετή ώρα την κυκλοφορία
στους δρόμους. Στο τέλος, ένας μελισσοκόμος,
ο Λερούα Τζέρτσμαν, άφού έλαβε τα άπαιτήτα
προστατευτικά μέτρα, κατόρθωσε να τις σνγκεν-
τρώη όλες μέσα σε μία κυψέλη, χορηγοποιών-
τας, τον καρπό ένος ζήρου χόρτου.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΣ

Νέα φάρμακα για το άσθμα

Τα αποτελέσματα της ραδιοθεραπείας

Το άσθμα θεωρείται απ' τον πολύ κόσμο ως αρρώστια των ηλικιωμένων, ή τουλάχιστον των μεσοκόπων. Στην πραγματικότητα όμως, προσβάλλει οποιαδήποτε ηλικία, και μάλιστα με όξια μορφή. Κάποτε, παθαίνουν κρίσεις άσθματος βρέφη λίγων μηνών κι εξακολουθούν κατόπιν να υποφέρουν απ' την ασθένεια αυτή σ' όλη τους τη ζωή.

Όπως έχουμε γράψει κι άλλοτε, το άσθμα θεωρείται απ' τη σύγχρονη επιστήμη «αλλεργική» πάθηση. Έκδηλώνεται δηλαδή όταν έρθει σ' επαφή με το δέμα ή με τους πνεύμονες κάποια ουσία ή ένα προϊόν που δεν το ανέχεται ο οργανισμός: π.χ. η γύρη των διαφόρων φυτών, λεπτά πούπουλα ή τρίχες, μάλλινα υφάσματα, έντομα, κλπ. Στην περίπτωση αυτή μαζεύονται αμέσως στο σημείο της έρεθιστικής επιδράσεως τα «αντισώματα», ειδικές δηλαδή αμυντικές ουσίες του οργανισμού μας. Αποτελέσματα της πάλης των αντισωμάτων με τον «εχθρό» είναι να έγκυθη απ' τους ιστούς μια ουσία λεγόμενη «ιστοαμίνη». Αυτή λοιπόν διαστέλλει τα λεπτά αίμοφύλλα άγγεια και προκαλεί — ανάλογως της περιπτώσεως — πρήξιμα, εξανθήματα, φλόγωση των ματιών, μεταβολή της αθηριακής πίεσεως άσθμα, κλπ.

Η ευαισθησία των «αλλεργικών» ατόμων ελαττώνεται σημαντικά με μια ομοιοπαθητική μεθοδο, δηλαδή με ένεσεις μικρών δόσεων της ουσίας που τους προκαλεί την αλλεργιστική αντίληψη. Αλλά ανάλυσα ότι ανάλυσα, έφτασε να τη συνήθειση ο οργανισμός. Προκειμένου όμως για μια γρήγορη ανακούφιση, χρησιμοποιούνται διάφορα καινούρια φάρμακα. Ένα απ' αυτά είναι το «μπεναντολ» (με την επιστημονική του ονομασία υδροχλωρικός υψα-διμεθυλαμνοσουλθαίδη) που φαίνεται ότι εξουδετερώνει την ιστοαμίνη.

Άλλο ανάλογο φάρμακο είναι η υδροχλωρική πυριδινεζαμίνη, το οποίο όμως δεν φέρνει σημαντικά αποτελέσματα σε περιπτώσεις άσθματος.

Εννοείται ότι κανένα απ' αυτά δεν πρέπει να παίρνεται χωρίς τις υποδείξεις του γιατρού. Στα 3-4% των περιπτώσεων, υπορούν να προκαλέσουν ναυτία, υπνηλία, στέγνωμα του στόματος, άνογία, ζάλες, πονοκεφάλους κι άλλα δυσάρεστα συμπτώματα.

Τα φάρμακα αυτά ωφέλησαν και σε «αλλεργικά» φαινόμενα που προκαλούν κάποτε οι σουλφοναμίδες, η πενικιλίνη ή η στρεπτομυκίνη.

Αλλά κι οι δομικές έχουν δοκιμασθεί με άριστη επιτυχία κατά των σπασμών των πνευμόνων τους οποίους προκαλεί το άσθμα. Από χρόνια τώρα χορηγείται για την ανακούφιση των άσθματικών η «επινεφρίνη» δηλαδή η ορμόνη που παράγουν οι επινεφρίδιοι αδένες. Τελευταίως, εφαρμόστηκαν για

τον ίδιο σκοπό ένεσεις Ινσουλίνης, που προκαλούν σπασμούς. Πρόκειται για μια μικρότερη μορφή της γνωστής μεθοδού για τη θεραπεία της τρέλλας. Η Ινσουλίνη είναι η ορμόνη που παράγεται απ' το πάγκρεας και που συντελεί στην κατακάλωση του σακχάρου του αίματος. Οι ένεσεις της προκαλούν απότομη ελάττωση του σακχάρου στον οργανισμό και μια γενική αναστάτωση ή οποία φέρνει την έκκριση «επιπνεφρίνης». Αυτή πάλι καταπραύνει τα νεύρα και τους υστερείς της αναπνοής κι έτσι σταματάει η αγωνία του άσθματος.

Ο Αμερικανός γιατρός Έντμαν Μπράουν δοκίμασε με ικανοποιητικά αποτελέσματα σ' ένα άσθματικό τις ένοφλές ένεσεις μίγματος 95% οινόπνευματος και 5% γλυκόλης. Με μερικές τέτοιες ένεσεις, ο άσθματικός δεν παθαίνει κρίσεις επί πολλούς μήνες. Η μέθοδος όμως αυτή βρίσκεται ακόμη στο πειραματικό στάδιο.

Όστόσο το άσθμα δεν είναι πάντοτε αλλεργική πάθηση. Οφείλεται μερικές φορές σε όξινες, που παράγονται στον οργανισμό μας από διάφορες ουσίες, π.χ. από κυσολόγημα, κοψίδια δοντρία ή αμυγδαλίτιδα. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, η θεραπεία πρέπει να βασίζεται στην καταπολέμηση της μόλυνσης. Συνήθως, οι γιατροί εφαρμόζουν την ένεση της κοψιδίας των αμυγδαλών, ή οποια όμως δεν ωφελούσε πάντοτε, ή έφερνε παροδικά μόνον αποτελέσματα, γιατί σχηματιζόταν νέος «λεμφοειδής» ιστός στη θέση του κομμένου.

Στα χρόνια λοιπόν του πολέμου, όταν υπήρχε έλλειψη κρεβατιών στα νοσοκομεία, τρεις Άγγλοι γιατροί δοκίμασαν μια νέα μεθοδο θεραπείας αυτής της μορφής του άσθματος, κυρίως σε παιδιά. Αντί να τους κόβουν τις αμυγδαλές, τις υπέβαλλαν στην επίδραση ακτίνων ραδίου. Μέσα σ' ένα μήνα, γινόντουσαν 4-6 ραδιοθεραπείες, που διακόφονταν περί τα 8 λεπτά ή καθεμία. Το ράδιο βρισκόταν μέσα σ' ένα μικροσκοπικό κουτάκι στερεωμένο στην άκρη ενός σύρματος. Ο γιατρός το έβαζε μέσα στο λαιμό, πολύ κοντά στις αμυγδαλές, και το άφηνε να επιδράσει.

Τα αποτελέσματα δημοσιεύθηκαν στην «Εφημερίδα της Αμερικανικής Ιατρικής Εταιρείας». Επί 25 αγοριών και 9 κοριτσιών, στα οποία εφαρμόστηκε η μέθοδος, τα 15 έγιναν τελείως καλά. Άλλα 5 εσπευσίωσαν τόσο καλλίτερα, ώστε από τότε παθαίνουν μόνον ελαφρότερες κρίσεις άσθματος. Σε 3 άλλα η καλλιτέρεση ήταν μικρότερη. Τέτοια επιτυχία, κατά 68% θεωρείται απ' τους γιατρούς ως αξιοσημείωτο ρεκόρ.

Όσο για τον τρόπο ενεργείας του ραδίου φαίνεται ότι είναι διπλός: Πρώτον, σταματάει την ανάπτυξη των μολυσμένων λεμφοειδών ιστών του λαιμού και δεύτερον ελαττώνει τα φλεγόμενα, τον αριθμό των μικροβίων, ίσως δε και την ευαισθησία στις «αλλεργικές» ουσίες. Συνεπώς η μέθοδος υπορεί να δοκιμασθεί σε οποιαδήποτε περίπτωση άσθματος, έφ' όσον άλλωστε είναι τελείως ακίνδυνη, άρκει μόνο να εφαρμοστεί από έμπειρο ωτορινολαρυγγολόγο.

Κλειδιά από άλουμίνιο

Άρχισαν να κατασκευάζονται κλειδιά από μίγμα άλουμινίου. Είναι κατά 30% σθερώτερα απ' τα μπρούντζινα, έχουν δε μόνο το ένα τρίτο του βάρους των. Επί πλέον, είναι ώριότερα στη θεα.

2.000 χιλιόμετρα την ώρα

Η αμερικανική εταιρεία «Τζενεράλ Ελεκτρικ» κατασκεύασε ένα επιστημονικό εργαλείο, που δνομάστηκε «μικροτόμος» και που μπορεί να κόβει φέτες άπειροελαστικού πάχους από διάφορες ουσίες. Ο τροχός του κινείται από ένα μοτέρ των 3 ίππων και γυρίζει με ταχύτητα 123.000 στροφών στο λεπτό. Η ταχύτης αυτή αποτελεί ρεκόρ, γιατί ως τώρα κανείς τροχός μηχανήματος με σταθερό άξονα δεν υπερέδη τις 65.000 στροφές στο λεπτό. Καθε σημείο της περιφέρειας του τροχού του «μικροτόμου» κινείται με ταχύτητα μεγαλύτερη από 2.000 χιλιόμετρα την ώρα.

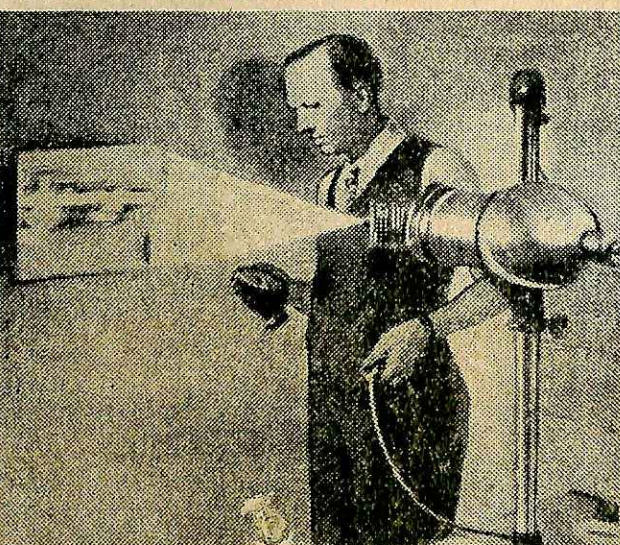
Η ανθρωπότης αψάει

Παρ' όλους τους πολέμους, τις έπαναστάσεις, τους λιμούς, τις έπιδemics, τις πλημμύρες, τους σεισμούς, τις καταστροφές κάθε είδους, ο πληθυσμός της Γης αυξάνει διαρκώς.

Το 1913, ήταν 1.625.000.000 ψυχές. Το 1928, είχε ανέβη στα 1.919.000.000. Στις 31 Δεκεμβρίου 1936, ζούσαν στη Γη 2.115.800.000 κάτοικοι. Μετά τον πόλεμο, δεν έγιναν καινούργιες στατιστικές, αλλά η μεγάλη διαφορά μεταξύ θανάτων και γεννήσεων δείχνει ότι η αύξηση της ανθρωπότητας συνεχίζεται. Ακόμη κι η ατομική βόμβα δεν θα μπορούσε πιθανώτα να την ανακόψει...

Φάρμακο από μικρόβια

Δύο Αμερικανοί γιατροί διακάλυψαν ότι τα μικρόβια της

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΕ ΞΥΛΟ ΣΕ ΥΦΑΣΜΑ ΚΑΙ ΣΕ ΔΕΡΜΑ

Ο Αμερικανός φωτογράφος Έλμερ Γκρος ανέκάλυψε μια νέα χημική ουσία που επιτρέπει την αποτύπωση φωτογραφιών πάνω σε ξύλο, σε ύφασμα, σε δέρμα και σε διάφορες πλαστικές ύλες. Ο νεωτερισμός αυτός προκύπτει να έχει πολλές πρακτικές εφαρμογές στη βιομηχανία.

θερμίδος παράγουν μια ουσία, που σκοτώνει πληθος άλλων μικροβίων και συνεπώς μπορεί ίσως να χρησιμοποιηθεί στο μέλλον ως φάρμακο εναντίον διαφόρων ασθενειών. Μένει μόνο να βρεθεί ο τρόπος της απομόνωσής αυτής της ουσίας, άπληλαγμένης απ' τις τοσο έπιικινδυνες τοξίνες της διαθερίτιδος.

Ο πόλεμος κατά της διφθερίτιδας

Αντιγγέλη από δυο γιατρούς κι ένα μικροβιολόγο του αμερικανικού Έθνικού Ινστιτούτου Υγείας η παρασκευή ενός νέου εμβολίου κατά της φυματίωσης φαίνεται προωρημένο να έκτοπιζε κάθε προηγούμενο. Παρασκευάζεται από μικρόβια αυτής της αρρώστιας, αλλά σκοτωμένα με υπερβόειες ακτίνες.

Εξ άλλου, το δέζεζέ χρησιμοποίησε μ' επιτυχία σε κωμικές για τη θεραπεία αποστημάτων φυματικής μορφής, που δεν υποχωρούσαν με κανένα άλλο θεραπευτικό μέσον.

Τα φρούτα και η πολιομυελίτις

Είχε παρατηρηθεί ήδη ότι πολλά παιδιά που έτρωγαν φρούτα σε μεγάλες ποσότητες, πάθαιναν ελκώδη πολιομυελίτιδα. Τρεις Αμερικανοί γιατροί βέλησαν να εξακριβώσουν την αιτία. Και το συμπέρασμα των παρατηρήσεών τους είναι ότι το δυσάρεστο αυτό αποτέλεσμα δεν οφείλεται στα ίδια τα φρούτα, αλλά στο «κολλοβακτηρίδιο», που υπάρχει σε άφθονία πάνω στα άπλυτα φρούτα και λαχανικά. Φαίνεται ότι οι τοξίνες του μικροβίου αυτού διευκολύνουν την προσβολή του οργανισμού από πολιομυελίτιδα. Να λοιπόν ακόμη ένας σοβαρότατος λόγος, που επιβάλλει να πλένονται με επιμέλεια τα λαχανικά και τα φρούτα, όταν πρόκειται να φαγούν.

Ο πολιτισμός προέρχεται από τη Νότιο Αμερική

Άρρη εργάστηκε επί πολλά χρόνια, ο Αμερικανός καθηγητής Λιούις, του Πανεπιστημίου της Καλλιφόρνιας, διετύπωσε την επαναστατική θεωρία ότι ο πολιτισμός της ανθρωπότητας δεν άρχισε απ' την Ασία ή την Ευρώπη, αλλά απ' τη Νότιο Αμερική, και συγκεκριμένα απ' την κοιλάδα του Αμαζονίου, απ' όπου μετέδωθη στον υπόλοιπο κόσμο. Ταίαντα όμως αίτινες πρό Χριστού, κάποια μεγάλη καταστροφή εξαφανίσει τον προϊστορικό αυτό πολιτισμό.

Είστε όλοι ΦΥΜΑΤΙΚΟΙ;

Τα πορίσματα των νεωτέρων έρευνών

Η μοίρα του ανθρώπου είναι να ζή ανάμεσα στο μικρόβιο. Γι' αυτό είναι πολύ άφελος εκείνος που νομίζει ότι με μερικούς γοργονισμούς ή οποιονδήποτε άλλες προσωλάσεις μπορούν ν' αποφύγουν την επαφή με αυτούς τους μυστηριώδεις μικροοργανισμούς ή να τους εξασθενίσουν.

Τα μέτρα αυτά δεν είναι βέβαια ολότελα περιττά. Άλλ' εκείνο που δεν πρέπει να λησμονούμε είναι ότι τα καλύτερα μέσα προστασίας από τα μικρόβια τα έχουμε μέσα στον ίδιο τον οργανισμό μας.

Σχετικά με τα μικρόβια επικρατούν οι πιο αφαλές αντιλήψεις. Φανταζόμαστε συνήθως ότι εμφανίζονται μυστηριωδώς και ν' έναν τρόπο ολότελα απροβλεπτό κάθε φορά που προσβάλλουμε από μια ασθένεια. Άλλ' η αλήθεια είναι οπλυνώς διαφορετική.

Αν εξετάσουμε τον λάρυγγα και του πιο υγιούς ανθρώπου θ' ανακαλύψαμε αναριθμικούς πνευμονοκόκκους ή στρεπτοκόκκους που ζουν μόνιμα εκεί, χωρίς να μας ενοχλούν καθόλου. Άλλ' αρκεί μια ελάττωσις της γενικής αντίστασης του ατόμου για να εξαφανισθεί η υπέρκομος τοπική ανοσία και να δημιουργηθεί μια σπληνική ή μια πνευμονία.

Το ίδιο συμβαίνει και με το βακίλλο του Κόχ. Ολοσχερώς έρευνες απέδειξαν ότι, από την καθαρά βακτηριολογική άποψη, είμαστε όλοι φυματικοί, ότι έχουμε, δηλαδή το μικρόβιο της φυματίωσης μέσα στον οργανισμό μας. Με απλουστερά λόγια, σε κάποιο μέρος του οργανισμού μας, ο ένο γάνγλιο ή στους πνευμόνες μας υπάρχει μια εστία βακίλλων του Κόχ.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, η εστία αυτή παραμένει άδρανής σ' όλη μας τη ζωή. Σ' άλλες όμως αναπτύσσεται, δυστυχώς μια εξαιρετική δραστηριότητα και προκαλεί την εμφάνιση μιας φυματίωσης ή μιας πνευμονίας. Τότε, πνευμόνων, των οστών, των εντέρων των νανγλίων κτλ.

Οι νεώτερες παρατηρήσεις τείνουν ν' αποκλείσουν την κληρονομική μετάδοσις της φυματίωσης. Το παιδί δεν γεννιέται φυματικό. Όταν όμως οι γονείς του είναι φυματικοί, είναι πιθανόν ότι ο οργανισμός του δεν θα παρουσιάσει στο βακίλλο της φυματίωσης την ίδια αντίστασις όπως ενός υγιούς ατόμου. Και το πιο χειρότερο είναι ότι η συμβίωσις του μαζί με τους φυματικούς γονείς του το εκθέτει στον κίνδυνο να προσβληθεί συντομότερα από το μικρόβιο του Κόχ.

Όλο το πρόβλημα για το παιδί έγκειται στην ηλικία κατά την οποία θα μπει στον οργανισμό του το μικρόβιο του Κόχ και στην αντίστασις που θα προβάλει σ' αυτό ο οργανισμός του.

Το παιδί που γεννήθηκε από φυματικούς γονείς δεν έχει μέσα του, όπως είπαμε, το μικρόβιο του Κόχ. Άλλ' αν συζητάμε μαζί του το «συμάντημα» που πρωταρχικά από ένα άλλο παιδί, που γεννήθηκε από γονείς μη φυματικούς. Και αυτός είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος.

Γενικά, για το παιδί, ο κίνδυνος μόλυνσεως ως την ηλικία των δυο χρόνων, μπορεί να προέλθει μόνον από το οικονομικό περιβάλλον. Έπειτα απ' αυτή την ηλικία όμως οι κίνδυνοι πολλαπλασιάζονται. Το μικρόβιο της φυματίωσης βρίσκεται παντού. Και δεν υπάρχει κανένα μέσον για να εμ-

ποδίσουμε την είσοδό του μέσα στον οργανισμό μας.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, η πρώτη επαφή με το μικρόβιο του Κόχ, δηλαδή η πρώτη μόλυνσις του οργανισμού μας δεν προκαλεί κανένα δυσάρεστο σύμπτωμα. Σ' άλλες, όμως, εμφανίζεται ένας παροδικός πυρετός, το βάρος μας ελαττώνεται ελαφρικά και αισθανόμαστε καχεξία κλπ.

Πως, όμως, θα πληροφορηθούμε αν είμαστε φυματικοί, αν δηλαδή, ο βαθμός της μόλυνσεως μας είναι τέτοιος, που να πρέπει να μας εμβάλει σε αντισυμίες;

Η φυματίωση πρέπει να βρίσκεται σ' ένα στάδιο σχετικής προχωρημένης, για να μπορεί ο γιατρός να την αντιληφθεί με τα συνήθη μέσα. Η ακτινοσκόπηση ή η ακτινογραφία, εξ άλλου, πολύ λίγα πρσν. ματα θα μπορούσαν να μας δείξουν προκειμένου για μια λανθάνουσα φυματίωσι. Και το ίδιο συμβαίνει και με την εξέταση των πτυέλων.

Η ασφαλέστερη μέθοδος για την έγκαιρη — θα μπορούσαμε μάλιστα να την αποκαλέσουμε προληπτική — διάγνωση της φυματίωσης είναι η δερματική δοκιμή. Μέθοδος απλή και πάντοτε ασφαλής.

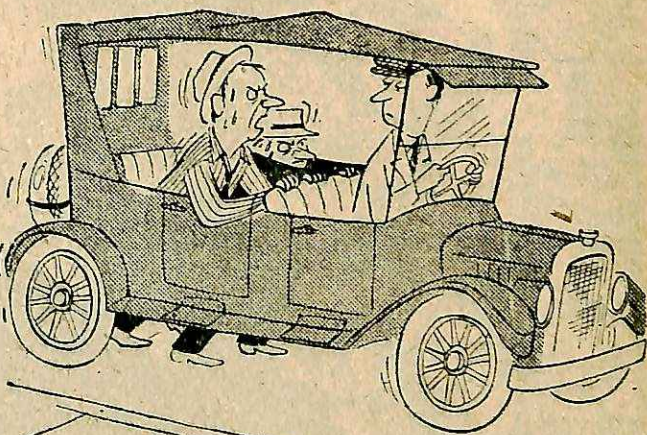
Η δερματική δοκιμή γίνεται στο εξωτερικό μέρος του βραχίονος. Συνίσταται σε δυο α-φύλες χαρακίες, που πρέπει να βρισκούνται σε απόστασι 4 - 5 εκατοστών μεταξύ τους ή μια από την άλλη και να είναι αρκετά ανάλαφρες έτσι που να μην τρέψουν λαφύρα τον οργανισμό. Το ίδιο τρόπο, όπως και προκειμένου για το εμβόλιο της ευλογίας. Η πρώτη απ' αυτές κοπ-πείες, ή «εστία» (μάστουρος) σημειώνεται με ένα μικρό σημείο, και δεν βάζουμε τίποτε πάνω σ' αυτήν. Στη δεύτερη βάζουμε σ' αυτήν ένα «φυματίνη Κόχ», μια στανόνα «φυματίνης Κόχ», δηλαδή ενός παρασκευάσματος βακίλλων της φυματίωσης, που βακίλλωνται από ένα βδο-νά χρόνων λήθη από ένα βδο-μάδες. Αν, έπειτα από 48 ώρες οι δυο χαρακίες είναι ο-μοιες αυτό σημαίνει ότι η αντί-στασις είναι αρνητική. Αν ο-μως η δεύτερη (εκείνη που δε-χόταν τη φυματίνη) είναι ελα-φρά κόκκινη και διωκόμενη, αυτό σημαίνει ότι η αντίστασις είναι θετική, ότι, δηλαδή, υπάρχουν βακίλλοι του Κόχ με-σα στον οργανισμό μας. Ο ε-ρεθισμός εξαφανίζεται συνή-θως έπειτα από δεκαπέντε ή-μέρες. Ο βαθμός του ερυθρ-ματος και του ερεθισμού απο-δεικνύει τη σοβαρότητα της μό-λυνσεως. Σ' άλλες περιπτώσεις η διόγκωσις μόλις διακρίνεται. Σ' άλλες όμως δημιουργείται μια φυκταίνα σε σχήμα πετά-λου. Στην τελευταία περιπτώ-σι ο κίνδυνος είναι άμεσος και πρέπει να ληφθούν έγκαιρα τα κατάλληλα μέτρα.

Οι νεώτερες παρατηρήσεις αποδεικνύουν ότι η δερματική δοκιμή είναι έγκλη. Σε αναλογία 6% μεταξύ των παιδιών ηλικίας μέχρι 2 ετών. Σε αναλογία 45% μεταξύ των παιδιών ηλικίας 6 - 10 ετών. Σε αναλογία 65% μεταξύ των παιδιών ηλικίας 10 - 15 ετών. Είναι, τέλος, πάντοτε σχεδόν θετική στους ενήλικους.

Η φυματίωση δεν βρίσκεται, λοιπόν, τόσο μακριά μας όσον συνήθως φανταζόμαστε. Όλοι είμαστε φυματικοί με την έννοια ότι έχουμε το μικρόβιο της φυματίωσης μέσα στον οργανισμό μας. Άλλ' αν η γενική κατάσταση της υγείας μας είναι ικανοποιητική, το μικρόβιο αυτό θα παραμείνει άδρανές και δεν θα εισθάνουμε καθόλου σχεδόν την παρουσίαν του. Το αντίθετο θα συμβεί στην περίπτωση που η αντίστασις του οργανισμού μας είναι μειωμένη. Ο βακίλλος του Κόχ θα βρει τότε κατάλληλο πεδίο για να αναπτυχθεί και σίγα-σίγα θα διασπείρει την ύβρις μας και θ' απειλήσει ίσως και αυτή τη ζωή μας.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

Τελωτοθεραπεία

- Σταμάτα, μωρέ, στη γωνιά! Μας υποχρέωσες!

Ο παγωτάτζης δροσιζεται!

- Γι' έπαθα! Μόλις έβαλα το ένοικιαστήριο στο σπίτι μου πλάκωσε, φίλε μου, ο κόσμος... Κι' όταν τους είπα και το νουκι, να ε' αποτελέσματα!

Τίω από τήν κουρτίνα

Αισθηματικό διήγημα

διαβάσετε πρός όλίγου στήν πόρτα...

ΚΑΝΕΙΣ δέν έμαθε ποτέ τί ήταν έκείνο που είχε κάμει τήν 'Αυαλία Ζάντι νά χάσει εαφνικά τήν λογική της. 'Ο μόνος που ξέρει τήν μυστική της είμαι έγώ. Γιατί αυτό τήν μυστική είχε και δική μου.

Τήν έποχή εκείνη είχα πάει σέ μιά μικρή πόλη τών 'Απεν-νίνων, γιά νά κάμω τήν σχεδιάγραμμα μιάς περιοχής εκεί κοντά, όπου είχαν διαπιστωθή ή ύπαρξις μαγγανίου.

'Η ένοιασίς μου προχωρούσε πολύ γρήγορα και μ' άφηνε τόν καιρό νά περιδιαβάω μέσα στή μικρή πόλη, που είχε προ-καλέσει τήν ένοιασίς μου μέ τήν απλότητα και τήν γραφικό-τητα της.

Μιά μέρα, τήν δέματά μου μ' έφεραν πρός τήν μέρος μιάς κομψής δίλλας, μ' ένα μικρό κήπο όλόγυρα, που βρισκόταν στήν άκρη της πόλεως, μακριά από όλα τήν άλλα σπήτια.

Σέ μιά στιγμή, είδα μιά κουρτίνα ν' άνασκήνεται έλα-φορά κι' ένα ωραίο γυναικείο πρόσωπο νά μέ κυττάζει μέ πε-ριέργεια.

'Ηταν σάν μιά όπτασία, γιατί τήν άμέσως έπόμενη στιγμή τήν πρόσωπο αυτό είχαν εξαφανισθή και ή κουρτίνα είχε ξαναπέσει στή θέσις της.

'Όσοσο ήμουν δέβαιος πώς ή ωραία άγνωστη δέν εί-χεν άπομακρυνθή και ότι τήν μεγάλη μάτια της εξακολουθού-σαν νά μέ κυττάζουν πίσω από τήν κατεβασμένη κουρτίνα.

'Από τότε, κάθε μέρα τήν δέματά μου μ' έφεραν άνα-νίσθητα πρός τήν μικρή δίλλα. Καί, κάθε φορά που περναύ-σα, ένοιώθα τήν παρουσία της ωραίας άγνωστης πίσω από τήν κουρτίνα, μ' όσο που ποτέ άλλοτε δέν τήν είδα ν' άνασκή-κωνη τήν άκρη της.

'Εκείνο τήν άπόγεμα, έμεινα πολύ ώρα γύρω από τήν δίλ-λα και σέ μιά στιγμή πλησίασα στή σιδερένια πόρτα και διάβασα τήν όνομα που 'ήρχε πάνω σέ μιά μικρή μπρούν-τζινη ταμπέλλα: «Ζάντι». Τίποτε άλλο.

Τό σύρουπο είχαν άνοιξει νά πέφτουν τήν δόγυρα κι' έγώ δέν είχα άκόμη τή δύναμη ν' άπομακρυνθώ. Θάφευγα τήν άλλο πρωί κι' ένοιώθα μιά μεγάλη λύπη στή σκέψη ότι δέν είχα κατορθώσει νά ιδώ από κοντά τήν γυναίκα που είχαν άνασκήσει τήν κουρτίνα. 'Η ωραία άγνωστη θάμεινε, λοιπόν, γιά μένα σάν μιά μακρινή όπτασία.

Ξαφνικά, ανατρίχασα. Είχα άκούσει έναν έλαφορό θόρυβο πίσω μου και, γυρί-ζοντας τήν κεφαλή, είδα πώς κάποιος είχαν άνοιξει τήν πόρτα της μικρής δίλλας.

Τήν ίδια στιγμή, μιά μελωδική φωνή έφτασε σ' α'τιά μου. —Θέλετε νά περάσετε μέσα, κύριε;

'Η φωνή αυτή δέν μπορούσε ν' άνήκει σέ κανένα άλλον έκτός από τήν ωραία μου άγνωστη.

'Ακολουθώντας τήν σκιά που προχωρούσε μπροστά μου και σέ λίγο βρέθηκα μέσα σ' ένα κομψό σαλονάκι.

'Η γυναίκα που βρισκόταν άπέναντί μου ήταν πολύ νέα κι' έλαμπε από όμορφιά. Μιά έκφρασις θαθείας μελαγχολίας ήταν άπλωμένη στό πρόσωπό της.

'Ενοιώθα μιά μεγάλη άνηγνία. 'Η οικοδέσποινα μου προ-σέφερε ένα καθίσμα και πήρε κι' αυτή θέσι άπέναντί μου.

—Είσατε περαστικός από δω; μέ ρώτησε. Τήν έξηγησα μέ λίγα λόγια πώς ήταν ή σκοπός της πα-ραμονής μου στή μικρή πόλη.

—Πού μένετε; μέ ρώτησε και πάλι. —Στό Μιλάνο, κυρία.

—Α! Κι' έγώ γεννήθηκα εκεί... 'Ο πατέρας μου ήταν πρώτος κρατικός υπάλληλος... Μετά τήν θάνατό του ή υπέρα μου μέ πάντρεψε μ' έναν πλούσιο γαιοκτήμονα... 'Ημουν τότε δέκα έτη χρονών και ή άνδρας μου μέ περνούσε τριάντα όλόκλη-ρα χρόνια...

—Δέν έχετε παιδιά, κυρία; —'Όχι. Ούτε έλπίζω πιά ν' άποκτήσω. —'Ο σύζυγός σας;...

—Βρίσκεται στή Ρώμη γιά υποθέσεις του... 'Αλλά καλύ-τερα άς μ' μιλάμε γιά αυτόν... 'Αν ξέρατε πώς είχε σκληρό και δυστροπικό... Διαρκώς μέ υποψιάζεται και μου κάνει μαρ-τυρική τή ζωή μέ τήν άνυπόφορη ζήλεια του... Γιατί νά σας τήν κοίτα; Δέν τόν αγαπά καθόλου... Ούτε ποτέ μου τόν αγα-πησαί!... Τό μόνο σίθημα που νοιώθω γιά αυτόν είναι ή περι-φορνής!... Τό μίσος!... 'Ερείς όμως φαίνεται τόσο καλός, τόσο συμπαθητικός... 'Όποιος έχει όμορφο πρόσωπο έχει κι' όμορ-φη ψυχή...

Κι' έπειτα, έπρόσθεσε: —'Απόψε είμαι εδώ μόνη... 'Ολομόναχη... Λέπει και ή υπηρέτρια...

—Τ' όνομά σας, κυρία; —'Αυαλία... 'Όσο γιά τήν επώνυμό μου, σας είδα νά τήν

λύ δυνατά, σάν νά βρισκόμουν στό πρώτο μου έρωτικό ραντεβού. —Είσατε παντρεμένος; μέ ρώτησε ή 'Αυαλία.

—'Όχι. Καθώμαστε ή ένας δίπλα στόν άλλο και μιλούσαμε μέ μιά έγκαρδιότητα, παράξενη κι' άνεξηγητή, σάν νά γνωρι-ζόμαστε από πολύ καιρό. Στό χαμόγελό μου ή 'Αυαλία ά-παντούσε μέ μιά γλυκιά και μελαγχολική έκφρασις στό πρό-σωπο. 'Η φωνή της ήταν δειλή και είχε ένα λυπημένο τόνο, σάν πληγωμένου πουλιού...

Τί τρυφερό και τί όμορφο που ήταν! 'Αρχισε νά μου μιλήν γιά τήν παιδική της χρόνια, γιά τούς άτέλειωτους ρευ-ματισμούς της σ' έκείνη τή μοναξιά και γιά τήν τρέλλα κι' ά-πραγματοποίητα όνειρα της. Κι' έπειτα, μ' ένα ζωηρό ένδια-φέρον ζήτησε νά μάθω και τή δική μου τή ζωή, τίς προτιμή-σεις μου και τήν ιδανική μου...

—'Επειτα, σάν νά ξαναγύριζε στή σκληρή πραγματικό-τητα, μέ κυττάζε θαθεία στό μάτια και μέ ρώτησε μέ κάποιο κοινό όδο στή φωνή:

—Πότε πρόκειται νά φύγετε; —'Αύριο τήν πρωί... τήν άπάντησα νοιώθοντας, δίχως νά ξέρω κι' έγώ γιατί, κάποια πικρία.

Τά μάτια της νεαράς γυναίκας έλαμψαν. Καί, εαφνικά έ-πεσαν από τήν ζέλη της τή λόγια:

—Νομίζετε πώς μπορείτε νά μ' αγαπήσετε; Τά λόγια αυτά ήσαν τόσο άπροσδόκητα, που φαντάζουσι ότι μιά ζωηρή έκπληξις θά έπρόκειτο νά ζωγραφιστεί στο πρό-σωπό μου.

—Σας φαίνεται παράξενη ή ερώτησίς μου; συνέχισεν ή 'Αυαλία. Θάπρεπε ίσως νά σας πώ προητέρα κάτι άλλο... Κι' είσατε ή πρώτος άνδρας που θ' άκούσατε αυτά τή λόγια από τή στόμα μου; Σας αγαπώ! Ναι, σας αγαπώ από τήν πρώτη στιγμή που σας είδα νά περναίτε στό δόμο...

—'Από τότε, πε-ρίμενα κάθε μέρα νά σας ξαναϊδώ... 'Ω έσείς δέν μαντεύατε πώς σας κυττάζω... 'Αλλ' ήμουν πάντα πίσω από τήν κουρτίνα και παρακολουθούσα και τίς ελάχιστες κινήσεις σας... Πόσες φορές ήθελα νά σας μιλήσω!... 'Αλλά δίσταζα πάντα...

—Λοιπόν, ξαναείπε σέ λίγο, μπορείτε τώρα ν' άπαντή-σετε στήν ερώτησί μου;

—Ναι, άπάντησα, ενώ έσκυβα πρός τήν μέρος της κι' έ-φερα τήν χείρα της στό χέλιό μου.

'Η 'Αυαλία έβγαλε μιά κραυγή χαράς και τύλιξε τήν χείρα της γύρω στό λαιμό μου.

—'Αγαπημένη μου!... Ψιθύρισε και τή μάτια της έδά-κουσαν. 'Αγαπημένη μου!... Πόσο θά σε κάνω ευτυχισμένο!...

Κι' άρχισε νά μέ φιλήν μέ παραφορά στό μαλλιά, στό πρόσωπο, στό χέλιό μέ τήν εαφνική έξέπασσα ενός φλογερού έρωτος, σάν νά αγαπιόμαστε από χρόνια...

'Η βροδιά έκείνη ήταν ή ωραιότερη τήν ζωή μου. Τήν ώρα που έπρόκειτο νά φύγω, ή 'Αυαλία μου είπε:

—'Αν είναι αλήθεια πώς μ' αγαπάτε πάρετε μέ μαζί σας. Θά είμαι σκλάβος σας... Μιά σκλάβος που θά σας λατρεύει σ' όλη τήν τή ζωή...

Δέν χρειάστηκε νά σκεθώ καθόλου γιά νά τήν τήν ύπο-σχεθώ.

—Θά περάσω μέ τήν αυτοκίνητο κατά τίς έντεκα νά σας πάρω, τήν είπα.

—'Ω, αγαπημένη μου, πόσο είσαι καλός! μου άπάντησε ή 'Αυαλία. Μην χτυπήσει τή κλάση... Θά σε περιμένω πίσω από τήν πόρτα...

—Ναι, αγαπήν μου νά είσαι ήσυχη, δέν θά σε ξεχάσω. —Θά σε περιμένω μέ λαχτάρα.

'Εκείνο τήν βράδυ, στάθηκα δειλά κι' άναποφάσιτος. Κι' έφυγα έπειτα από λίγη ώρα γιά τήν Μιλάνο, γνώς νά περάσω από τήν δόμο όπου βρισκόταν τή σπήτις της 'Αυαλίας.

'Όσοσο, οι τύψεις μ' έκαναν νά ξαναγυρίσω στή μικρή πόλη έπειτα από μερικές μέρες. Αισθανόμουν τήν άνάγκη νά έα-νοϊδά τήν 'Αυαλία...

—'Αλλ' όταν έφτασα εκεί, έμαθα πώς ήταν πιά τρελή... Ναι, τήν είχαν βρή ένα πρωί νά κλαίει σιωπηλά πλάι στή πόρτα τού κήπου. Τό λογικό της δυστυχισμένης είχε σαλέψει... Μιλούσε άσυνάρτητα γιά κάποιον που περίμενε και που δέν θαρχόταν ποτέ!

Έχουν περάσει δεκαπέντε χρόνια από τότε. 'Η 'Αυαλία Ζάντι είναι πάντα τρελή. Κι' έγώ είμαι ένας δυστυχισμένος, που δέν πρόκειται νά βρώ ποτέ πιά τήν χαρά και τήν ευτυχία στή ζωή.

ΜΑΡΙΟ ΜΠΕΡΡΙΝΙ.

29ον 'Ο Έκδικητής

Ο Μπερτελέν κατέβαλε ακόμη μια προσπάθεια. «Φείσθε να συμπληρώσετε τις εξηγήσεις του στη Συλβαίν. Καμμία υποψία δεν έπεσε να τον ποινώσει το σεβασμό της προς τη μητέρα της και την παροτρυνή της ανόνητα».

Της διηγήθηκε τις πρώτες συναντήσεις του με τη Ζουλιέτ. Πρόσθεσε όμως ότι ο έρωτας τους φοιτητής κι η άσπρη εργασία είχαν γνωριστεί πολύ άργα. «Η Ζουλιέτ φέρθηκε με ειλικρίνεια. Άρραδωνισμένη από χρόνια μ' ένα καλό παλληκάρι που τον αγαπούσε συντροφικά, φανέρωσε την καταστολή αυτή στον άνθρωπο για τον οποίο ένιωθε ένα έντελως αλλοιωτικό σι-σθημα».

Δεν θέλησε να παραβεί το λόγο της, πρόσθεσε ο Μπερτελέν. Φοβόταν, άλλωστε, μήπως με φέρει σε αντίθεση με τον τα-τέ-ρα μου. Κι είχε το θάρρος να ευαισθη-σθεί ερωτά της... Έχει δικαίωμα σε κάθε σεβασμό!... Η ανάνητος της μου είναι ιερή».

Παντρεύτηκε λοιπόν τον πατέρα μου χωρίς να τον αγαπάει, είπε η Συλβαίν ε-νεύρως.

Είμαι νομίζω... απάντησε ο Ροζέ με πνιγμένη φωνή.

Κι εκείνος... την αγαπούσε;

Σαν τρελλός!...

Εμμέ...;

Ναι γιατί η Ζουλιέτ του μίλησε με ειλικρίνεια, όπως και ο έμένα...

Α νι' αυτό λοιπόν... μουρούσε η νέα.

Τι νι' αυτό;

Η Συλβαίν ανασήκωσε κι' εζήγησε ά-πλά:

Θυμάμαι ωρισμένες σκηνές της παι-δικής μου ηλικίας. Και καταλαβαίνω τώρα, 'Η καμένη η υπέροχη μου!... Την είσα τόσες φορές θλιμμένη, σκεπτική... Κι' ο πατέρας μου γινόταν τότε τόσο σκληρό-πας!

Η Συλβαίν χάθηκε σε μακρινές όπτι-σές... Μα κι' ο Μπερτελέν ξαναγύρισε στο παρελθόν.

«Η Ζουλιέτ ήταν συχνά θλιμμένη σκε-πτική» είχε πη η Συλβαίν. Ώστε λοιπόν, δεν είχε υποφέρει ποτέ να τον δώσει όπ- την καρδιά της...

Αφού σάπασε για πολλή ώρα ο Ροζέ πρότεινε ξαφνικά στη νέα:

Ελάτε μαζί μου ως το σπίτι. Θέλω να-σας δείξω το τελευταίο γράμμα που έ-λαβα απ' τη μητέρα σας. Κάνει λόγο για σας.

Για μένα;

Ναι. Δεν είχατε βγει ακόμη στον κό-σμο... κι' όμως η Ζουλιέτ σας έβλεπε κι' όλες σαν μελλοντική παρρηγό της...

Πόσο ευτυχισμένη θα είμαι, αν δια-βάσω αυτό το γράμμα!...

Το φυλάξα ακόμη και μετά το γάμο μου με τη Λουκία. Καταλαβαίνετε τώρα πόση αξία απέδιδε στο κειμήλιο αυτό...

Λίγα λεπτά αργότερα, η Συλβαίν κρα-τούσε στα χέρια της ένα χαρτί κιτρι-νιμένο απ' την πολυκαίρια και διάβαζε, με ανειπωτή συγκίνηση:

«Από ένα χρόνο τώρα που χωριστήκα-με Ροζέ, τίποτα δεν ήρθε να σας θυμίσω ο' έμένα ούτε κι' έμένα σε σας. Ώστόσο είμαι βεβαία ότι δεν με ξεχάσατε.

Σας γράφω τώρα, όχι για να ξυπνήσω

τον πόνο σας ή για να παραβώ το καθή-κον μου αλλά απεναντίας για να σας πω ότι είμαι ευτυχισμένη κι' ότι ανπολύ δι-κώς πικρία το τόσο σύντομο όνειρό μας... Είτε το άνασθητικό τέλος του.

Δεν φταίτε σεις για ό,τι συνέβη. Επι-θυμώ να μην εισθάνεθε καμμία τύψη, καμ-μία ανησυχία για μένα που θα σας εμ-πόδιζε να χαρτίτε απόλυτα την ευτυχία. Ο άντρας μου είναι ο καλλίτερος, ο πιο αφοσιωμένος, ο πιο λεπτός, ο πιο μεγα-λοκαρδός σύζυγος. Θα μου άσυχωρήτη, ακορίστη, αν δεν θυμόνταν όλη την καρδιά μου.

Υπάρχει όμως κι' ένας άλλος, ακόμη γλυκύτερος δεσμός, που με ένώνει κι' ο-λως μαζί του. Πρόκειται να τον κάω πα-τέρα! Το παιδί που περιμένω, με χωρίζει από σας Ροζέ, περισσότερο παρά όσο ο χρόνος κι' η απόσταση. Γιατί η μητέρα είναι δυο φορές σύζυγος.

Μη με σκέπτεσθε πιά. Ροζέ, παρά μό-νο με το λατρεύω μου παιδί στην άγκα-λιά. Δεν θέλω ναμια τίποτε άλλο για σας, ακόμη και στο βάθος της καρδιάς σας.

Ζουλιέτ».

Η Συλβαίν έμεινε για πολλή ώρα σκυμ-μένη πάνω απ' το γράμμα εκείνο, που ά-νευθε ένα άρωμα τρυφερότητας και θα-νάτου... Θυμόταν τώρα. Καταλάβαινε. Μάντευε...

Οι κρίσεις της θλίψης της υπέρτας της όταν ο πατέρας της δεν ήταν παρών. Οι συστάσεις της: «Μη κατηγορήσεις ποτέ τον πατέρα σου...». Αν φαίνεται κάποτε κακός, είναι γιατί υποφέρει...». Κι' η συμ-περιφορά του Κλώντ...». Όλα φωτίζονταν, σαν τώρα απ' τη λαμπή του οδοντού έ-κείνου έρωτος που η πληγή του μώτνεε ακόμη στο τελευταίο γράμμα... έπειτα α-πό τόσα χρόνια!...

Τέλος η νέα ανασήκωσε το κεφάλι της και κύτταζε το Μπερτελέν. Είδε να κυ-λούν δάκρυα στο πρόσωπό του.

Υποφέρατε και σεις... ψιθύρισε. «Ω, πόσο μυοτηριώθηκε και τριμερή είναι η ζωή!...

Έχει όμως, παιδί μου, ανεκτίμητες παρρηγοίες έφ' όσον σας έφερε κοντά μου! Δεν μ' εκπλήττει πιά το σίσημα που με τραβούσε προς εσάς. Το ένοιωθα ήδη σκεδόν πατρικό... Είναι τόσο η δια-φορά της ηλικίας μας!... Τώρα που βλέ-πω σε σας την κόρη εκείνης που αγαπή-σα μ' όλη μου την ψυχή, η μεγαλύτερη επι-θυμία μου είναι να σας κρατήσω κοντά μου σαν ένα πολυαγαπημένο παιδί μου...

Ο μόνος τρόπος νι' αυτό είναι να σας παν-τρεύω. Σας ζητώ πάλι το χέρι σας Συλ-βαίν. Ορκίζομαι όμως ότι δεν θαμια παρά ένας φίλος για σας ένας όνομαστικός συ-ζυγός, αν το παραβλέψω σας φαίνεται πολύ άσεχαστο... αν βλέπετε μετέξυ μας την εικόνα της υπέροχης σας... αν δεν μπο-ρείτε να μου δώσετε...

Ο Ροζέ σταμάτησε, γιατί δεν εύρισκε εκφράσεις αρκετά λεπτές για να συμπλη-ρώσει τη φράση του μη τολμώντας πιά να προφέρει τη λέξη «γάμος».

Η Συλβαίν σάπασε με το μάτι συμ-λωμένα.

Δεν θέλετε να παντρευτείτε, συνέχισε ο Μπερτελέν. Δεν θα δεσμευήτε λοιπόν, παρά μόνον τυπικά. Η καρδιά σας θα δια-τηρήσει αδικτες τις αναμνήσεις της. Δεν θα ρωτήσω καν να τις μάθω...

Είστε ανυπό-... φώναξε η κοπέλλα όρμητικά. «Ω, τί καλός που είσθε!...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΖΥΒΟΥΛΑ

Σπορτγούμαν

Κάτος, ρε φρόσω έκλεχτή, και λάβε πέννα και χαρτί, και άνευ μισοσάγγας γράψ' όλες σου τις απαιτή-ο, τι η ψυχή σου αναζητεί κι' όλες σου τις ανάγκες... Κάλτσες παπουτσία, τουφέ-μοντέρνες και σακλέ... όλα να κάμνε τη σπορτγού-μιν.

Μας στέλνει υπόδικα (ψάλα) - να κολλήσωμε στο (δολλί-ό θείος μας ο Τρούμαν. Και μάθε πως η πρώτη (δο-βρίσκεται τώρα καθ' ό- (δο και πρώτος θα την πιά- (ωμ... Γιατί, είπε ο Τρού... (ποκλειστικώς την πρώτη δόση ειδικώς τη στέλνω! (Θράσο!

Ο ΘΡΑΖΥΒΟΥΛΑΣ

Η τόσο ζωηρότης της είχε κατι πούκα-νε το Μπερτελέν να μελαγχολήσει. Ώτα-σο δεν το έδειξε. Κι' αντιμετώπιζε δια-βάζοντας σκεδόν μια ύποπτοι στα γο-τευτικά μάτια της Συλβαίν όταν πρόσ-θεσε:

Θα σκεφθίτε... Θα περιμένω την ά-πάντησή σας όσο θέλετε... άνοπητή μου.

Εκείνη στεπτόταν συγχρόνως:

«Τι ιδεώδες αποστολή, να του αφιερώ-σω τη ζωή μου, χωρίς να προδώσω τον έ-ρωτα που δεν μπορώ να ξεχάσω!... Η μεγαλοψυχία του μου υπονορεύει το κα-θίκον μου! Θα επανρωτώ λίγο απ' το κακό που τούκαμε ο πατέρας μου. Δεν έ-χω το δικαίωμα να το παραλείψω!...».

Πήρε έντελως την απόφαση της όταν τον άκουσε να της λέει άκοιμή:

Να είσατε βεβαία ότι σεις μόνον υπα-ρείτε να μου ξαναδώσατε την ευτυχία. Δεν υποσώ πια να τη φαντασθώ μακριά απε-σας!

Η Συλβαίν δεν, έδωσε θετική απάντηση. Ψιθύρισε μόνον, δείχνοντας το γράμμα που κρατούσε άκοιμή:

Θαβέλω να το πάρω, αυτό...

Ο Μπερτελέν άπλωσε γρήγορα το χέρι του, σαν για να το αρπάξει αλλά δίστασε και είπε:

Θα μου το επιστρέψετε;

Σας το υποσάμαι...

Καλά λοιπόν πάρτε το, συγκατατέθη-κε ο Ροζέ μ' ένα φωτεινό χαμόγελο. Κι' εύχεται να σας ευνηώση, το γλυκό αυτό γράμμα...

Σαν να της έφερνε μία έμπνευσι το φυ-λαχτό έμεινος της τρυφερότητας, η νέα έτρεξε άμέσως να βρη τον Κλώντ. Ήταν κατασυνκίνητη άκοιμή απ' την παράξε-νη εκείνη σκηνή και μάντευε ότι υπήρ-χαν κι' εκεί πληγές ανεπούλτες, που χρειαζόνταν βολαώματα. Δεν της είχε συ-στήσει ο ίδιος ο πατέρας της να ξυπνήσει το παρελθόν; Τι περιμένα άραγε απ' αυτό!...

Απ' τη νευρική υποδοχή του κατάλαβε ότι ο δυστυχισμένος κρεμόταν ολόψυχα απ' τη χείλη της ότι περιμενε με λαχτά-ρα ν' άκούση τι θάλεγε.

Έκομα όπως μου είπατε πατέρα...

Ά... ξέρετε λοιπόν ότι είσαι κόρη της Ζουλιέτ; πρόσφερε εκείνος με πνιγμένη φωνή.

Ναι.

Ο Κλώντ δεν, τολμούσε να ρωτήσει τί-ποτε άλλο - τόσο τον έπνιγε ο φόβος έ-κείνου που μπορούσε να επακολουθήσει... Κύτταζε την κόρη του με άνωγία, σαν να την έτρωγε με το μάτι. Μα εκείνη δεν βιαζόταν να εξηγήσει από φόβο μήπως τα λόγια της μεγαλώσουν την άνωγία του, που δεν ήξερε ακριβώς την αίτια της... Τέλος, πρόφερε δειλά:

Θέλει πάντα να με παντρευτεί...

Ένας βροχικός στεναγμός βγήκε απ' τα στήθη του Κλώντ.

Μα ένω πατέρα θα κάω ό,τι θελή-σας, πρόσθεσε η κοπέλλα. Συμβούλευσε με... Φωτίσε με... Μήπως τόν, μισεί ά-κοιμή!...

Όχι!... Ώ όχι! φώναξε ο Κλώντ.

Μήπως μου ειλικρινώς, πατέρα... Λες αλήθεια!... Τα ξέρω όλα... άκουσε: τα ξέρω όλα... Ήταν δικαιολογημένο το μίσος σου...

Τώρα όμως τελειώσε Συλβαίν... Θα σε παντρευτή. Κι' έμπρός στο ούζυγό σου θα ξεχάσω το μίσος μου για τον παλλό μου αντίζηλο!

Ο Ραμερί πρόσφερε την τελευταία λέξ-η' ένα τόνο τρανικό.

Αντιζηλο... φώναξε η Συλβαίν. Ώ, πατέρα μη τόν λες πιά έτσι! Είναι πρόσ-βολή για τη μητέρα μου, έμπρός στην ό-ποια εκείνος υποκλίνεται με σεβασμό... Κύτταξε... Άκούει και στην ανάνητος του δεν θέλησε να μείνει παρά ως νυναι-κο σου και μητέρα του παιδιού σου...

Κι' έδειξε στον Κλώντ το κιτρινωμένο γράμμα. Εκείνος έσκούψε, αναγνώρισε το νωρικό χαρακτήρα έγινε καταχλωμος κι' άρχισε να τρέμει.

Διάβαζε αναπνιγμένο μου πατέρα, πρόσ-θεσε η κοπέλλα.

Εκείνος διάβαζε. Όταν τελειώσε ά-νοισε την άγκαλιά του κι' έσφιξε μέρα τη Συλβαίν, κλείνοντας μ' αναφυλλπτά και τραυλίζοντας:

Κόρη μου!... Κόρη μου!... Κορούλο μου!

Η Συλβαίν, δεν μπορούσε, δεν προσπα-θούσε καν να καταλάβει. Άνοσταμμένη απ' τη συγκίνηση, είδε το, πατέρα της να νονατίζει έμπρός της και να φιλή τα χέ-ρια της, μουρμουρίζοντας:

Συνγγώμη, Ζουλιέτ!... Θα με συγχ-ρέση η Συλβαίν μας για σένα...

Μερικές βδομάδες αργότερα, οι έργα-τες του Σεζανά έμαθαν ότι ο έργνα-

σάδης τους είχε άρραδωνιστεί με τη Συλβαίν, Ραμερί.

Η είδηση δεν κατέπληξε κανένα. Ε-κείνη όμως που φάνηκε αναζηηγο ήταν το έλαφρό σύννεφο της μεγαλοκήτης ο-δαρότητας που σκέπαζε τη φυσιολογία της κοπέλλας, μολονότι θάπρεπε ναταν τρισευχαρισμένη για μία τέτοια όνειρεμένη τύχη...

Κ'.

Την ημέρα ακριβώς που η Συλβαίν δε-χόταν να γίνει γυναίκα του Ροζέ Μπερτε-λέν, ο Μπαριέν, φερέλ πατούσε το πόδι του στη Γαλλία. Έρχοταν για λίγες μέ-ρες μόνον - όπως τουλάχιστον πίστευε - δραπέτης του κατάργουν, με ψεύτικο όνο-μα. Τόν είχε παρασώσει ένας σύντροφός του σ' αυτό το ταξίδι. Κι' υπελογίζαν κι' οι δυο, αφού τελειώναν το σκοπό τους να ξαναφυγούν για ν' αναζητήσουν μα-κριά την τύχη τους.

Ποιος ήταν ο σύντροφος αυτός; Πώς τόν είχε συναντήσει ο Μπαριέν; Ποιές συνθήκες ξανάφεραν τόν, πρώην προσα-τευόμενον του Μπερτελέν στην πατρίδα του, προς το χαμένο έρωτά του, προς την κατεστραμμένη τιμή του; Πώς δεν λο-γάριαζε τόν, κίνδυνο που διέτρεχε, το άε-θω αυτό θύμα μιας ακλήρης δικαστικής πλάνης;

Για να το εξηγήσουμε, πούπει ν' άνα-γρεύουμε σε περασμένα γεγονότα.

Να πως είχε γίνει η δραπέτευσις του νέου:

Μερικούς μήνες μετά την άφιξί του στη Νέα Καληδονία, τόν είσαν, στείλει μαζί μ' ένα συνεργείο από καταδικούς, στη δυτική ακτή του νησιού, για να εργασθί-σάν νικελωρυχείο. Τα όρυκεια αυτά άνη-καν σε κάποιον Μπερναρτί, που είχε φτά-σει άλλοτε εκεί ως φτωχός μετανάστης κι' είχε κατορθώσει με την έξυπνιάδα και την έργατικότητα του, να γίνει ιδιοκτή-της ενός απ' τα σπουδαιότερα μεταλλεία του κόσμου. Το νικελωρυχείο με όλες τις εγκαταστάσεις του, ήταν δικό του δι-μιούργημα. Καθώς έλειπαν τα έργατικά χέρια, η διεύθυνσις των κατάργων έστελεε καταδικούς διαλέγοντας τους καλλίτε-ρους, για τη σκεδόν έλευθερία αυτή έρ-γασία.

Μία μέρα ο άρχιεργάτης του μεταλ-λείου ήθελε να συνοδεύσει τη μικρή παραλακή πόλι Νεπουί ένα κρατικό υπά-λληλο που είχε έπισκεφθί το όρυκείο. Το μικρό όμως τραίνο, που είχε φέρε ως έ-κει τόν έπισκεπτή, είχε ξαναφύγει, φορ-τωμένο με μεταλλεύματα. Κι' όταν είχε φτάσει κάτω στην κοιλάδα η άτμομηχανή είχε πάθει μία βλάβη, που χρειαζόταν πολλές ώρες για να διορθωθεί.

Αν, δεν φοβάσθε είπε ο άρχιεργά-της, υπάρχει ένα άλλο μέσον για να κα-τεβούμε στην πόλι.

Διέταξε να βάλουν στις γραμμές ένα άπλο βαγονάκι ντεκοβίλ και να στήσουν μέσα δυο καθίσματα.

Μπορείτε τώρα ν' άνεβήτε μαζί μου σ' αυτό το βαγόνι, είπε και να κυλίσουμε απ' την πλαγιά του βουνού ως κάτω. Το βαγονάκι έχει φρένο. Και ζέω ένα παλ-ληκάρι που το χειρίζεται περίφημα. Έχω κατεβεί πολλές φορές στην κοιλάδα μ' αυτό τόν τρόπο.

Συμφωνώ! δάλωσε ο υπάλληλος με θέλοντας να φανή δειλός.

Φωνάζετε τόν κατάδικο φερέλ διέτα-ξε ο άρχιεργάτης.

Θα μς οδηγήση ένας κατάδικος: ρώ-τησε ο έπισκεπτής με φανερό ανησυχία.

Μάλιστα. Ένας κατάδικος που ζέρει από υπήκοος όσο κανείς άλλος.

Χυ! Δεν έμπιστευομαι αυτούς τους μορφωμένους εγκληματίες...

Μα αυτός είναι το πρότυπο των κα-τέρων!

Κι' άλλωστε, αν του κατέβαινε η ιδέα να μς κρεμώση θα σκοτωνόταν κι' αυ-τός μαζί μας.

Α όχι! είπε ο άρχιεργάτης γελών-τας. Αυτός δεν έαχε παρά να πηδήσει απ' το πιαγί καθίσμα και να μς έγκα-ταλείψη στην τύχη μας...

Διάβολε!

Καταλαβαίνω... Προτιμάτε να περιμε-νουμε.

Μα όχι! Αφού δεν φοβάσθε σεις, νι-η τι θα φοβηθώ ένω; Εμπρός πάμε! Πρώ-εως ο ένάρετος και ίκανός αυτός κατά-δικος;

Ο Μπαριέν έφτασε πέραν όλων τις θέ-σεις τους κι' άρχισε το κατέβαμα.

Ότε μία στιγμή δεν πέρσε απ' το νου του Μπαριέν η ιδέα να εκθέσει σε κίνδυ-νο τις δυο ζωές που κροτούσε στα χέρια του, για να δραπέτευση στο άγριο βουνό. Ώστόσο κατέστρεψε ένα σκεδίο που δεν είχε τίποτα το έγκληματικό.

Στο τέλος της καθρονηκής πλανιάς, στην πεδιάδα, η γραμμή περνούσε από μία γέφυρα, πάνω από ένα ποτάμι. Η

στάθμη του νερού είχε άνεση πολύ τις ημέρες εκείνες κι' έφτανε σκεδόν ως το ύψος της γέφυρας.

Όρθιος πίσω απ' τους δυο έπιβάτες, που τόν γύριζαν την πλάτη ο Μπαριέν φρόντισε να δώσει αρκετή ταχύτητα στο βαγονάκι, άποφεύγοντας να σφίξει το φρέ-νο όταν τελειώνε πιά ο κατάδρος. Έ-τοι, το βαγόνι θα περνούσε τη γέφυρα και θα σταματούσε, για να συνεχίσουν κατό-πιν οι έπιβάτες το ταξίδι τους πεζή, επί 1 ή 2 χιλιομέτρα.

Μόλις είχε φτάσει το ντεκοβίλ στη γέ-φυρα ο Μπαριέν, πήδησε κάτω, έλαφρά κι' εύκλινητα, κι' έπεσε άμέσως στο νερό.

Έκομα ένα υακροβούτι κι' εξαφανίσθηκε.

Όλ' αυτά είχαν γίνει με τόσο ταχύτη-τα, ώστε οι δυο ταξιδιώτες, ζαλιούμενοι λίγο απ' την ταχύτητα, δεν άντελήθησαν τίποτε. Δεν έπρόσεξαν καν το θόρυβο πουκανε ο Μπαριέν πέφτοντας στο νερό. Το βαγόνι λιγότερο σιγά - σιγά την τα-χύτητα του και σταμάτησε. Εκείνη, ά-ποροφνημένη απ' την κουβέντα τους, δεν βιάσθηκε να κατεβούν ούτε να κυττά-ζουν πίσω τους.

Όταν γύρισαν τέλος το κεφάλι τους, άσπτισαν βλέποντας ότι ο οδηγός τους είχε χαθεί. Δεν τους πέρσε καν η ιδέα ότι είχε πηδήσει στο νερό. Η ίλιγγιώδης ταχύτης στο τελευταίο τμήμα του ταξεί-διού τους έκαμε να φαντασθούν ότι ο κα-τάδικος είχε έγκαταλείψει το βαγόνι από ώρα κι' ότι είχε κρυφτεί ανάμεσα στην πυ-κνή βλάστησι του βουνού.

Αναζητήσαν το Μπαριέν στη μία όχθη, ένω εκείνος έβγαυε στην άλλη. Πως να πιστέψουν ότι θα μπορούσε να διασχίση κολλυμπώντας ένα τόσο όρμητικό ρεύμα;

Ο δραπέτης είχε την τύχη να φτάση σε λίγο σ' ένα χωριό θανατών, που δεν πολυσημασθούσαν τις γαλλικές άρχες. Οι διαθέσεις τους αυτές κι' η παρρηγοία, την φιλοξενία τους έκαμε να τόν βοηθή-σουν. Μπόρεσε λοιπόν να φύγει απ' το νησί με μία πiroña. Και τόν περιμάζεψε κατόπιν ένα άμερικανικό ίατρίοφόρο, που πήγαινε απ' την Αυστραλία στον Άγιο Θραγκίκο.

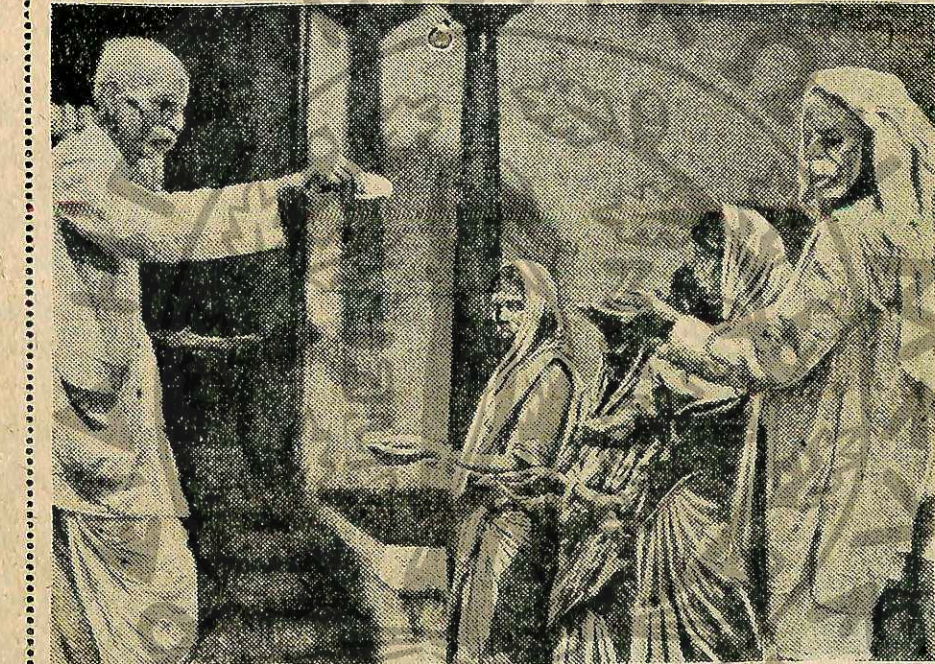
Πάνω στο πλοίο αυτό, έγινε χρήσιμος όπως μπορούσε. Κέρδισε γρήγορα τη συμ-πάθεια όλου του πληρώματος. Δεν απέ-φευγε άλλωστε καμμία δουλειά όσο τα-πεινή και βαρεία κι' άν ήταν.

Στόν Άγιο Θραγκίκο, έγινε άκροφό-ρος στο λιμάνι για να κερδίση το ψωμί του.

Η ανάνητος της Συλβαίν δεν έφευγε απ' το νου του. Ο θυμός του έναντίον της είχε ούσσει πιά. Δεν ένιωθε παρά μία βαρεία μετεμέλεια.

Τόν έφραχνε ο πειρασμός να της γρα-ψί. Μα τι να της πη;... Δεν πίστευε πως τόν αγαπούσε πιά. Και θάπρεπε ναχε α-ποπάντης.

Ναι, Συλβαίν Ραμερί. Δεν έχω ξε-

ΟΙ ΠΑΛΗΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

Η διοίρεσις των Ινδών σε «τάξεις» είναι πάντοτε πολύ άυστηρή. Στην ει-κόνα ένας κτηνιατς εύνηνους τάξως πληρώνει τις έργατικές και τους έργατες του έχοντας διπλωμένα τα νομίσματα μέσα σε ειδικές ασκουλί-τες, από το φόβο μήπως άγνισή τα χέρια των παριών αυτών και μολυνθί-απ' αυτή την επαφή τους! Όπως γράφαμε τελευταίως οι παρία έγιναν ίσα με τους άλλους Ινδούς, κατόπιν της δημοσιεύσεως σχετικού νόμου, ο όποι-ος όμως δεν εφαρμόζεται ακόμη, ως φαίνεται, πλήρως.

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΑΛΗ

Γιά την

Ντάμα βαζ...

Μιά μέρα ο πατέρας της
τήν παραφύλαξε. Τήν είδε
νά βγαίνει ξένοιαστη και νά
προχωρή. Τότε δέν βάστα-
ξε. "Ωρμησε πάνω της και
πρίν προφάση νά τού ξε-
φύγη τήν άρπαξε απ' τή

Κρίνοντας ότι είχε γίνει
πια υπερβολική η... οικο-
νομία ύψαστος στα γυ-
νοκεία μαγιά του μπανιού
(20 πάντως ύψαστο για το
σούτιέν και 30 για το «κας-
σέξ») ο Παρισινός ράπτης
Ζακ Χέι αποφάσισε να έν-
καινήσασ την αντίδρασι. Και
λανάρισε μαγιά του μπά-
νιου, μονοκόμματα σαν άλ-
λοτε, πιο κούβουν, ότι είχε
προτιμύτερο... να κούβε-
ται και να μαντεύεται!

Τὸ ἔξπρασμα σὺτὸ διασκεῖ ἤδη ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας, κ' ἀκούει δὲν λείει νὰ ἡσυχάσῃ ὁ ἀφηνιασμένος λαός. Οἱ κά- τοικοι τῆς Σιών βοήθουν, φαίνεται πε- ρισσότερο τοῦ γούστου τους τὰ Σόδο- μα καὶ τὰ Γόμορα...

Mrs Evans

Συχνά παρουσιάζει την πρώτη πίττα να είναι ελαφρώς στοίβη μερος του λαϊκού, ενώ στο άλλο καθεαυτό αποκαλύπτοντας τον κόσμο. Τότε το παρθένο αυτό η κολλή θέλει απαρτημένη ένα λουλούδι να συμπαράσχημα. Άλλοι γίνεται το αντίθετο. Το άνοιγμα είναι μικρότερο έμπρός και πίσω αφήνει γυμνή τη μισή πλάτη. Με αυτό το υτεκόλλει είναι απαρτημένη ένα κολλή, όχι ριχτό, αλλά σφιγμένο σε δύο ή τρεις σειρές γυριστόν λαϊκό.

Με την λέξι αυτή δαν έννοοῦµ
τὸ ὄφασµα, ἀλλὰ τὰ ποικιλόχρω

ταυδόνται αὐτὸ τὸ θέμα.
γαριστῶ γιὰ τὰ τόσο κο
σας λόγια.

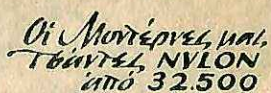
1. ΘΥΝΟΙ
 2. τὴν πε
 3. Ν

Σας ευ-
 ακευτικά
 ας: Κα-
 δυσκο-
 ική πού-
 δρα κρα-
 'Επομέ-
 ν βάξετε

...σας υπένθυμισατε μου και
...ρῆψωσί σας.
...α ν. Καλλιθέαν: Δὲν μοῦ

οὐ χην· Ἐκάματε ἀκριβοῦς
 οὐ ἐπρεπεῖα καί κατεπε. Τί εἴ-
 ᾶ περιμένετε ἀπό ἑναν ἀν-
 του σας ἤθελε γιὰ νὰ περ-
 ῶρα του· Μὴν ἀτελπίσασθε
 ἰσθε τόσο νεα. Θὰ συναν-
 τὸν νέο που θ' ἀξίει γιὰ
 ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Γιὰ τὴν Νάμα βαλ...

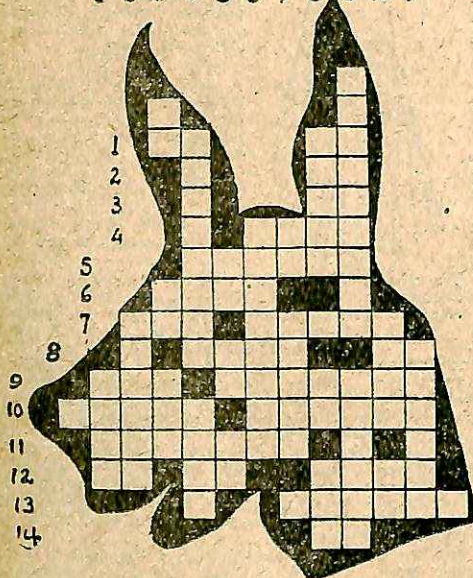
NEO *Nivón*

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο «Το γαϊδουράκι»
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Πρόβες. — Διφθόγγος, αλλά και επιφώνημα.
- 2) Έξη.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

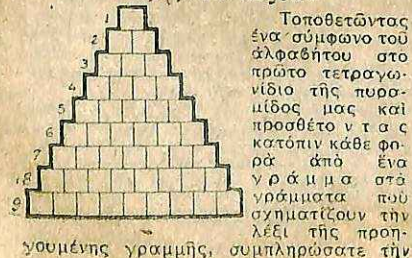

- 3) Αντιθετικός σύνδεσμος.
- 4) Το πιο παλιό ανδρικό όνομα.
- 5) Έλληνική ταινία της παρελθούσης περιόδου.
- 6) Περφόρημα αρχαία εταίρα.
- 7) Κρύπτος του ορολογίου. — Το πρώτο φίλι της Χέντυ Λαμάρ, γύρω από το οποίο έγινε πρό των πολλών θόρυβος.
- 8) Βοήθων τους αστυνομικούς στο έργο τους. — Υποθετικός σύνδεσμος.
- 9) Μηδ' ένας εξαιρεμένος. — Τέτοιος εινε ένας δημοτικός άρχων.
- 10) Πληξίς (γεν.). — Στύλος.
- 11) Έπαυ του στηρίζει ένας ζωγράφος τον πίνακα του ζωγραφίζει.
- 12) Τα δικά σου. — Άρβρο. — Έκει φυλάσσονται μεγάλες ποσότητες σιτηρών.
- 13) Φροῦτο που μας έρχεται από την Αφρική.
- 14) Τελικός σύνδεσμος.

ΚΑΘΕΩΣ

- 1) Η σκία του πλανήται πάνω από το σταυρόλεξο αυτό.
- 2) Τελεωτικά.
- 3) Νότα μουσικής. — Άλλη νότα. — Ο μεγαλύτερος ποταμός της Ελλάδας.
- 4) Έσχατο πρόστιμο των Αθηνών, που έχει τ' όνομα φυτού. — Έκει μένει η αριστοκρατία του Λονδίνου.
- 5) Άρβρο (πληθ.). Το επαναλαμβανόμενο γελώντας. — Επαναλαμβανόμενο σημαίνει τραύμα στη γλώσσα των μικρών παιδιών.
- 6) Ανηκουν στο Ισχυρόν φύλον.
- 7) Πρόβες (προσβά σε φωνήεν). — Τέτοιος καρπός εινε η σταφίδα.
- 8) Το όνομα του Ιδρυτού του δωμανικού κράτους. — Άλαμίν. — Χρονικός σύνδεσμος (δημ.).
- 9) Βλακεία, μωρία. — Αναφέρονται στο παρόν (ουδέτ.).
- 10) Όταν εινε έτσι το νερό εινε ζεματιστό. — Νότα μουσικής.
- 11) Το μέρος του πλοίου που βρίσκεται στην ίδια γραμμή με την επιφάνεια της θαλάσσης.

Πυραμίδα λέξεων

Τοποθετώντας ένα σύμφωνο του αλφαβήτου στο πρώτο τετραγώνιο της πυραμίδας μας και προσθέτοντας κατά από ένα γράμμα στα γράμματα που σχηματίζουν την λέξη της προηγούμενης γραμμής, συμπληρώσατε την

καταβι πυραμίδα μας με λέξεις που θα έχουν τις ακόλουθες σημασίες:
1) Σύμφωνο που βρίσκεται σχεδόν στο κέντρο του αλφαβήτου.
2) Υποθετικόν.
3) Σύνδεσμος τελικός.
4) Όρος και χερσόνησος επί της Έρυθρας Θαλάσσης.
5) Θεός των Ρωμαίων που αντικαταστάθηκε αργότερα από τον Δία.
6) Δεν εινε καθόλου συμπαθείς στους κούρεϊς.
7) Κατοίκος μεγάλου ευρωπαϊκού κράτους.
8) Έχει ανοιξιάτικο χρώμα.
9) Κατοικεί μία μεγάλη ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
Επαναλαμβάνουμε, κάθε λέξη αποτελείται από όλα τα γράμματα της προηγούμενης συν ένα νέο.

Το παζινίδι των έρω-
τήσεων

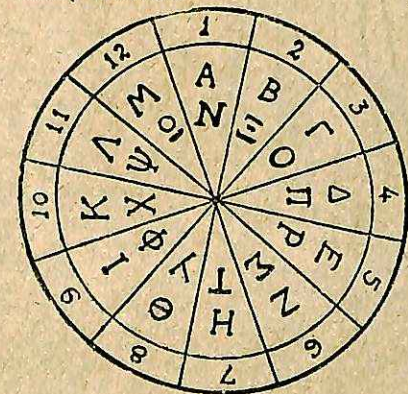
- 1) Ποιός ήσους το όνομα σημαίνει «χώρα των αγώνων»;
- 2) Μπορείτε να βοηθήτε μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα δυο πράγματα εν τούτοις εινε νερό;
- 3) Ποιός εινε τα όνοματά των τριών μεγάλων εξερευνητών που ασχολήθηκαν με τον Βόρειο Πόλο;
- 4) Κάποι ποιός εινε ο διδύς εξερευνητής που ενδιαφέρθηκαν για τον Νότιο Πόλο;
- 5) Κάθε αριθμός σας φέρνει στη σελίδα ώριμα πράγματα. Τό επτά επί παραδείγματι σας θυμίζει αμέσως τις 7 ημέρες της εβδομάδας. Τι άλλα λοιπόν σας θυμίζει ο αριθμός αυτός;
- 6) Και τώρα τι σας θυμίζει ο αριθμός 3;
- 7) Και τώρα τι σας φέρνει αμέσως στη σελίδα ο αριθμός 12;
- 8) Προσπαθήστε να σχηματίσετε το σύνολο 24, χρησιμοποιώντας τρεις φορές τον ίδιο αριθμό και παρεμβάλλοντες διάφορα σημεία της αριθμητικής. Υπάρχουν δυο αριθμοί που απαντούν στο πρόβλημα.

Αίνιγμα

Στον ούρανό το θηλυκό μου
Λαχανικό το ουδέτερό μου!

Το κρυπτογράφημα

Δύο πράκτορες της αντικατασκοπείας συνεινενοούνται μεταξύ τους με βάσει τον κρυπτογραφικό πίνακα που σας παραθέτουμε κατωτέρω.

Όπως βλέπετε, σε κάθε αριθμό αντίστοιχόν δυο γράμματα. Οι δε αριθμοί που αντιπροσωπεύουν τα διάφορα γράμματα έχουν συνκεντρωθή παρά κάτω ανά πέντε.

Έχοντας τώρα υπόψη σας ότι κάτω από τους αριθμούς αυτούς κρύβεται μία είδηση που μετέδωσε ο ένας πρακτώρ στον άλλο, μπορείτε να χωρίσετε καταλλήλως τους διαφόρους αριθμούς των πεντάδων, βρείτε ως και σε ποιο γράμμα αντίστοιχούν, ούτως ώστε να αποκρυπτογραφήσετε κι' εσείς το κρυπτογράφημά τους:

12867 — 91016 — 10549
18432 — 58109 — 38510
11147 — 611.

Π x 59835 = ΕΘΥΓΕ

Διά 9 ίσων πλην 9

Υπάρχει ένας αριθμός, που, όταν τον διαιρέσουμε με το 9, βρίσκουμε το ίδιο αποτέλεσμα, όπως αν αφαιρέσουμε από αυτόν το 9. Ποιός εινε αυτός ο αριθμός;

Οι λύσεις στη σελ. 56

Το παραμυθένι σας

Ο πολυφημισμένος δράκος

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς που είχε μία πεντάμορφη θυγατέρα.

Όλα τα βασιλόπουλα τη ζητούσαν γυναίκα μ' αυτή είχε πη ότι θα πάρη άντρα εκείνον που θα π'αν να της φέρη τη Χρυσή βερνίτσα του Πολυφημισμένου Δράκου που όταν την άκουμπουσαν στις πόρτες αυτές ανοίγαν μόνες τον Όσο βασιλόπουλα άκουσαν τι ζητούσε μαρμαρώσαν από το φόβο τους γιατί ήσαν τόσο άγριος και δυνατός ήταν ο Πολυφημισμένος Δράκος. Είχε ένα μάτι στο μέτωπο που έμενε πάντα ανοικτό κι' όταν άκουσιν κοιμώτανε και δεν υπορούσε κανείς να τον ζυγώση χωρίς να φωνηθ' απ' αυτόν.

Ένα όμως ωραίο κι' αντρεπωμένο βασιλόπουλο τόσο πολύ την αγαπούσε που αποφάσισε να π'αν να της φέρη τη Χρυσή βερνίτσα ή να καθ'.

Δρόμο παίρνει λοιπόν δρόμο αφήνει, φτάνει σε μία λαγκαδιά. Έκει είδε μία γρηά να κοσκινίζει αλεύρι, αλλά το αλεύρι έπεφτε στα χώματα. Πλησίασε τη γρηά και είδε πως ήταν στραβά. Τότε το βασιλόπουλο τη βοήθησε της κοσκινίσει τ' αλεύρι και της το έβαλε σ' ένα σακί. Η γρηά ευχαρίστηθηκε πολύ απ' το βασιλόπουλο και του λέει:

— Παιδί μου νιά το καλό που μου έκανες τί θελείς από μέν;

Το βασιλόπουλο της είπε τότε τί γυρεύει κι' όλη την ιστορία του.

— Να πάρης το δρόμο, του είπε η γρηά. Θα περάσης τρία βουνά και έα όης μία μεγάλη σπηλιά. Θα πάς κοντά κι' αν άκουσης μουγκρητό ή π'αν πώς ο Δράκος κοιμάται. Τότε να περιμένης όσο ν' ανοίξη η πόρτα της σπηλιάς γιατί έκει έχει τα πράγματα του και βάζει στην είσοδο μία μεγάλη πέτρα που δεν μπορεί κανείς να την κουνήσει. Μόλις ο Δράκος β'η έξω να κωχθή και να κρυφθ' στη σπηλιά. Κι' όταν κοιμηθ' να κατέβης να του κλέψης ένα χρυσό κλειδάκι που έχει δεμένο το γένειο του. Όταν ζωνοιοίξη τη σπηλιά φεύγει και ού. Μόλις φύνης θα περάσης ένα δάσος και θα φτάσης σ' ένα παλάτι. Θα τ' ανοίξης με το Χρυσό κλειδάκι κι' αμα μπεις μέσα θα β'ης ένα άλογο κι' ένα σκύλο. Στο άλογο υποσάτα θα εινε κέκα, κολα για να φ'αν και στο σκύλο άχυρα. Εσύ θ' αλλάξης το φαί τους και τ' άλλα θα τα μάθης απ' το άλογο.

Το βασιλόπουλο ευχαρίστησε τη γρηά, της έδωσε κάμποσα φλυαριά και ξεκίνησε.

Φτάνει στη σπηλιά και δεν άκουει μουγκρητό. Ο Δράκος έλειπε. Μπαίνει μέσα και κρυβεται αφού πρώτα έρριξε στο κρασί του Δράκου μία σκόνη που του είχε δώσει η γρηά. Γυρίζει σε λίγο ο Δράκος με τα πρόβατα του, τρώει πίνει κροσά και κοιμάται. Βγαίνει τότε απ' την κρυψώνα του το βασιλόπουλο και κλέβει το κλειδάκι απ' τα γένειά του. Ύστερα ξανακρυβεται ώπου κοιμώταν ο Δράκος κι' αρχίζει να β'η έξω το κοπάδι του. Τότε το βασιλόπουλο πιάστηκε κάτω απ' την κοιλιά ενός μεγάλου και μελλισαού προβάτου και β'ηκε απ' τη σπηλιά χωρίς τίποτα να καταλάβη ο Δράκος.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, φτάνει στο παλάτι, ανοίγει μπαίνει και αφού άλλαξε το φαί του άλογου και του σκύλου αυτά ήσαν ανθρώπινη λαλιά και τον ρώτησαν τί θέλει. Το βασιλόπουλο είπε πως ζητούσε τη Χρυσή βερνίτσα κι' αυτά το συμβούλεψαν να μη στη διπλανή κάμαρα που ήσαν δυο βασιλοπούλες σκαθόμενες και να τις ελευθερώση. Το βασιλόπουλο έκανε όπως του είπαν κι' οι ώριες βασιλοπούλες του έδωσαν πρόθυμα τη Χρυσή βερνίτσα.

Μετά το παλληκαράκι της έβαλε άπάνω στο άλογο και μαζί με το σκύλο ξεκίνησε να τις π'αν στο βασιλείο τους απ' όπου τις είχε κλέψει ο Πολυφημισμένος Δράκος.

Σαν έφτασαν οι δικοί τους έκαναν μεγάλες χαρές και τότε το άλογο κι' ο σκύλος είπαν στο βασιλόπουλο να τ' ανγίξη από τρεις φορές με τη Χρυσή βερνίτσα.

Μόλις τ' ανγίξε άλλαξαν κι' έγιναν δυο ώρια αρχοντόπουλα και του είπαν πως είχαν π'αι να ελευθερώσουν τις βασιλοπούλες που τις άναπούσαν κι' ο Δράκος τα είχε μαγέψει.

Ύστερα το βασιλόπουλο έφυγε να π'αν στην πεντάμορφη βασιλόπουλα τη Χρυσή βερνίτσα.

Σαν έφτασε στο παλάτι διηγήθηκε όλα τα β'ασαν και τις περιπέτειες του κι' η βασιλοπούλα τον αγάπησε μ' όλη της την καρδιά νιά την αντοχή: σ'υν του κι' έγινε άμέσως ο νέος τους με χάρες και τραγούδια κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα.

Η Ζακελίνα Ντανζέ ήταν ένα πολύ νόστιμο κορίτσι...

Ένα καταπληκτικό, αλλά όχι ανεξήγητο φαινόμενο.

ρίχταν στη θάλασσα τα παιδιά που γενιόνταν έρμαφρόδιτα. Επίσης και οι Ρωμαίοι τα έριχναν στην Τίβερι.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες κατάρθωσαν να εξηγήσουν το μυστήριο του έρμαφροδιτισμού με διάφορα πειράματα που έκαναν

Με λίγα λόγια, η Ζακελίνα ήταν μία ανδρική γυναίκα. Είχε μια αξιοσημείωτη ανεπιτηδεωτική για τις δουλειές του σπιτιού, δεν έβαζε ποτέ ρούχα στα χέρια της και ντυνόταν κατά γκασόν: φορούσε πουκαμισό, γραβάτα, κοντές μάλλινες κάλτσες και μπερέ.

Κατά την περίοδο της Κατοχής, έξ' άλλου, έλαβε μέρος στην αντίστασι και λοιπότε σήκωσε με τα χέρια της δυο δομάδες που δεν είχαν εκραγίη ακόμη και τις μετέφερε σ' ένα χερσό μέρος, όπου η έκρηξή τους, που επακολούθησε άμέσως σ' αυτόν, δεν έπροκάλεσε κανένα δυστύχημα.

Το αξιοσημείωτο όμως ήταν ότι τα γεννητικά της όργανα παρουσίαζαν κάποιαν ανωμαλία. Δεν ήσαν, δηλαδή, όπως των άλλων γυναικών και θα μπορούσε να τα χαρακτηρίσει κανείς σαν άτελως ανεπτυγμένα ανδρικά γεννητικά όργανα.

Με μία λοιπόν έγγεληση π'ό έκαμε στην Ζακελίνα ο Ιάτρος Τορέλ έξηφανε απ' αυτήν τα τελευταία ίχνη της γυναικείας και την μετέβαλε σε άνδρα.

Δεν είναι εύκολο να επεκταθούμε στις λεπτομέρειες αυτής της επεμβάσεως. Οι αναγνώστες μας θ' αντιληφθούν, όμως, περί τίνος πρόκειται. Και, στην προκειμένη περίπτωση, άρκει να υπενθυμίσουμε την περιήγηση παρατήρησι του δόκτορος Ντυντρέ, που συνοψίζει όλο το ζήτημα: «Σχετικα με την εξωτερική σχηματισμό των γυναικείων οργάνων, όλοι οι άνδρες ήσαν γυναικείας στην αρχή».

Η μεταβολή του φύλου δεν ειναι κάτι το ολότελα καινούριο. Οι άνθρωποι που δεν είχαν εξακαθαρισμένο φύλο θεωρήθηκαν να μακρό χρονικό διάστημα τόσο απ' τους επιστήμονες όσον και απ' τους θεολόγους σαν τέρατα που ήσαν ανάξια οίκτου. Ένας απ' αυτούς, ο Μπαχί, έγραφε «κατά τον 16ον αιώνα: «Το όν που ειναι κατά το ήμισυ άνδρας και κατά το άλλο ήμισυ γυναίκα άποτελεί προσέοψη έναντι της φύσεως και πρέπει να θανατωέται».

Φαίνεται, άλλωστε, πιθανόν ότι και οι αρχαίοι Αθηναίοι έριχναν στη θάλασσα τα κορίτσια βρίσκουν ευχάριστη τη συντροφιά του...

Ο Ζάκ, μετά την μεταμόρφωσή του, δεν εινε διόλου μισογύνος. Άλλωστε τα κορίτσια βρίσκουν ευχάριστη τη συντροφιά του...

Σήμερα ως Ζάκ εινε επίσης ένας πολύ συμπαθητικός νέος...

σε φυτά και μερικά κατώτερα ζώα. Η φύσι παρουσιάζει, άλλωστε, δύο παραδείγματα τελείων έρμαφροδιτών: της δόδελας και του σαλγκαρού.

Κατά τα τελευταία χρόνια έγιναν επίσης πολλά επιτυχή πειράματα μεταβολής του φύλου σε ζώα. Ο Άγγλος βιολόγος Κρέιου αναφέρει το παράδειγμα μιας κόττας που μεταμορφώθηκε σιγά-σιγά σε πτεινό. Μετά τη μεταβολή του φύλου της μάλιστα, έγινε ένας επιθετικός άρρην, που άνασπάζωνε το κοτόβι με τις όρμητικές και άκόρεστες όρεξείς του.

Οι μεταβολές του φύλου ειναι επίσης πολύ συχνές στα περιττώρια. Αναφέρονται ακόμη παραδείγματα αυτόματου μεταβολής του φύλου σε ώριμα είδη ψαριών, που από θηλυκά γίνονται άμέσως άρσενικά.

Οι μεταβολές του φύλου σε ανθρώπους ειναι σπανιότερες και γι' αυτό έκείνη της νέας της Ρουέν άποκτά εξαιρετική σημασία.

Η Ζακελίνα ή καλύτερα ο Ζάκ Ντανζέ ειναι σήμερα ένας τέλειος άνδρας που ζυγίζει 80 κιλά και έχει άνάστημα 1 μ. 77. Η ζωρότερη επιθυμία του ειναι, όπως έδηλωσε στους δημοσιογράφους, να β'η μία καλή σύζυγο...

Το εξυγένο δηλητηριάζει

Πρόσφατες παρατηρήσεις απέδειξαν κάτι που δεν μπορούν να εξηγήσουν οι γιατροί: ότι το οξύγονο, όταν αναπνέεται επί πολλή ώρα και υπό πίεση, δηλητηριάζει το κεντρικό νευρικό σύστημα και τον εγκέφαλο. Τα συμπτώματα αυτής της δηλητηριάσεως ειναι: ώχρωση, ναυτία, κατάπνοια, παραισθησία, σπασμοί, άπωλη των αισθήσεων κι' ένα είδος επιληπτικής κρίσεως. Όταν όμως το θ'μα αναπνέουσι καθαρό αέρα συνέχεται γρήγορα. Για κάποιον άνεξακρίβωτο λόγο, το ίδιο άτομο ειναι επιρρεπέστερο στη δηλητηρίασι με οξύγονο όταν βρίσκεται με σκάφανδρο στο βυθό της θαλάσσης, παρά όταν πετάη σε μεγάλα ύψη με αεροπλάνο.

Κατά του έλκευς

Οι επιστήμονες του εργαστηρίου έρουναν του Πανεπιστημίου του Ράστερτερ ανακάλυψαν μία συνθετική ρητινη, που φ'ηλε πολύ στο έλκος του στομάχου. Το έλκος προκαλείται, ως γνωστόν, απ' την παρουσία υπερβολικής ποσότητας όξος μέσα στο γαστρικό όργανο. Ως τώρα, η κλασσική θεραπευτική μεθόδος βασίζονταν σε ουσίες που έξουδετερώνουν τα όξος, όπως π. χ. το υδροξείδιον του άπνυλλίου, οι οποίες όμως ελχαν το μενονέκτημα να φέρουν μεγάλη δυσκολία, ή να ελχουν, σε λεπτοτάτη σκόνη, έξουδετερώνει το όξύ πολύ ταχύτερα, χωρίς να η καμιά άλλη ανεπιθύμητη ενέργεια.

Θα τελειώση το μαρτύριο των ασθενών από έλκος με την ρητινη αυτή; Θα γίνη το θαύμα αυτό; Ίδου η Απορία.

ΤΟ «ΡΟΝΤΕΟ» ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Κάου - μπύς κατάδικου

Ιο έτήσιο «ρόντεο» που διοργανώνεται κάθε φθινόπωρο στο Χουντάβιλ του Τέξας φαίνεται όμοιο με τα άλλα θεαματα αυτού του είδους. Τα «ρόντεο», που ενθουσιάζουν τους «Αμερικανούς», είναι ως γνωστό, αγώνες ιππευτικής επίδειξης πάνω σε τσούρους και άγρια αλόγα ριζιμάτος του «λάσσε», διαξοδρομίων κλπ. Λαμβάνουν μέρος, σ' αυτά «κάου - μπύς» ή «φαιρτικέ» θάρρος και ψυχραιμία.

Στο «ρόντεο» όμως του Χουντάβιλ αφού τελειώση το θέαμα και διαλυθή το πλήθος των θεατών, οι έρασιτέχνες «κάου - μπύς» οι κλόουν κι' οι μουρικοί βιάζονται τα φανταχτερά κοστούμια τους φορούς, στολές φυλακισμένων και ξαναγουρίζουν πίσω απ' τα κανακελλά. Γιατί είναι όλοι καταδικοί των φυλακών του Χουντάβιλ.

Το πρώτο «Ρόντεο των φυλακισμένων» έγινε προ 15 ετών. Το παρακολουθήσαν 300 θεαταί κι' απέδωσε κέρδη 48 δολλαρίων. Σήμερα λοιπόν, περί τις 80.000 άτομα πληρώνουν εισιτήριο 2 δολλαρίων για ν' απολαύσουν το ασυνήθιστο αυτό θέαμα.

Βρίσκουμε ότι το «ρόντεο» συντέλει πολύ στην ηθική αποκατάστασι των καταδικών. Λέει ο διευθυντής των φυλακών, Διαροχάι, εκδίστα, πλαστογράφοι, συνεργάσαντα για να παρουσάσουν κάτι τέλει στους «ελευθερούς ανθρώπους».

Έχουν δε όλη τη διάθεσι να αποδώσουν, ό,τι καλλίτερο μπορούν γιατί τα κέρδη είναι όλα δικά τους. Χρησιμοποιούνται για την αγορά διαφόρων αντικειμένων που τους χρειάζονται υατογυαλίων, βιβλίων, κλπ. για την καλλιτέρεσι του φανητού των στις εορταστικές ημέρες για τη διοργάνωσι κινηματογραφικών παραστάσεων και τέλος για να δίδεται ένα χρηματικό ποσόν σε κάθε κατάδικο που αποφυλακίζεται.

Επί πλέον οι κατάδικοι μπορούν να κερδίσουν μερικά χρήματα, πωλώντας στους θεατάς δακτυλίδια, κονκάρδες πορτοφόλια και

διαφορα άλλα πράγματα που έχουν φτιάσει στις ώρες της ανιίας τους.

Οι προετοιμασίες του «ρόντεο» αρχίζουν απ' τον Ιούλιο κάθε έτους: διαφημίσεις, εγκαταστάσεις, ετοιμασία των ζώων προνύμνασις τών έθελοντών «κάου - μπύς», κλπ. Γίνονται όλες απ' τους ίδιους τους φυλακισμένους και διορκοούν 3 μήνες Τέλος τον Οκτώβριο δίδεται το «μεναλο θέαμα».

Το πρώτο νούμερο προκαλεί δυνατά ριγη συνκινήσεις στους θεατάς. Δεκαανταί ταύροι, απ' τους πιο επικίνδυνους, εισέρχονται στο στίβο με ισορβίους καταδίκους καθισμένους πάνω στα κέρατά τους. Τα ζώα προσπερνούν να πετάξουν μακριά τους αναβάτες τους κι' αυτοί πάλι βάζουν όλα τα δυνατά τους για να συγκρατηθούν. Έννοείται ότι δεν λείπουν τα δυστυχήματα μικρά ή μεγάλα, κάποτε δε και θανατηφόρα...

Άλλο δύσκολο και συνταρκτηκό «νόμερο» είναι το «άλμενμα της άγριας φοράδας». Οι κατάδικοι που λαμβάνουν μέρος δυο-δυο, προσπαθούν να δαμάσουν και ν' αρμεζούν άγριες φοράδες, πιασμένες με το «λάσσο». Ο ένας συνκρατεί το ζώο κι' ο άλλος προσπαθεί ν' αποφυγή τις μανιχαμένες κλωταίες του και να συγκεντώσων μέσα σ' ένα μουγκάλι λίνες σταγόνες ναλατός. Όποιος το κατορθώσων πρώτος, τρέχει να παρουσάσων στην επιτροπή των κριτών την απόδειξι αυτή του υθλου του.

Κάποτε, ένας απ' τους «κάου-μπύς - καταδίκους» κατάφερε τόσο νρηγορά ν' αρμεζή τη φοράδα του, ώστε οι κριταί υποπευθήκαν κι' έκαναν μια έρευνα. Ανακαλύψαν λοιπόν ότι ο νικητής είχε κομμένο από πονί κάτω απ' την μπλούζα του ένα σφουγγάρι ποτισμένο με νάλα. Αυτί δε να κομωσότη παλεύοντας με τη φοράδα, είχε σπύσει λίνο στο σφουγγάρι του μέσα στο μουγκάλι χωρίς να το, αντιστηθούν!

Όσοι λαμβάνουν μέρος στο «ρόντεο», ιδίως δε οι

νικηταί, θεωρούνται ως ηρωες απ' τους άλλους καταδίκους. Ο παλαιότερος απ' όλους είναι κάποιος Μπρότ Στονέχοκερ Περιοφανεύεται ότι απ' το 1931 που αρχισαν τα «ρόντεο» ως σήμερα δεν έλειψε ποτέ μόνο μια φορά. Δεν πέρισε στη φυλακή όλ' αυτά τα χρόνια. Απολύθηκε επανειλημμένως, αλλά ξανακατέδικάσθηκε... έγκαιρα πάντοτε ώστε να βρίσκεται εκεί για το τρόντεο! Μόνο το 1939 έτυχε ναχη αποφυλακισθή προ όλων έδδουάδων και δε, πρόλαβε να ξαναγουρίσση... Τώρα έχει απολυθή και πάλι, κι' όμως κατά τη διοργάνωσι του φετεινού «ρόντεο», προάβεται η συμμετοχή του!

Άλλος «αστέρας» του «ρόντεο» είναι ο Μώρις Άντονι, που οδηγεί ένα άμαξακι που το τσάβουν δυο άγρια βώδια.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, δε, λείπουν τα δυστυχήματα α αυτό το θέαμα. Ο Στονέχοκερ έπαθε κάποτε έξαρθροσι της σιανόνας από κλωταία φοράδας, κι' ο Άντονι τινάχτηκε μερικά μέτρα ψηλά από ένα υαγιαμένο ταύρο.

Στο διάστημα του θεαματος οι κατάδικοι που το παρακολουθούν είναι περιωμμένοι σ' ένα είδος κλουβίου, περιφραγμένου με αγκαθωτά αμύματα. Επί πλέον τους φρουρούν δευμοφύλακες, που στέκονται σε ψηλά παρατηρητήρια, με τα βόλια στο χέρι. Κι' όμως μερικοί τουληποί επωφελούνται της ευκαιρίας για να επικήρηνουν να δραπετεύσουν. Προ 4 ετών, δυο απ' αυτούς κατάφεραν να προμυθεύσουν, πολιτικά ρουχα και τα φορέσαν κάτω απ' τη στολή της φυλακής. Την ώρα λοιπόν που παρακολουθούσαν όλοι μια δραματική φάσι του «ρόντεο» αυτοί έκοψαν τα σφύρα, γλύστησαν έξω και πέταξαν τις στολές τους. Τη στιγμή εκείνη, τους αντιλήφθη ένας απ' τους φύλακες και τους φώναξε:

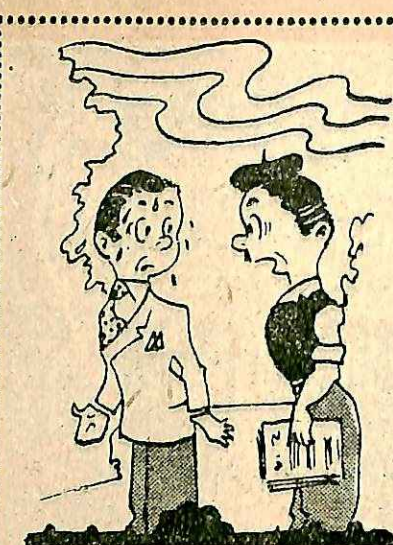
— Τι ζήτητέ έσεις κοντά στο περιφράγμα;
— Θέλαμε να μπούμε μέσα δίχως εισιτήρια!... δικαιοδότησαν οι κατάδικοι, δθεν ντροπισμένοι.

— Μακού, τζαμπτζήδες, μακού! πριν σας αρπάξω και σας κλείσω στο φάσκο!

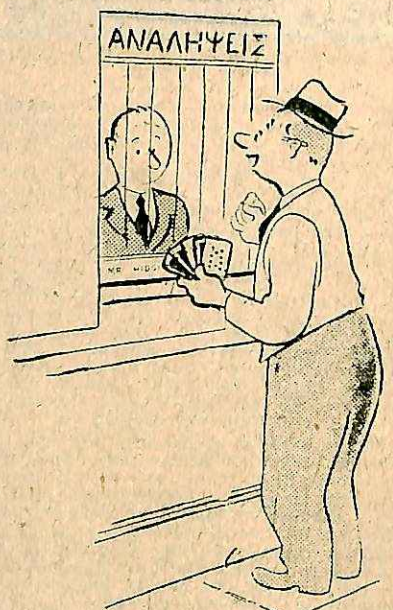
Έννοείται ότι οι κατάδικοι δεν περιμεναν να τους το ξαναπώ!

Ότσοο το προσωπικό των φυλακών φρονεί ότι οι θεαταί το βάζουν σε μεναλίες τους υπελάδες ποσά οι κατάδικοι... Γιατί, πάνω στον ενθουσιασμό τους, πετούν μέσα στο στίβο νομίσματα ταίγαρα κι' ότι όλα τυχη. Ποιος ξέρει λοιπόν αν κάποιος τρελλός δεν πετάξων κάποτο ένα μεχαίρι ή ένα νεμάτο πιστόλι...

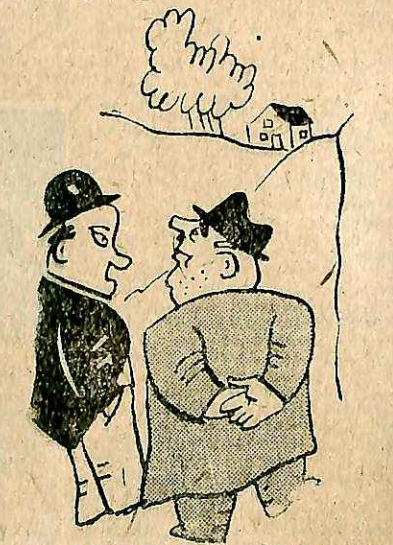
Άλλα κι' οι κατάδικοι αμφοβητούν αν οι θεαταί είναι ηθικός άνθρωποι απ' αυτούς... Ιδίως τους περιφρουρούν από πέριους, που συνθέτ το έπος περιστατικό. Οι έρασιτέχνες «κάου - μπύς» είχαν παρει την άδεια να δώσουν, στους θεατάς ένα κουτί, για να κυκλοφορήσων μεταξύ τους και να ρίξων καθένας μέσα τον όβολό του. Μαζεύτηκαν πράγματι αρκετά χρήματα μέσα στο κουτί όταν όμως το ανακρίσαν κοτόπιν οι δικαιοδικοί κατάδικοι είχε έξφανισθή μαζί με το περιεχόμενό του! Κι' από τότε οι φυλακισμένοι διαμαρτύρονται κι' αγανακτούν για αυτό τόν... σάμειτο αντανακλώμενο έκ μέρους των «πρωτων ανθρώπων»!

Ο σκηνοθέτης: Σου είπα ότι το έργο δετυλινεται στη Σιθελιά! Έπρεπε να θάλης ένα γουίνουμ παλτό! Ο ηθοποιός: Μα φόρεσα από μέσα δυο μάλλινα σώβρακα!

Ο ΑΙΣΙΟΔΟΣΟΣ
— Μου δινετε τις καταθέσεις μου για να τις ψάξω...

Η ΒΙΛΛΑ ΤΟΥ ΛΟΠΟΔΥΤΗ
— Φίλε μου κάθασαι στην έρημι! Δεν φοβάσαι τους χωροφυλάκους...

Μεταξύ των γιατρών που ή αποστολή τους είναι να σώζουν τη ζωή των ανθρώπων, παρεισέφρυσαν από έδω κι' έναν αιώνα μερικοί αποτρόπαιοι

ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΙ

που έχρησιμοποίησαν τα δηλητήρια, που τους είχε δώσει ή επιστήμη, ως ΟΠΑΔΟΝ για την εκτέλεσι στυγερών και ανατριχιαστικών εγκλημάτων.

Η χρήση των δηλητηρίων είναι απαγορευμένη σ' όλους τους άλλους ανθρώπους εκτός από τους γιατρούς, που μπορούν να τα χρησιμοποιούν έλευθερά ως μέσα θεραπείας, των ασθενών. Γιατί, όπως είναι γνωστό, ώρισμένα δηλητήρια, όπως το άρσενικό, ή στρυχνίνη, ή δακτυλίτις κλπ., διδόμενα σε πολύ μικρές δόσεις, μεταβάλλονται σε ευεργετικά και σωτήρια θεραπευτικά φάρμακα, ενώ μια λιγάκι μεγαλύτερη δόσις των προκαλεί το θάνατο.

Και όμως στα εγκληματολογικά χρονικά όλων των χωρών αναφέρονται πολλές περιπτώσεις γιατρών, που, αντί να χρησιμοποιήσουν τα δηλητήρια ως θεραπευτικά μέσα, τα μεταχειρίσθηκαν για να ίκανοποιήσουν τα δάσβαρα και εγκληματικά ένστικτά των. Τελευταία άκόμη ανακαλύφθηκαν δυο νέες περιπτώσεις. Η μια είναι του Άγγλου γιατρού Κλημεντί, που δηλητηρίασε έξη συγγενείς του από το 1920 ως σήμερα, για να τους κληρονομήσων και ή άλλη του Γάλλου γιατρού Ζάκ Ρουσσέ, που δηλητηρίασε τη σύζυγό του, για να παντρευή ή μια νεαρή νοσοκόμο.

Το ανατριχιαστικό αυτό εγκληματικό συνέδη το 1940 κι' άνασπάτως κυριολεκτικά τη Γαλλία, γιατί ή ίδια ή νοσοκόμος, ή δημορφη Ζενεβιέδη Μπρεγιέ πρόδωσε κατόπιν το διαβολογιατρό Ρουσσέ.

Οι πιο αξιοσημείωτες περιπτώσεις γιατρών, που έγιναν δηλητηριασται, στο διάστημα των τελευταίων εκατό ετών, σύμφωνα με έναν πίνακα που έδημοσίευσεν μια γαλλική επιθεώρησις είναι οι ακόλουθοι

Ημερομηνία	Όνομα του δράστου	Αριθμός των θυμάτων	Όνομα του θυμάτων και έλεγκτηρις	Χρησιμοποιήθεν δηλητήριον	Δικαστικές συνέπειες
1851	Τσαρλ Βέστερ, Βοστώνη (Η. ν. Πολιτ.)	1	Δηλητηρίασε το συνάδελφό του δόκτορα Παρκμαν γιατί δεν μπορούσε να πληρώσων ένα χρέος από 4.800 δολλάρια.	Αντιμόνιον	Πέθανε στην άγκυνη.
1859	Τόμας Σέτχορστ, Λονδίον.	1	Δηλητηρίασε τη σύζυγό του Άρμπέλλα Μπάνκε, που ήταν έξαιρετικά πλούσια για να την κληρονομήσων.	Πωσσικόν οξύ	Πέθανε στην άγκυνη.
1863	Έδμουνδ ο ς Κουτύ ντελλιά Πομεράι Παρίσι.	2	Δηλητηρίασε το 1861 την πεθερά του και το 1863 τη φίλη του Θραν. σουάζ Τεσσύ για να εισπράξων μία ασφάλεια ζωής μιας εκατομμυρίου γαλλικών φράγκων.	Δακτυλίτις	Πέθανε στη λαϊμυτσία.
1864	Χέρμαν Ντέμ, Βέρνη (Ελβετία).	1	Δηλητηρίασε τον πατέρα της μηνστής του Τρουμύ, έμπορο που είχε διαφθείρει την κόρη του για να τον τιμωρήσων.	Στρυχνίνη	Αππλλάγη από το δικαστήριο. Άλλα άμέσως έπειτα αυτοκτόνησε μαζί με τη μηνστή του.
1867	Υδόν Βέν Γκρανόφσκι, Πωσάλκ (Ρωσσία).	1	Δηλητηρίασε το γιατρό Ίωσφ Ντεζυντέρειν, που είχε έννοχες σχέσεις με τη φίλη του.	Στρυχνίνη	Καταδικάσθηκε σε 10ετή καταναγκαστικά έργα.
1868	Ζάν Φρανσουά Ζουά (Μασσαλία).	3	Δηλητηρίασε τους Άντουαν Βιλ, Ζάν Σαλδάνγκ και Σιμόν Γκαμπριέλ γιατί είχε έννοχες σχέσεις με τας συζύγους των.	Έκχύλιμα κανθαριδών	Καταδικάσθηκε σε 10ετή καταναγκαστικά έργα.
1872	Ζάν Ντεζιρέ Μορώ, Σαιν Ντενί (Γαλλία).	2	Δηλητηρίασε τις δυο συζύγους του, την Θελιατέ - Ορτανάια Ωμπρύ το 1872 και την Άδελαΐδα Λαγκώ το 1874, για να τις κληρονομήσων.	Σουμπλιμέ	Πέθανε στη λαϊμυτσία.
1876	Γκιγιώμ Γκαρίγκ, Σαιν Ζουλιέν Λαμπόν (Γαλλία).	1	Δηλητηρίασε τον πατέρα του Ζάν Γκαρίγκ για να γλυτώσων την πληρωμή μιας ισοδίου διατροφής του.	Βιτριόλι	Αθώωθη για τ'ι δεν υπήρχαν έπαρκεί αποδείξεις.
1887	Λουί Πάστο Μπωσσιέ (Χάδρη).	13	Δηλητηρίασε 13 συνάδελφους του για λόγους συμφέροντος.	Άρσενικό	Αθώωθη για τ'ι δεν υπήρχαν έπαρκεί αποδείξεις.
1895	Ζάν Κλώντ Ροζά Τρουά (Γαλλία).	1	Δηλητηρίασε τη φίλη του Άλις Άντάμσκι γιατί του είχε γίνει ένοχλητική.	Στρυχνίνη	Καταδικάσθηκε σε 15ετή καταναγκαστικά έργα.
1898	Τόμας Νέιλ Τζέρεαμ, Λονδίον.	4	Δηλητηρίασε διαδοχικά τέσσερες νεαρές γυναίκες για να ξαναγυμνωθή.	Αντιμόνιον κάλιον	Πέθανε στην άγκυνη.
1907	Φερνάν Λέ Μπόρ, Μπλουά (Γαλλία).	1	Δηλητηρίασε το συνεταίρο του για λόγους συμφέροντος.	Στρυχνίνη	Καταδικάσθηκε σε 10ετή καταναγκαστικά έργα.
1910	Χένλεϋ Γκριππεν (Λονδίον).	1	Δηλητηρίασε τη ρωσίδα ήθοποιό Τούρνερ, για να συνδεθή με μια νεαρή δακτυλογράφο.	Κουράρε (το περίσημο ινδικό δηλητήριο)	Πέθανε στην άγκυνη.
1925	Μας Ρίντελ, Ζυρίχη.	1	Δηλητηρίασε το συζυγό του Ίντα για να συνδεθή με μια νέα έλευθερών ήθων.	Άρσενικό	Καταδικάσθηκε σε 10ετή εικαστική είρκτη.
1926	Πιέρ Μπουγκρά, Μασσαλία.	1	Δηλητηρίασε το συνεταίρο του για λόγους συμφέροντος.	Άρσενικό	Καταδικάσθηκε σε 10ετή καταναγκαστικά έργα.
1930	Πιέρ Λανκέ Μπεζιέ (Γαλλία).	2	Δηλητηρίασε τις δυο συζύγους του, Σάρα (1926) και Σουζάνα (1929) για να τις κληρονομήσων.	Άρσενικό	Καταδικάσθηκε σε 10ετή καταναγκαστικά έργα.
1935	Μπούκ Ρουζτον, (Εδιμβούργο).	2	Δηλητηρίασε τη σύζυγό του Ίσα έλλά και μια νοσοκόμο την Ζάν Ρούγκερσον από νοσηρή έγκληματική διάθεσι.	Κουράρε	Πέθανε στην άγκυνη.
1937	Άρθουρος Μακερόν, Κουμπέσους (Γαλλία).	1	Δηλητηρίασε τη μηνστή του Ρενέ Φλάντρ για ν' απαλλάγων από αυτή.	Υδροκυάνιον	Καταδικάσθηκε σε 20ετή καταναγκαστικά έργα.
1939	Πώλ Πετρίνιο Φιλαδέλφεια (Ην. Πολιτ.)	περισσότερα των 100	Από έγκληματική διάθεσι ή και για συμφέρον ίδιους τη «Λέσχη του Άρσενικού» που τ'α μέλη της (ήσαν όλες γυναίκες) ανέλαβαν την υποκρέωσι ν' απαλλάγουν από τους συζύγους των.	Άρσενικό	Ο γιατρός Πετρίνιο και ένδεκα από τις χήρες της «Λέσχης του Άρσενικού» πέθαναν στην ηλεκτρική καρέκλα.
1947	Κλβιε ν τ ς, (Λονδίον).	6	Αρχισε τα εγκλήματά του — για κληρονομικούς λόγους — από το 1926 και έκαμε το τελευταίο απ' αυτά τον περασμένο μήνα. Έξεδίεδε ο ίδιος την άδεια ταφής για τα θύματά του.	Άγνωστον	Αυτοκτόνησε με τ'ι την απόκάλυψι των εγκλημάτων του.

Γνωρίζετε ότι...

... Η μεγαλύτερη καμείλια ύπαρχει σ' ένα έξοχικό μέρος της Δρέσδης, ότι έχει ύψος 24 ποδών ότι παράγει κάθε χρόνο 50.000 άνθη κι' ότι τέλος ο ιδιοκτήτης της κερδίζει περισσότερο από 600.000 φράγκα χρονιά το χρόνο.

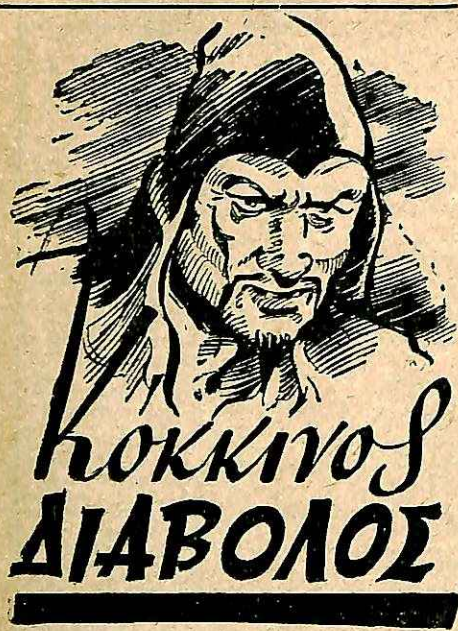
... Στην πόλι του Κοτ Σπρινγκ το να τρέχων κανείς στους δρόμους θεωρείται πλημμέλημα κι' ότι έκείνος που τρέχει περισσότερα απ' το κανονικό όημα συλλαμβάνεται και φυλακίζεται γιατί υποτίθεται ότι είχε α-καμψιδώλως κλέψη τις φωνήες ή φρενοβλάδης.

... Το χέλι έχει δυο κωιστές καρδιές κι' ότι ή υφή χτυπά έξήντο φορές στο λεπτό κι' ή άλλη 160.

... Αν και ή θάλασσα καλύπτει τ' 1/4 της επιφανείας της γης δεν μπορεί εν τούτοις να έπαρκέσων στις ανάγκες των ανθρώπων, γιατί μόλις τ' 3% απ' όλο τον πληθυσμό της γης κερδίζουν τη ζωή τους απ' τη θάλασσα.

... Το περισσότερο κρέας το τρώνε οι Αμερικανοί, κι' ότι αναλογούν 175 λίτρες σε κάθε άτομο το χρόνο απ' τη Γαλλία 60 και στις άλλες χώρες πολύ λιγώτερο.

... Το πιο παραδοξό ένοδοχείο του κόσμου βρίσκεται στην Καλλιφόρνια σ' ένα δάσος μεταξύ της Σάντα Κρουξ και του Άγιου Ίωσφ κι' ότι τα διαφορα διαμερίσματα του, βρίσκονται στις κορυφές των προαίωνων και κολοσσίων δέντρων του δάσους.

29ον 'Οστόσο δεν προσποιόταν. Τά δάκρυά της είχαν στερέψει.

— Φτάνει η τόση προκοπή!... 'Ασε τη ρόκα σου και διασκέδασέ με γιατί είμαι πολύ στενοχωρημένη.

— 'Η Μαγδαληνή ανατρίχιασε και δεν έδωσε μιλιάν.

— Νά πάω ό διάβολος! Ξαναφώνασε. Δέν μ' άκούε: Πές μου ένα παραμύθι, παλκοδοίτισο. Σου είπα θέλω να ξεχαστώ...

— Είμαι κουρασμένη, άπάντησε ή δύστυχη Μαγδαληνή.

— Τεμπέλα! φώναξε ή μάγισσα. Δέ θέλεις να με διασκεδάσεις;... Καλά θά σου δείξω κι' εγώ... Θά κάνω τώρα εκείνο που έχω από καιρό στο μυαλό μου. 'Ακουσε να δής τί θά πάθης. 'Εγώ κι' ο γυιός μου ό Ματθαίος είμαστε άναγκασμένοι να φύγουμε από δω... Καί γί' αυτό τό κακό έσύ είσαι ή αίτία...

— 'Από την ήμερα που είσαι έδω μάς κατατρέχει ή μοίρα, 'Εξ αίτιας σου ό γυιός μου δέν θγάζει πιά πεντάρα και κούβεται μερόνυχτα. Ούτε ύπνο ούτε ήσυχία υπορούμε να βρούμε έξ αίτίας σου... Μή νομίσης όμως ότι φεύγοντας θά σέ πάρουμε μαζί μας... 'Οχι... 'Επειδή όμως τό πρόσωπό σου μ' ένοχλεί έγώ άποφάσισα να σ' αλλάξω... Είσαι πολύ άυροφη κοπέλα κι' έγώ θά σέ κάμω ένα άσχημο άγόρι.

— 'Η Μαγδαληνή άκουγε τη γοπή του αμνμένη.

— Δέν καταλαβαίνεις; της είπε ή μάγισσα. Θά σου έξηγήσω άμέσως... Πρώτα-πρώτα μ' αυτό τό θαλλίδι θά σου κόψω τά ξανθά σου μαλλιά... Έπειτα θά βρέξω ένα σφουγγάρι μέσα στο ύδρό αυτό και θ' αλείψω τό πρόσωπό σου...

— 'Η Μαγδαληνή άνατρίχιασε γεμάτη φόι-κν.

— Μπήκες τώρα στο νόημα; συνέχισε ή γοπή στρίγγλα. 'Όταν γεμίση τό πρόσωπό σου με κίτρινες πληγές, όταν ή μύτη σου φαγωθή όταν τά γείλη σου τά άυροφά πριστούν και ποασινίσουν, όταν τά μάγουλά σου γίνουν σαν αυτό τό σφουγγάρι και τά φρυδιά σου καούν, τότε κι' ό διάβολος ό ίδιος δέν θά σέ γνωρίζη πιά...

— Πώς σου φαίνεται λοιπόν ή ιδέα σου μική μου;

— 'Η Μαγδαληνή άρχισε να τρέμει σπασμωδικά.

— Καί δέν είνε μοιάνχα αυτά έξακολούθησε ή Φρέα ή μάγισσα. Γιατί άν σέ πάρουμε μαζί μας άπορεί να μιλήσης στο δρόμο και να μάς προδώσης. Γι' αυτό θά σέ κάνω να μ' άπορείς ούτε να μιλήσης πιά... Τό βλέπεις αυτό;

Καί ή μάγισσα τράβηξε από τη φωτιά ένα πυρακτωμένο σίδερο.

— Μ' αυτό έδώ ναι, ναι... κόρη μου, γιατί τρέμεις; Μ' αυτό θά σου κόσω τη γλώσσα σου!

— Έντρομη ή Μαγδαληνή θέλησε να φύγη. Δέν τό κατάφερε όμως γιατί ή άλυσίδα της πλήγωνε περισσότερο τό κορμί.

— 'Η μάγισσα κυττούσε με άγρία χαρά την αίμυαλωτή της.

— Έλεος! ψιθύρισε ή νέα με φωνή που μόλις άκούγονταν από την έξάντληση. Λυπήθητε με... Μή με βασανίσετε!... 'Ελεος!

— Νά γαθής, φοβιτσιάρα!... Ξεφώνισε ή γοπή. Σε λίγο όλα θά είνε τελειωμένα. Μιά στιγμή θά ύποφέρης μοναχή. 'Ας άρχίσουμε μάλιστα από κείνο που δέν πονάει.

Καί ή γοπή άρχισε από τά μαλλιά, τά όποια σέ μία στιγμή γέμισαν τό πάτωμα.

— Βλέπεις, φοβιτσιάρα που σου έλεγα πως δέν θά πονέσης; Πάει τό πρώτο. 'Αλλά και με κομμένα μαλλιά πάλι ώραία είσαι. 'Ας δούμε τώρα τό βιτριόλι θά σέ άσχημύνη.

Κι' ή μάγισσα, χωρίς να χάνη στιγμή βούτηξε ένα σφουγγάρι μέσα στο δοχείο που είχε τό βιτριόλι.

— 'Η Μαγδαληνή προσεικνόταν μέσα της. Βουβά, σιωπηλά.

— Είσαι έτοιμη; τη ρώτησε ή μάγισσα.

Τήν ώρα που ή Φρέα πλησίασε τό σφουγγάρι στο πρόσωπό της ή Μαγδαληνή έκανε προς τά πίσω άδελώνοντας τά χέρια της για να σπρώξη τη σατανική γοπή.

— Συναχρόνως ζητούσε βοήθεια.

— Τί φωνάζεις; Μόνο τά βατράνια θά ευπνήσης, της είπε σαρκαστικά ή Φρέα.

— 'Η νέα άντιστεκόταν. Λίγες σταγόνες του βιτριολιού που είχαν πέσει στο όρεμά της τό είχαν κάψει. 'Ός τη στιγμή αυτή είχε κατορθώσει να προσυλλάξη τό πρόσωπό της.

— Θέλεις να μου κάνης τη ζόρικη, λοιπόν; ούρλιαξε ή μάγισσα. Πολύ καλά. Αυτό ανάβει τό αίμα μου περισσότερο. Μή νομίσης πως θά μου γλυτώσης.

— Ένας μεγάλος φόβος είχε παραλύσει τη

— Τρέξε!... Βοήθεια!... 'Εδώ!...

— Θάρρος!... Φτάσαμε!... άκούστηκαν πολύ κοντά δυο άντοικίες φωνές.

Τό τρομερό όμως μαστίγιο πρόσφασε κι' έπεσε βαρύ πάνω στη Μαγδαληνή, άνοίνοντας της φρικτές αίματρες πληγές. Τόσος ήταν ό πόνος της, ώστε ή νέα άφίονοντας τό παράθυρο, σωριάστηκε κάτω ούρλιαζοντας.

— Σκύλα!... Στην τούπα σου!... ούρλιαξε φρενιασμένη από θυμό ή άπαίσια μάγισσα.

Συναχρόνως έσβυσε τό λύχνο κι' άρπάζοντας τη Μαγδαληνή από τά ρούχα, προσπάθησε να την τραβήξη μέσα. Του κάκου ή δύστυχη κόρη προσπαθούσε να πιαστή από κάπου...

Τη στιγμή εκείνη γυμνήματα με τρεκκούρια άκούστηκαν στην πόρτα που δέν άργησε να έση δυο φωνές άνδρικές άντήχησαν τότε:

— Μαγδαληνή!.. Μαγδαληνή!... Πού είσαι;

— 'Η νέα δέν άπαντούσε. Με τόση μανία την χτυπούσε ή γοπή στο κεφάλι σπρώχνοντάς την, ώστε έπεσε κάτω άναίσθητη.

— 'Η γοπή βρήκε τότε καιρό, την άρπάξε και μπήκε μαζί της στην κουζίνα μουρουρίζοντας:

— Τώρα άς ψάχνουν να μάς βρούν όσο θέλουν.

— Μά δέν πρόφτασε να τελειώση τη φράση της κι' ό κινητός τοίχος άνοιξε πάλι και παρουσιάστηκε μπροστά της ό Δόν Διέγος Διάς κι' ό Στέφανος. Στραβοχέ-ρης. 'Ο Στέφανος άρπάξε τό χέρι της μάγισσας και τίστοιψε δυνατά. Ξαφνιασμένη ή γοπή παροδόθηκε χωρίς να βγάλη λέξη.

— 'Οχι! του φώναξε ό Δόν Διάς άνασπώνοντας τη νέα κι' άκουμπώντας την στον τοίχο. Ζή μ'ήν άνησυνής γι' αυτή... Κτύπα μόνο για τά χυμάτα.

— Τά χυμάτα!... μουρούρισε ή μάγισσα.

— 'Ο Διάς προχώρησε προς τό βάθος της κουζίνας και πλησίασε στο κεντάφιο πάνω στο όποιο βοισκόταν τό ατύματο του παράκελσου. Βύθισε τά δάχτυλά του κάτω 'π' την κοιλιά του ψεύτικου πτώματος και πίεσε τό ελατήριο. 'Η κούπτη του θησαυρού άνοιξε.

— 'Ε! φίλε Στέφανε! είπε τότε ό Κόκκινος Διάβολος. Καθώς βλέπεις είμαι συνεπής στο λόγο μου. Σου ύποσέθηκα τό θησαυρό του Βοινιδίνου και τη Μαγδαληνή. Νά τό χρυσάφι. Φόρτωσε τό πάνω σε δυο

δυστυχισμένη Μαγδαληνή.

— Βοήθεια! Βοήθεια! έξακολουθούσε να φωνάζη με όση δύναμη της είχε μείνει.

— Ξαφνικά ή μάγισσα στάθηκε κι' άφουγκράστηκε.

Πράγμα περίεργο. Στην άπελπισμένη φωνή της νέας έρχόταν σαν άπάντησι μία άλλη μακρινή φωνή. Κάποιος καβαλλάρης πλησίαζε.

— Βοήθεια!... Ξαναφώνασε με μία τελευταία προσπάθεια ή νέα.

Πραγματικά ποδοβολήτα άλόγων άκούγονταν. 'Η Φρέα άπασε τό σφουγγάρι να πέση κάτω. Είχε δεβαιωθεί ότι οι φωνές όλο και πλησίαζαν. 'Η Μαγδαληνή άρπάξε τό σφουγγάρι και τό πέταξε στην άλλη άκρη της κάμαρης.

— 'Εννοια σου, σκύλα, και θά μου τό πληρώσης αυτό! ούρλιαξε ή γοπή μάγισσα.

— 'Α! φώναξε τότε ή αίμυαλωτος. Δέν σε φοβάμαι πια... 'Ερχονται! Σώθηκα!...

— Μήν πιστεύης πως θά γλυτώσης, της είπε ή μάγισσα κι' έτρεξε και κλειδωσε την πόρτα.

Κατόπιν ξεκρέμασε ένα μαστίγιο που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο, πλησίασε τη Μαγδαληνή και την έλυσε.

— Τώρα τράβα στον κρωμόνα σου, φώναξε. Γιατί γάθης!... Τό βλέπεις αυτό τό μαστίγιο με τά ξεη λουριά; Τί περιμένεις;

Τό ήξερε καλά ή Μαγδαληνή. 'Αν ή Φρέα την κλειδωνε στην κρωμόνα δέν θα την εύρισκε κανείς. Γι' αυτό ώρμησε στο μόνο παράθυρο του δωματίου και βγάζοντας τό κεφάλι της έξω φώναζε μ' όλη της τη δύναμη:

— Τρέξε!... Βοήθεια!... 'Εδώ!...

— Θάρρος!... Φτάσαμε!... άκούστηκαν πολύ κοντά δυο άντοικίες φωνές.

Τό τρομερό όμως μαστίγιο πρόσφασε κι' έπεσε βαρύ πάνω στη Μαγδαληνή, άνοίνοντας της φρικτές αίματρες πληγές. Τόσος ήταν ό πόνος της, ώστε ή νέα άφίονοντας τό παράθυρο, σωριάστηκε κάτω ούρλιαζοντας.

— Σκύλα!... Στην τούπα σου!... ούρλιαξε φρενιασμένη από θυμό ή άπαίσια μάγισσα.

Συναχρόνως έσβυσε τό λύχνο κι' άρπάζοντας τη Μαγδαληνή από τά ρούχα, προσπάθησε να την τραβήξη μέσα. Του κάκου ή δύστυχη κόρη προσπαθούσε να πιαστή από κάπου...

Τη στιγμή εκείνη γυμνήματα με τρεκκούρια άκούστηκαν στην πόρτα που δέν άργησε να έση δυο φωνές άνδρικές άντήχησαν τότε:

— Μαγδαληνή!.. Μαγδαληνή!... Πού είσαι;

— 'Η νέα δέν άπαντούσε. Με τόση μανία την χτυπούσε ή γοπή στο κεφάλι σπρώχνοντάς την, ώστε έπεσε κάτω άναίσθητη.

— 'Η γοπή βρήκε τότε καιρό, την άρπάξε και μπήκε μαζί της στην κουζίνα μουρουρίζοντας:

— Τώρα άς ψάχνουν να μάς βρούν όσο θέλουν.

— Μά δέν πρόφτασε να τελειώση τη φράση της κι' ό κινητός τοίχος άνοιξε πάλι και παρουσιάστηκε μπροστά της ό Δόν Διέγος Διάς κι' ό Στέφανος. Στραβοχέ-ρης. 'Ο Στέφανος άρπάξε τό χέρι της μάγισσας και τίστοιψε δυνατά. Ξαφνιασμένη ή γοπή παροδόθηκε χωρίς να βγάλη λέξη.

— 'Οχι! του φώναξε ό Δόν Διάς άνασπώνοντας τη νέα κι' άκουμπώντας την στον τοίχο. Ζή μ'ήν άνησυνής γι' αυτή... Κτύπα μόνο για τά χυμάτα.

— Τά χυμάτα!... μουρούρισε ή μάγισσα.

— 'Ο Διάς προχώρησε προς τό βάθος της κουζίνας και πλησίασε στο κεντάφιο πάνω στο όποιο βοισκόταν τό ατύματο του παράκελσου. Βύθισε τά δάχτυλά του κάτω 'π' την κοιλιά του ψεύτικου πτώματος και πίεσε τό ελατήριο. 'Η κούπτη του θησαυρού άνοιξε.

— 'Ε! φίλε Στέφανε! είπε τότε ό Κόκκινος Διάβολος. Καθώς βλέπεις είμαι συνεπής στο λόγο μου. Σου ύποσέθηκα τό θησαυρό του Βοινιδίνου και τη Μαγδαληνή. Νά τό χρυσάφι. Φόρτωσε τό πάνω σε δυο

μουλάρια... 'Εγώ θά μεταφέρω τη νέα κάτω... 'Εκεί θά μάς βρής...

— 'Ο Στραβοχέρης έσκυψε με λαχτάρα στο θησαυρό. Τέσσερα μεγάλα σκακιά ήσαν—όπως έόρουσε—έτοιμα άπ' τό Βοινιδινό. Μεθυσμένος είχε άρχισει να μι-σανοιγή τό ένα άπ' αυτά; όταν μία άγρια φωνή τον έκανε να γυρίση πίσω.

— 'Η Φρέα που είχε συνέβει από την τρομάρα της ώρμησε μανιασμένη, με λύσσα, ούρλιαζοντας κι' έχωσε τά νύχια της στο λαιμό του.

— 'Ο Στραβοχέρης νοιώθοντας φοβερό πόνό άρπάξε τη γοπή από τά μαλλιά κι' άρχισε να τη χτυπά γροθίες στο στομάχι, για να τον άφήση. Μά τό κάκου! 'Η Φρέα έχωνε όλο και πιο βαθειά τά νύχια της στη σάκα του, όπου του είχε άνοιξει τρομερές πληγές.

— 'Αρέντη! άρέντη! φώναξε ό Στραβοχέρης, ζητώντας τη βοήθεια του Δόν Διάς.

— 'Ο 'Ισπανός που κρατούσε στην άγκαλιά του τη Μαγδαληνή κι' έτοιμαζότανε να κατέβη κάτω, γύρισε, τον είδε και άρχισε να γελάει.

— Πάες, άνδρε, δέν άπορείς να κά-νεις καλά μία γοπή; του φώναξε.

— Μά αυτή μου ξεσβίζει τό λαιμό!... Δώστε μου τουλάχιστον κανένα όπλο...

— 'Ο Δόν Διάς έρριξε γύρω τό μπί του και άντίκρουσε τό μαστίγιο της μάγισσας, που είχε χορησιμοποιήσει πρό όλίγου έναν-τίον της Μαγδαληνης. 'Ηταν μπρός στα πόδια του. Τό έσπρώξε με μία κλωτσιά προς τό μέρος του, λέγοντάς του:

— Χτύπα την όσο άπορείς! Της άξί-ζει!

Και κατέβηκε τις σκάλες έχοντας πάν-τα στην άγκαλιά του τη Μαγδαληνή κι' ά-φόνοντας τό Στραβοχέρη στο έλεος του Θεού.

— Πιασμένοι σφίχτα τώρα ή Φρέα κι' ό Στραβοχέρης, προσπαθούσαν κι' οι δυο ν' άρπάξουν τό μαστίγιο. Σε μία στιγμή έ-πεσαν στο πάτωμα. 'Ο Στραβοχέρης από πάνω κι' ή γοπή από κάτω. Τότε ό Στραβοχέρης πήρε τό μαστίγιο, μ' ή γοπή του τό άρπάξε με τέχνη κι' άρχισε πάλι να τον χτυπά άλύπητα. Ένώ με τά νύχια του άριστέρου χεριού της του έσβίζει τό λαι-μό. Ξαφνικά μία από της λουίδες του μαστιγίου υπλήχτηκε στο χέρι του Στραβοχέρη. 'Εκείνος την άρπάξε, τυλίξε μ' αυτό τό λαιμό της γοπής κι' άρχισε να σφί-γν...

— 'Ασε με ή σε πνίγω! της φώναξε.

— 'Η μανία της γοπής διπλάσιαστηκε. Μά ό Στραβοχέρης πιάστηκε τό πόδι του πάνω στο στήθος της κι' έσφίξε πιο πολύ τη λουρίδα. Τό πρόσωπο της μάγισσας με-λάνιασε, ή γλώσσα της βγήκε έξω άπ' τό στόμα της και τά χέρια της τεντώθηκαν... Δέν έσάλευε πιά... 'Ηταν νεκρή!

— 'Η ιερή περκαταθήκη

— Ένα βράδυ δυο άνδρες, που φαίνόν-τουσαν πολύ ταραγμένοι, χτυπούσαν την πόρτα του φίλου μας του Λοβέρτ, του μυ-λωνά. 'Εκείνος πετάχτηκε κι' έτρεξε ν' ά-νοιξη.

Είσε τότε μπροστά του τους δυο βο-ήθους του που άρχισαν να του λένε:

— Γυρίζοντας τά μεσάνυχτα από τό πανηγύρι του Διοικητού, καθώς περνούσα-με έξω από τό μέγαρο του κόμητος Γοδε-φρίδου, είδαμε ν' άνοιξη ξαφνικά τό πα-ράθυρο και να βγαίνει ό κόμης ό ίδιος, ό όποιος φώναζε σε κάποιον που περίμενε στο δρόμο.

— 'Εσείς είσατε λοχαγέ Ταγιεφόρ;»

— Τότε έβεις κρυφάκια πίσω από έ-να κούφωμα για ν' άκούσουμε. 'Εκείνος που ήταν από κάτω του άπάντησε:

— 'Υψηλότερα έγώ είμαι...

— Τότε ό κόμης του πέταξε ένα μά-τρο κλειδιά και ό Ταγιεφόρ άφου έσκυψε και τά πήρε, έφυγε μαζί με άλλους συντρό-φους του, που περίμεναν εκεί γύρω.

— 'Εμείς πήραμε από πίσω τους κα-κούργους. Έότασαν στην έκκλησία του 'Α-γίου Κεντίνου, που τη βρήκαν περικυκλω-μένη από άλχητες που περίμεναν τον άσχημό τους. Μόλιε τον είδαν αυτοί να κρατάει τά κλειδιά άρχισαν να ούρλια-ζουν από χαρά. Κατόπιν άνοιξαν τις πό-ρες και μπήκαν μέσα στην έκκλησία. 'Ε-

μείς κατόπιν αυτού τρέξαμε να σέ είδο-ποιήσουμε, άρέντη.

— 'Ο Γουλιέλμος στην άρχή δέν πολυπί-στεψε τά όσα του έλεγαν οι δυο άνδρες για πίν κόμητα. 'Οστόσο γνώριε να χάση καιρό ό μυλωνάς έτρεξε σε μία γειτονι-κή έκκλησία, κι' άρχισε να γυμνάη τις καμπάνες. 'Αέσως μαζεύτηκαν άκοκτοι πολίτες. Κατέβησαν και δυο 'Ισπανικοί λό-χοι. 'Ετρεξαν στην έκκλησία και είδαν ότι είχε γίνει πιά ή καταστροφή. Οι περισσό-τεροι από τους κακούργους είχαν φύγει παίρνοντας μαζί τους τά πλούσια λάφυρά τους. Δέν είχαν άπομείνει παρά καμιά διακοσάρια καθυστερημένοι.

— 'Ο λαός ώρμησε έναντίον τους και τους έσφαξε όλους εκτός από δώδεκα τους ό-ποιους κράτησε για να τους βασανίση.

— 'Υστερ' από τη σφαγή μία νεοική σι-ωπή βασίλευε στην πλατεία της έκκλη-σίας. Ξαφνικά τό όνομα του κόμητος Γο-δεφρίδου άρχισε να μινθούζεται από όλο εκείνο τό πλήθος. Οι βοηθοί του μυλωνά άρχισαν να ψιθυρίζουν τά όσα είχαν συμ-βεί κάτω από τό παράθυρο του κόμητος και ή διήγησις κυκλοφορούσε από στόμα σε στόμα. 'Όλοι όμως έδίσταζαν να πι-στέψουν στην τερατώδη πληροφορία και στά όσα έλέγοντο εις βάρος του κόμητος.

— 'Ας ρωτήσουμε τους αίμυαλώτους! είπε κάποιος άπ' τό πλήθος κι' άμέσως άρπάξαν τους δώδεκα κακούργους και τους μετέβησαν από τό έσωτερικό της έκκλη-σίας στη μέση της πλατείας.

Τά βασανιστήρια, στα όποια τους υπέ-βαλαν ήσαν φορικά κι' έτσι τους άνάγκα-σαν να μιλήσουν.

— 'Ο Γουλιέλμος, στον όποιο οι άγοιότη-τες έκείνες, έκαναν βαθειά έντύπωση, άπο-φάσισε ν' άπομακρυνθή από κεί και να πάη προς τό μέγαρο του κόμητος.

— 'Εκεί επικρατούσε ήσυχία κι' έτσι ά-ναγκάστηκε να γυμνήσει δυνατά τη μεγα-λή έκώπορτα. Σε λίγο παρουσιάστηκε ό θυρωρός μισοκοιμισμένος, ό όποιος άμα είδε τον Γουλιέλμο, τον άφησε να μπη μέ-σα, έπειδή ό κόμης άπ' τον καιρό που εί-χε γαθή ή Μαγδαληνή, είνε δώσις τη δια-ταγή να τον δέχωνται στο μέγαρο σ' ό-ποιαδήποτε ώρα την ήμέρα και τη νύχτα άκούα.

— 'Ο Γουλιέλμος έσφιασμένος από τη σιωπή που βασίλευε στο μέγαρο, τρά-βηξε κατ' εύθειαν για τό διαμερίσμα του κόμητος. 'Εκεί μπρος στην πόρτα κοιμή-ταν ό άκόλουθος 'Αρθούρος. 'Ο μυλωνάς τον έύπνησε και τον έστειλε να ευπνήση άμέσως τον κύριο του.

— 'Ο νέος έφυγε.

— 'Ο Γουλιέλμος έμεινε για λίγα λεπτά σ'ολογισμένους όταν παρουσιάστηκε ό 'Αρθούρος ανήσυχος.

— Δέν ξέρω, του είπε, τί έχει ό ύψη-λότερος. Του φώναξε πολλές φορές, τον τράβηξα άπ' τό χέρι, μ' αυτός δέν ευ-πνήησε... έξαχάτατε!...

Στις ίκεσίες του Γουλιέλμου μία πόρ-τα άνοιξε και παρουσιάστηκε ή Δολόρα, ενώ κάτω στο δρόμο άκούγονταν τώρα πιο καθαρά οι φωνές:

— Κατώ ό κόμης της Θούνης! Θάνατος στον προδότη!...

— 'Η Δολόρα στην όχλοβοή αυτή δέν άπι-σθοχώρησε. Βήκε στον έξώστη και άπευ-θυνομένη στον όχλο φώναζε:

— Ποιός τόλμα να κατηγορή τον κόμη-τα ως προδότη;

Τό πλήθος μπρος στην τολμηρή στάση και στην άωροφία της κομψής σώπασε.

— 'Η Δολόρα έξακολούθησε:

— Τί σημαίνουν οι προσβολές και οι άπειλές σας; Τί θέλετε έδώ;

Τότε ένας πολίτης διέσχισε τό πλήθος, προχώρησε και βγάζοντας τό καπέλλο του είπε με ταπεινότητα αλλά κι' άπόφασι:

— Κυρία, σας σεβόμαστε αλλά και σας παρακαλούμε ν' άποσυρθήτε. Ζητούμε τον ίδιον τον κόμητα να μάς άπάντηση. 'Εχει ύποχρέωση να έξηγηθή. 'Η πόλις είναι άνα-στατη.

— Καλά λοιπόν, άπάντησε ή Δολόρα. 'Αφού έπιμένετε έλάτε μέσα να τον προσ-

πνίξει. Κι' όμως ό κύριός μου κοιμάται πάντα τόσο ελαφριά...

— Θεέ μου! πρέπει να τον ευπνήσουμε. Τί του συμβαίνει άραγε; φώναξε ό μυ-λωνάς.

— Δέν τολμώ να τον ευπνήσω, άπάντη-σε ό 'Αρθούρος. Φαίνεται όμως πως θά έχη ξανυπνήσει, γιατί κοιμάται μ' όλα του τά ρούχα.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε έξω στο δρόμο μία όχλοβοή. 'Ο Λοβέρτ έτρεξε στο παράθυρο και παραμερίζοντας την κουρ-τίνα είδε στο φώς της χαλαυγής κόσμο, που μεγάλωνε όλοένα.

— Οι δώδεκα άλχητες 'Υστερ' από τά βα-σανιστήρια που υπέστησαν, ώμολόγησαν ότι πραγματικά ό κόμης είχε παροδώσει τά κλειδιά του 'Αγίου Κεντίνου στον Τα-γιεφόρ. Καί τότε όλο εκείνο τό πλήθος της πλατείας γύηκε προς τό μέγαρο του κό-μητος ζητώντας λογαριασμό για την προ-δοσία του. 'Όλη ή αγάπη του κόσμου για τον κόμητα της Θούνης είχε μεταβληθή σε άσπονδο μίσος.

— 'Ο Λοβέρτ παραμερίζοντας τον 'Αρθού-ρο, μπήκε μ' όρημ στο δωμάτιο του κόμη-τος. 'Ο Γοδεφρίδος κοιμόταν φορώντας τη μεγαλοπομπή στολή του. 'Ο μυλωνάς με σεβασμό πλησίασε προς τό κρεβάτι και γονατίζοντας έπιασε τό χέρι του κόμητος.

— 'Εξαχάτατε! φώναξε, για όνομα του Θεού, εξαχάτατε ευπνήστε. Σας παρακα-λώ ευπνήστε... Είνε άνάγκη...

— 'Ο κόμης σάλευε λίγο, μ' αλύξή. Ξανα-θυσιάστηκε στον παραένο ύπνο του.

Τό πλήθος εξακολουθούσε να ούρλιαζε.

— 'Εξαχάτατε, κινδυνεύει ή τιμή σας... Ευπνήστε... εξαχάτατε!...

Στις ίκεσίες του Γουλιέλμου μία πόρ-τα άνοιξε και παρουσιάστηκε ή Δολόρα, ενώ κάτω στο δρόμο άκούγονταν τώρα πιο καθαρά οι φωνές:

— Κατώ ό κόμης της Θούνης! Θάνατος στον προδότη!...

— 'Η Δολόρα στην όχλοβοή αυτή δέν άπι-σθοχώρησε. Βήκε στον έξώστη και άπευ-θυνομένη στον όχλο φώναζε:

— Ποιός τόλμα να κατηγορή τον κόμη-τα ως προδότη;

Τό πλήθος μπρος στην τολμηρή στάση και στην άωροφία της κομψής σώπασε.

— 'Η Δολόρα έξακολούθησε:

— Τί σημαίνουν οι προσβολές και οι άπειλές σας; Τί θέλετε έδώ;

Τότε ένας πολίτης διέσχισε τό πλήθος, προχώρησε και βγάζοντας τό καπέλλο του είπε με ταπεινότητα αλλά κι' άπόφασι:

— Κυρία, σας σεβόμαστε αλλά και σας παρακαλούμε ν' άποσυρθήτε. Ζητούμε τον ίδιον τον κόμητα να μάς άπάντηση. 'Εχει ύποχρέ

Το ι ας πώρ θά της δώσουμε
δτι ζήτηση φτάνει το κόλπο
να πετύχει...

Την άλλη μέρα ο θεός εί-
γε τακτοποιήσει τη δουλειά.

—Ανεψιά μου σου κανόνισα
την υποθεσί ειπε στην κόρη-
σα Μεθαύριο στις τέσσερες τ'
σπόνευσα ο Γκαστόν θα βρι-
σκειται στις δεσποινίδες Ρό-
ζας μιας νοσηλεύμενης νοση-
τοίας.

—Πού μένει;
—Οδός 'Αναγεννήσεως 50.
στο πρώτο πάτωμα δεύτερο
δωμάτιο δεξιά Μην το ξεχά-
σεις: μεθαύριο στις 4 ακριβώς.
Λοιπόν. ενώ σε βοηθήσα αν
και νέρος άνθρωπος άκοκτά.
Τώρα αν συμβη τίποτε από δω
κι' ευτυχώς νίπτω τας νύχτας
μου... 'Εξ άλλου κι' έχω φεύ-
γει άπόψε για κυνήγι... 'Ας εί-
νε όμως άνοιξι να αισθανώμαι
τύψεις συνειδήσεως για τη φά-
κα που έσπασα του Γκαστόν...

—Ο θεός κατέβηκε κατόπιν
για να υπή στο άμάξι που θά
τον πήγαινε στη λήσχη 'Η κό-
μησησα συνοδεύοντες τον ως κά-
τω του έβλεπε:

—Σ' εύχαστώ θειούλη
μου Χίλιες φορές εύχαστώ
—Καλά καλά άστα τώρα
αυτά...

Παο' όλα τα έξηντα του νοση-
νάκις εύκιντος και νοήνοος
άνέβηκε στο άμάξι του. Τη
στιγμή όμως που άνοιγε το
πορτάκι του άμαξιού κάποιον
νοστή νύχτισσε απ' την τέ-
πη του. Όταν η άνεψιά του το
άντελλεθη το άμάξι είχε φύ-
γει 'Η κόμησησα έσκυψε το πη-
δε και διάβησε:

«Σ ύ μ ω ν ο ι: Τ ή ν
Τ ο ι τ η η ώ ρ α τ ή σ
σ ε ο ς τ ο ά π ό ν ε υ
μ α. Ρ ό ζ ~»

Φαντάσθηκε πως το σημείω-
μα αυτό το είχε στείλει η Ρό-
ζα στο θεό της κατόπιν των
διαπονηματεύσεων που έκαναν
Μά...

—Ποιόεργο! ψιθύρισε η
κόμησησα Σήμερα ένομε Δευ-
τέρα. Το σημείωμα αυτό όνείζει
την ήμερα του ραντεβού για
την Τρίτη νί' άσσιο δηλαδή

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ
Για Σας Κυρίες και Δε-
σποινίδες μου

Σας προσκαλούμε και Σας
προσφέρουμε τα άραιότερα
Υψίσματα καθώς και όλα το
είδη Ποικίλα με ΔΟΣΕΙΣ και
σ' άθνητες τιμές.

Έλθετε στην 'Αποθήκη ο-
δός Μιλτιάδου άρ. 37 (46ί-
εδοος πάροδος οδού Αϊόλου)
Μ ΚΟΡΑΟΠΑΤΗΣ

Έλθετε στην 'Αποθήκη ο-
δός Μιλτιάδου άρ. 37 (46ί-
εδοος πάροδος οδού Αϊόλου)
Μ ΚΟΡΑΟΠΑΤΗΣ

ΕΤΑΥΡΟΙ
ΣΤΟΥ
ΕΤΕΦΑΝΙΔΗ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4

Άσπρά καί λευκά
ΔΟΝΤΙΑ με τιν
OREODONT
ΔΑΜΠΕΡΓΗ

Και όμως ο θεός μου μου εί-
πε πως συμφώνησαν για την
Τετάρτη. Θάκανε λάθος φαίνε-
ται ο θεός μου. Δεν έξηνηται
άλλοιώς το πράγμα...

Κάποια αμφιβολία άοινισε να
την θρσνίζη

—Έτσι ούοηχεται να πάω
στη λήσχη για να δεβαιωθώ
καλύπτεσα, ψιθύρισε, Μά. ίσως
να υπή ύπαρξη λόγος να τον
άνησυχώ και πάλι. Θά με
δρασεθί. έπί τέλους και με το
δίκιο του. 'Εξ άλλου άφού αυτή
ή τέ τ ο ι α όοίζει το ραντεβού
για την Τρίτη δεν ποείπει ν'
άμα βάλλω... Και τώρα ποείπει
να κάνω νοήνοσα. Μόλις προ-
σάνα να είδηποιήσω την άστυ-
νομία...

—'Επί τέλους, κύριε Γκαστόν
αυτοί στις τέσσερες θά σε πιά-
σω έπ' αυτόφωω!... Άκοκτά
με δασά.ισες

★
—Ο άστυνομικός Ζάκ Καστέλ
κατέβηκε πρώτος από τ' άμά-
ξι που στάθηκε την Τρίτη η ώ-
ρα τέσσερες, στην οδόν 'Ανα-
γεννήσεως 50.

Τον άκολούθησαν η κόμηση-
σα και μια μεσοκόμη κυρία η
θεία της, η νυναικό του υπο-
νοσητικού θείου της.

—Ο δρομος ήταν έρημος.

—Τοέωμ παιδί μου, τοέωμ!
είπε η θεία στην ανεψιά. Σε τί
πασαρία μ' υπέλεξε!

—Έλάτε θείο μου, κουρά-
γιο. Πως να πάω έπάνω μόνι;
Ποιός έρεει μπρός σε ποιά θέ-
μα θά βρεθί!...

—Η θεία βόηκε ότι είχε δίκιο
ή άνεψιά της.

—Καλά λές είπε 'Εοχουα
κι' ενώ μαζί σου.

—Ο άστυνομικός λοιπόν μπρο-
στά και πίσω η θεία κι' η άνε-
ψιά άνεβαιώνουν τη σκάλα. Τη
συνοδεία κλείνουν τσάκι νωρο-
βύλακες.

Μόλις έφτασαν σ' το πρώτο
πάτωμα ο άστυνόμος ντύπησε
την πόρτα του δευτέρου δωμα-
τίου δεξιά.

Καμιά άπάντησι.
Σανατύπησαν Νεκρική σιω-
πή βασιλεύε πίσω από την πόρ-
τα. Χτύπησαν και τοίτη ποοά
Ποίμεναν λίνο. 'Ο άστυνόμος
δεν βαστάζε πια 'Η καοδί
της κόμησησας πηγαίνε να σπά-
ση 'Η θεία άναγινούσε.

Τότε ο άστυνόμος γάνονται
την ύπομνη του φώναζε έπιτα-
κτικά:

—'Εν όνόματι του νόμου
σας διατάσσω ν' άνοιξε!

Κάτι πινιχά ξεφωγητά άκού-
στηκαν από μέσα. 'Ο άστυνο-
κός Καστέλ επάλελαβε την τυ-
πική έπίσημη φράσι:

—'Εν όνόματι του νόμου...

Την ίδια στιγμή η πόρτα ά-
νοξε. 'Η κόμησησα κι' η θεία
της άπισθονόησαν με στόμα
δοθάνοντο απ' την κατάπληξη.

Είδανε υποστά τους τό...
θεία μισόννομο πλάι στην ώ-
ρσία Ρόζα!...

Το σημείωμα που του είχε
πεσει την ώρα που άνεβαινε σ'
αμάξι άνεφύσαν σ' ό ραντε-
βού πινι είχε δώσει αυτός ο Γ.
δίας με τη Ρόζα κι' άνι στη
συμφωνημένη συνέντευξη για να
πιάσουν τον άντρο της κόμηση-
σας που θά νινόταν την Τε-
τάρτη.

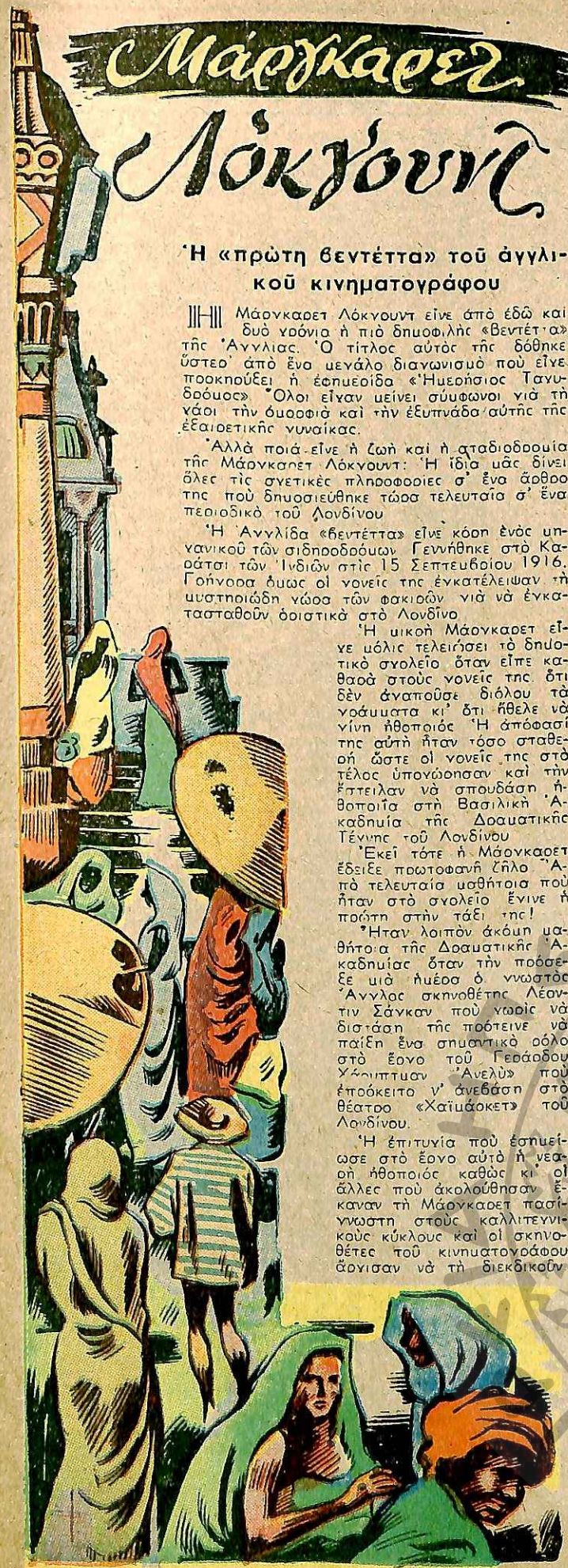
—Ο κανόμοιος ο θεός πλη-
ρώσε άκριβά 'ην έπέμψας του
Χώοιος ο ίδιος με τη νυναικό
του!...

—Καλά να πάω!... έλενε
'Ανοιγα ένα λά κο για το Γκα-
στόν κι' έπεσα ο ίδιος μέσα!

—ΟΡ. ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Παναγιώτην Κασιδάκον, Σαντορίνην: 'Η νόστιμη πε-
ριπέτιά σας εδω στην 'Αθήνα, κατά τη διάρκεια της όκταήμερου
άδειας σας, είνε χαρακτηριστική της άγάπης που μας δείχνουν οι
φίλοι μας. Κάτι τέτοιες έκδηλώσεις μας συγκινούν ειλικρινά και
μας ένοχούν στη διαρκή προσπάθειά μας να κάνωμε όσο το δυνα-
τόν πιο τέλειον τον «Θεσαυρό». 'Αλλ' άς τη μάθουν κι' οι άναγνώ-
στες μας αυτή τη διοκεδαστική περιπέτιά σας. Μας γράφετε λοι-
πόν: «Έφθασα στην 'Αθήνα την Τρίτη και με μεγάλη μου άτυπο-
μονησία περιμένα να έλθη η Πέμπτη για ν' αγοράσω τον άγαπημένο
μου «Θεσαυρό» και να τον διαβάσω. Την Πέμπτη πρωί, πρωί τον
αγόρασα και πήγα στον 'Εθνικό Κήπο. Εκεί άρχισα να διαβάω
με μεγάλη ευχαρίστησι μέχρις ότου ένύχτωσε. Έσηκώθηκα τότε
κι' έπηγα στην «Όασι», αλλ' έπειδή δεν είχε άρχισει ακόμη η πα-
ράσταση, έξακολούθησα το διάβασμα του «Θεσαυρού». Σε λίγο άρ-
χισε η μουσική κι' έβγηκε ο «κομφρανσιέ» κ. Μ. Τριφόρος για
ν' άνακοινώση το πρόγραμμα. Εγώ έξακολούθησα να διαβάω το
«Θεσαυρό» και σε μια στιγμή άκουσα τον κ. Τριφόρο που μου φα-
νάζει: «Εσείς, κύριε εδω ήρθατε να διαβάσετε το «Θεσαυρό»; Τόσο
λίγο σας ενδιαφέρει η παράστασις; Δεν τον άφήνετε για να τον δια-
βάσετε στο σπίτι σας;» Ο κόσμος γύρισε προς το μέρος μου και
γέλασε μ' αυτήν την ιστορία. Εγώ στην άρχη κοκκίνισα, αλλα κα-
τόπιν παίρνοντας θάρρος, του φώναξα με τη σειρά μου: «Περισσό-
τερο μ' ενδιαφέρει ο «Θεσαυρός» από τα νομικά σας!» Ο κόσμος
τότε γέλασε πάλι και έσπασε σε ζωηρά γελοιοκροτήματα...». Δια-
φορα τέτοια χαριτωμένα κι' άδρα έπεισόδια συμβαίνουν συχνά στο
δρόμο, στα τραίνα, στα σπίτια, όπως μας άναφέρουν πολλοί άναγνώ-
στες μας. Κ. Δ. Σ.: Σας εύχαριστούμε θερμά για τα καλά σας
λόγια. Το πεζογράφημά σας «Νησιώτικοι περιπάτοι» είνε πολύ συμ-
παθητικό ως πρωτόλειο. Έχει καλή γλώσσα, άπλο και ειλικρινές
αίσθημα και μια λεπτή ποιητική χαρι. Νά έξακολουθήσετε να γρά-
φετε, γιατί έχετε, δίχως άλλο, ταλέντο. Προσοχή όμως! Πρέπει να
το καλλιεργήσετε μ' έπιμονή και με θέληση. Όσο για τα σχέδια
σας, αυτά είνε λιγώτερο καλά. Πρέπει να 'εξασκηθίτε, να μελετή-
σετε, να κοπιάσετε. 'Υστερ' από λίγο καιρό, στείλτε μας πάλι κάτι
δικό σας. Πάριν Γεωργίου, Πειραιά: Το «κοινωνικό» διήγημά
σας «Το κτύπημα της μοίρας» είνε γραμμένο κάπως πρόχειρα. Κά-
ποιο σημείωνει: «Μια σειρά από πλούσια μαλλιά στόλιζε το πρόσωπό
της...». Πρόκειται περί άτυχούς έκφράσεως... 'Η συμβούλη μας
«επών στην προθυμία σας και τ' αποτελέσματα της» είνε ότι πρω-
τ' άπ' όλα πρέπει να μελετήσετε καλά τη γραμματική. Είνε άπαραί-
τητο σ' ένα διήγημα της προκοπής να έχη στίλι και ορθογραφία.
Ε.Θ.Φ. Φαραντζον, Λαμία: Γιατί άραγε τα γραμμάτισμα τ' ά-
λτε «εκπαιδευτικά τέλη»; Δεν μπορούμε, δυστυχώς, να σας στεί-
λουμε πίσω το διήγημά σας. Γά χειρόγραφο που δεν δημοσιεύονται
καταβροχθίζονται από ένα τέρας που έχει πάντα το στόμα του όρ-
θάνοντο! Λυπούμεθα και περιμένουμε το καλύτερο. Κ. 'Αθανά-
σιου, Μεθώνη: Στείλτε το γράμμα σας για το συνεργάτη μας
στα γραφεία μας. Θά το δώσουμε Η. Π. Τ., 'Ενταύθα: Δεν
βλέπουμε και τόσο ταλέντο στις άντιγραφές που μας στέλνετε. Πρέ-
πει ν' άσκηθίτε πολύ, για να καταφέρετε να στείλετε κάτι αξιο-
πρόσχο. Π. Δαφνάρων, Χαλάνδρι: Προς το παρόν, δεν μπο-
ρούμε να εκπληρώσωμε την έπιθύμηά σας. Σας εύχαριστούμε για
τα καλά σας λόγια. Ε.Ο.Σ. Μάνδρα, Ν. Κέρκυρα: 'Ας παρα-
δεχθούμε ότι «ίσως άμφοτεροί είμεθα τα θύματα κάποιας παρεξη-
γήσεως» και άς δώσωμε ένα τέλος στη συζητήσι για τα «σουρρεα-
λιστικά» πράσινα μανδύλια της 'Ανοίξεως «Αργύρη, Η.
Λία»: Σας εύχαριστούμε για τη γελοιογραφία της Χοντράς. Θά
δημοσιεύω άνοητορα, με τη σειρά της. Β.Ε.Ν. Κόττε Κυρια-
κόπο-ύλο, Τουρίνον: Το διήγημά σας «Ζητείται άσχημη καμα-
οιέρα» παρουσιάζει άρκετο ενδιαφέρον. 'Αλλά δεν δημοσιεύωμε
συνεργασίας των άναγινωστών μας. Έχουμε έξηνησει σε προηγου-
μενα τεύχη τους λόγους. Τους όρους ένγγραφης συνδρομούν θά
τους βρήτε σε άλλη σελίδα. Σας εύχαριστούμε θερμά για τα καλά
σας λόγια. Φ. Κ., Κυπαρισσία: Βρήκαμε πολύ μικρό και γραμ-
μένο βιαστικά το «Μοιραίο γράμμα» σας. Μη βιάζεστε να δημοσιεύ-
σετε. Δεν έχετε να κερδίσετε τίποτα. Λ.Ε.Λ.Α.Ν. Βόλον: 'Η διεύθυ-
σις της μικρούλας «οτάρ» Μάργκαρετ 'Ομπράιτν είνε: Metro-
Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Σ.Τ.Υ.Λ. Παίδων,
Σ.Τ.Ρ. 913 Β.: Λυπούμεθα που δεν μπορούμε να σας εύχαριστή-
σωμ, γιατί δεν δημοσιεύωμε τέτοιες άγγελίες. Σ. Πατριόκον,
Χαλκίδα: Δάσαμε το γράμμα σας στο συνεργάτη μας. Τώρα πιά
όμως είνε άργα, για το ζήτημα που σας ενδιαφέρει. Έχει χάσει
την έπικαρπότητά του Ν. Σ.Τ.Μ.Ν.Ι.Α.Ν. Αίγινα: Ζήτηστε σχετικές
πληροφορίες από τον 'Ελληνοαμερικανικόν Σύνδεσμον, όδός Τζωρτζ
αριθ. 6. 'Αθήνας: Μαρίρη Λ.: Θα/νική: Άδυνατούμε να σας εύ-
χαριστήσωμε. Δεν έχουμε καμιά σχετική πληροφορία για τη λαίμα.
Τα ποιήματα σας έχουν μια χαοτική άφέλεια. Μας άρεσαν, 'Α.
να ν' άσκηθίτε. 'Ισώμια Φερρών, Πάτρας: Θά προσπαθήσωμε να
σας εύχαριστήσωμε. Χαριτίνην Κουρμούλλη, 'Ενταύθα: Σας
εύχαριστούμε για το γράμμα σας. Το δώσαμε στο συνεργάτη μας.
'Ο.τι έγραψε όμως είνε ακριβές και ενδιαφέρον. «Μαθητήν του
Μπέριλτις». Κων/πολιν: Θά το προμηθευθίτε από το Βιβλιο-
πωλείον Κούφμαν, όδός Τσώρτσιλ, 'Αθήνας. «Τρεις πυράφο-
λητάς» Σ.Τ.Γ. 917 Α: Δεν δημοσιεύωμε τέτοιες άγγελίες. 'Εμ.
Ε.Θ.Σ.Μ.Ι.ΟΥ, Άνω Καλεντινή: Δεν δημοσιεύωμε συνεργασίας άνα-
γινωστών. Σας εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Γ. Ν.Α.Σ.Ω.
ραίοιον: Πρέπει να μάθετε να εκφράζετε τον «πόν» σας, όπως τον
αισθάνεσθε. Τότε μόνο το ποιήμα σας θά είνε καλό. 'Αλλ' άφού δεν
υπορείτε ακόμη, τι να γίνη; Υπομονή! 'Εμ. Μανώλακη, Σέ-
ρον: Είνε πολύ ενδιαφερόσα η περιπέτιά σας. 'Αλλά και σε σας
υπενημούμε ότι δεν δημοσιεύωμε συνεργασίας άναγινωστών. Σας
εύχαριστούμε θερμά για τα καλά σας λόγια. «Παλή άναγνώ-
στρια»: 'Ο Δόκτωρ Καρμ βρίσκειται στο έξωτερικό. 'Αλλά πρό-
κειται να νυγίση «Ελσα»: Σας εύχαριστούμε για την τιμή,
αλλά δεν δημοσιεύωμε. Είμεθα βέβαιοι πως θά βρήτε κάποιον άλλο
τόπο να πείσετε τους γονείς σας για τις σπουδές σας. Σ. Σ.Τ.α-
μα το πο-ύλο.ν. 'Ενταύθα: Τα Σαπουνιτάκια στην Θεο/νική έχουν
την έξη διεύθυνσι: Όδός Τσιμισκή, αριθ. 61 Για το άλλο ζή-
τημα άδυνατούμε να σας εξηγηθώμε. Θεοφ. Α.Υ.γερινόν, Θεο/νικήν:
Στείλτε το γράμμα σας στο Ραδιοφωνικό Σταθμό 'Αθηνών. Θά το λάβη άσφαλώς ο κ. Γιαννίδης. 'Α.ρ. Καταίλη, Πειραιά:
Κάθ: εύγενική έπιστολή γίνεται δεκτή μ' εύχαρίστησι. 'Η
διεύθυνσις της Κας Κούλας Νικολαίδου είνε όδός Σκαρτιάς 83.
'Αθήνας, Β.α.σ. Μπουρνίκον, Λάρισα: 'Αν πρόκειται για
το Σταυτίνο Κινηματογραφικόν Σπουδών, η διεύθυνσις του είνε:
Όδός Ξενοφάντος, αριθ. 10. 'Από τα γραφεία του θά ζητήσετε όλες
τις πληροφορίες που σας ενδιαφέρουν.

Μάργκαρετ Λόκγουντ

Η «πρώτη βεντέττα» του άγγλι-
κού κινηματογράφου

III Μάργκαρετ Λόκγουντ είνε από εδω και
δυό χρόνια η πιο δημοφιλής «βεντέττα»
της 'Αγγλίας. 'Ο τίτλος αυτός της δόθηκε
ύστερ' από ένα μενάλιο διαγωνισμό που είνε
προκπούξει η έσπευείσα «'Ημερησία Τανυ-
δρόμος». Όλοι είναν ευίνοι σύμφωνοι για τη
γάση την ομορφιά και την έξυπνάδα αυτής της
έξαιρητικής νυναικας.

—'Αλλά ποιά είνε η ζωή και η αταδιοδρομία
της Μάργκαρετ Λόκγουντ; 'Η ίδια μας δίνει
όλες τις σκετικές πληροφορίες σ' ένα άρθρο
της που δημοσιεύθηκε τώρα τελευταία σ' ένα
περιοδικό του Λονδίνου.

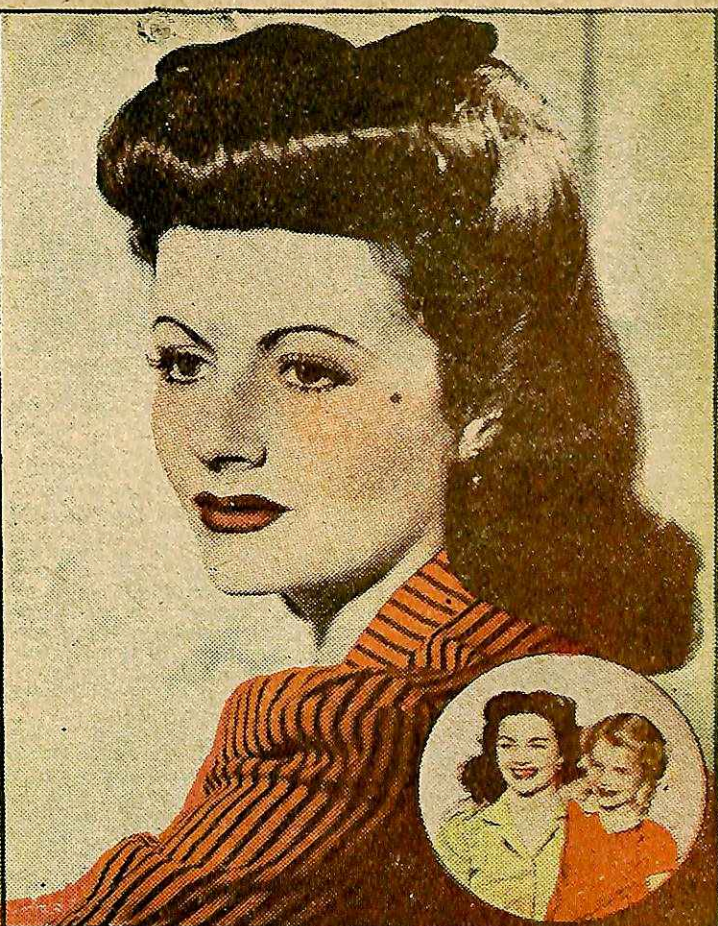
—'Η 'Αγγλίδα «βεντέττα» είνε κόπη ενός υπ-
νανικού των σιδηροδρόμων. Γεννήθηκε στο Κα-
ράτσι των 'Ινδιών στις 15 Σεπτεμβρίου 1916.
Γοήνοσα όμως οι γονείς της ένκατέλειψαν τη
μυστηριώδη νόσα των φακίων για να ένκα-
τασταθούν όοιστικά στο Λονδίνο.

—'Η υιοκή Μάργκαρετ είνε
με μόλις τελειώσει το δημο-
τικό σχολείο όταν είπε κα-
θαρά στους γονείς της ότι
δεν άναπούσε διόλου τα
νόσματα κι' ότι ήθελε να
γίνη άθοποιός. 'Η άπόφασί
της αυτή ήταν τόσο σταθε-
ρή ώστε οι γονείς της στο
τέλος ύπονόησαν και την
έπειλαν να σπουδάση ή-
θοποιία στη Βασιλική 'Α-
καδημία της Δραματικής
Τέχνης του Λονδίνου.

—'Εκεί τότε η Μάργκαρετ
έδειξε πρωτοφανή έηλο. 'Α-
π' το τελευταίο μαθήσια που
ήταν στο σχολείο είνε η
πρώτη στην τάξη της!

—'Ηταν λοιπόν ακόμη μα-
θητόα της Δραματικής 'Α-
καδημίας όταν την πόδε-
ξε μια ήμερα ο νωστός
'Αγγλος σκηνοθέτης Λέον-
τιν Σάνκν που γωοις να
δισάση της ποείνει να
παίξη ένα σημαντικό ρόλο
στο έργο του Γεωδίου
Υάριπτιαν. 'Ανεύχ' που
έποόκει να 'ανεβήση στο
θεάτρο «Χαϊάοκετ» του
Λονδίνου.

—'Η έπιτυχία που έσπεύ-
ωσε στο έργο αυτό η νεα-
ρή άθοποιός καθώς κι' οι
άλλες που άκολούθησαν έ-
καναν τη Μάργκαρετ πασί-
γνωστη στους καλλιτενι-
κούς κύκλους και οι σκηνο-
θέτες του κινηματογράφου
άοινισαν να τη διεκδικήν.

Η γοητευτική «οτάρ» Μάργκαρετ Λόκγουντ. Κάτω δεξιά: 'Η
ίδια με την κρούλα της Μάργκαρετ-Τζούλια.

για να παίξη σε διάφορα φίλμ. 'Η Μάργκαρετ έγινε «οτάρ» το
1935. 'Ηταν μια όμορφη και όμορφη νεό 19 χρόνων που άνα-
πούσε τις έκκεντροκόττες και τις περιπέτιες. Τα όμορμα που
φορούσε τα σκεδίαζε μόνι της ντένιζε τα μαλλιά της με δικό της
τόπο άναλόγως της ιδιοτροπίας της και κάθε τόσο έξαφανίζο-
ταν με τον πιο μυστηριώδη τρόπο στέλνοντας κατόπιν ένα τηλε-
νόσφημα στους γονείς της για να τους καθησυχάση και να τους
ννοστηποιήση ότι βοσκούν σε κάποιο άριστοκοστικό πύονο με
μεικρούς φίλους της.

—'Η καινούρια «βεντέττα» όστόσο δεν στάθηκε και πάρα
πολύ τυχερή στο πρώτο της φίλμ που δεν σημείωσαν έξαιρητική
έπιτυχία. Το Χόλλυγουντ όμως διέκρινε στο πρόσωπό της μια
καλλιτένιδα που είχε όλα τα προσόντα να διατρέψη στην όθον.
—'Ετσι η «Φόξ» της άνεθεσε να νυγίση δυό φίλμ, τη «Σουλάνα των
Βουνών» μια νοσητωμένη κωμωδία με τη Σίλεϊ Τεμπλ και τον
«Κυρίανο των θαλασσών» με τον Ντένκλας Φοίνοπανκς υιόν.

—'Η έπιτυχία της στο Χόλλυγουντ ή-αν θοισαυευτική αλλα
η Μάργκαρετ δεν ήθελε να «νυγίση» εκεί και τοίτο φίλμ. 'Ο τό-
πος της έρσασίας στο σταύνιο και η ζωή των άθοποιών δεν της
άρεσαν ούτε ταίριαζαν καθόλου με το νασακτικό της.

—'Εφους λοιπόν από την 'Αμερική για να έπιστρέψη στο Λον-
δίνο. Για να έξουασή όμως πίνε να περάση λίγους μήνες στις
'Ινδίες. 'Η όπέρανη και μυστηριώδης αυτή γάση τη γοήτευε από
τα παιδικά της χρόνια. 'Η Μάργκαρετ στις 'Ινδίες φιλοξενήθηκε
στα παλάτια των μαγασανιάδων έλαβε μέρος σε συνθεσαστικά
κυνήγια τίνοων και με ζωορό πάντα έ διαφέρον προσκαλουθούσε
τις γυναίκες και τα πρόσένα «θαύματα» των φακίων.

—Κατόπιν όταν έανανύρισε στο Λονδίνο υπένοασε ένα συμ-
βάσιο με την εταιρεία «Γκαίνσμπορν Πίκτσουρ» του σέο 'Αρ-
θου Ράινκ.
—'Από τότε έπαψε στα μεγαλύτερα άγγλικά φίλμ και άπέ-
κτησε πανκόσια όηνη Μαζί με τον Τζάιμς Μείζον είνε το πιο
άναπνέωμ ζευγάρι του Βρεττανικού κοινο. Μερικά από τα φίλμ
της είνε τα έξη: «'Ο άνθρωπος με τα γκοίζας» «'Ερωτική Ιστο-
ρία» «'Εθλω να νίκο έρωμένη σου» και η περίσημη «Λιεφθασμένη»
που την έκανε περισσότερο νωστή εδω στην 'Ελλάδα.

—'Η 'Αγγλίδα «οτάρ» παντοεύθηκε εδω και υιοκόι χρόνια με
τον Ρούπερτ ντε Λεόν κι' έχει ένα νοσητωμένο κοοιτσάκι, τη Μάρ-
γκαρετ-Τζούλια, που τη λαοεύει. 'Η ζωή της στο Λονδίνο ένει
να άοιστοκοστική άπλότητα. Τη άσέπει να πηνάινει στις μενά-
μες θεατικές «πρεμιέρες» στο κονσέρτο των μενάλων μουσικών
και ιδιότερο στις παραστάσεις των τσίρκων.

—'Η Μάργκαρετ παίζει νκόλα και είνε υανιώδης κυνηγός Νο-
σταλνει διακόως τις 'Ινδίες και υοίς βοή την εύκαιρία πηνάινει
έκεί κάτω για να ξεγάση τη σκληρή δουλειά του κινηματογραφι-
κού σταύνιο.

—'Όπως λέει με ύπεροηάνει ο άνδρας της η «βεντέττα» αυτή
είνε μια ιδεώδης νοικοκυρά και μια ύποδειγματική υπέεσα.

ΧΑΡΡΥ ΟΣΜΠΟΡΝ

Τα χελιδόνια της αγάπης

Η Βροχή πέφτει παγωμένη, θλι-
βερή, με μία μονοτονία που μοιάζει
με ήχο μακρινού θρήνου. Κάτω απ'
τις στέγες μαζεύονται τα χελιδό-
νια. Φουσκώνουν το μαύρο φτέρωμά
τους κι' ανατριχιάσμένα κυττάζουν
με τα ματάκια τους τον ουρανό. Ο-
που σύννεφα μαύρα και μεγάλα κυ-
λιούνται άσπρα. "Ο δριζόντας σκο-
τεινιάζει και ματάκια αναζητούν καμ-
μιά γροσφή ήλιαντίδα.

Μα όλα τσάβυσε η Βροχή!
Το κελάδημα τους έχει κάτι τό
παρτανομένο και τό θλιβερό.
Πόσο μού θυμίζουν τη νεότητά
μου!

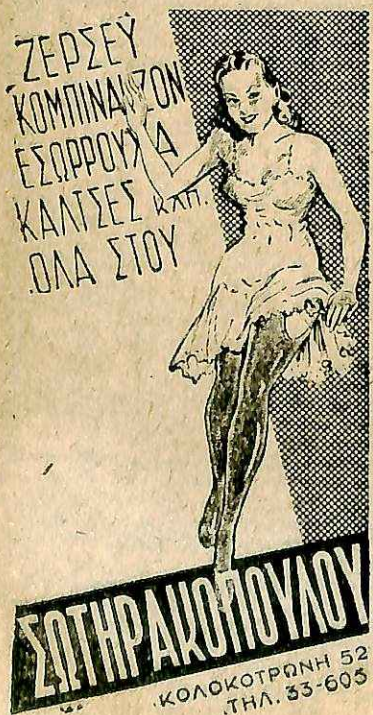
Νά, ζωντανεύει μπροστά μου τό
παλάσι της Κυριακής, εκεί κοντά
στην παλιά εκκλησία, που τη σκι-
άζουν οι φλαμουριές.

Στην άκρη ένας πουλόλογος, θυ-
μάμαι, πουλούσε πουλάκια κλει-
σμένα σε κλουβιά. Τι κελαδισμοί α-
πό κοτσούφια, καρδερίνες, υπολαί-
δες!... Και παρόλο που ένας γέρος,
καμπούρης κι' αδύνατος έπαιζε τό
βιολί του με δάχτυλα που τρεμαν-
κι' είχε μπρός του ένα κλουβί γεμάτο
μαύρα χελιδόνια, που σπάζαν τα
φτερά τους, τα καυμένα, εκεί μέσα!

Με είκοσι πέντε λεπτά που πλη-
ρώνει, είχε δικαίωμα να πάρει
ένα χελιδόνι και να τ' απολύσει
στον αέρα, να του δώσει την έλευ-
θερία του.

Πώς με πείραζε η φωνή του γέ-
ρου!

—Ορίστε, παλληκάρια και κο-
πέλλες, όποιος θέλει να δη ευτυχία,
όποιος και όποια θέλει ν' αγαπήσει,
θέλει να φορέσει άσραβώνα, άς έο-

Θη ν' άνοιξη τό πορτάκι στο ώραίο
τό φυλακισμένο τό πουλί, στο που-
λάκι της αγάπης...

Και τα κορίτσια με την έλπίδα
λαμπερή στα έσπερα μάτια τους,
με τη χαρούνη στα τριανταφυλέ-
νια μάγουλά τους, με συγκίνησι
στην άσπρή τους ψυχή, πλησίαζαν
σκανδαλισμένα, ταραγμένα, γονάτι-
ζαν γύρω στο κλουβί, κλώναν τό χέ-
ρι τους έπαιρναν ένα χελιδόνι, του
διναν ένα γοργό φιλάκι στο κεφα-
λάκι του και τό άφηναν να πετάξει.

Κι' άνηκούσαν γέλια και κου-
δυνίσματα, μαζί με των πουλιών
τις τρεμουλιαστές φωνές, με τον
κλαψιάρικο ήχο του βιολιού, με τις
προσκλησεις του γέρου.

Μιά μέρα, ήμουνά τότε είκοσι
χρονών και τό είχα σκάσει άπ' τό
μάθημα, τσάβιζα στο παλάσι και
νά, σ' ένα σκαλί της εκκλησίας
αντίκρυα μία γυφτοπούλα με κι-
τρίνο μαυτίλι, από κείνες που που-
λάνε καλθθια τριγυρνώντας πόλεις
και χωριά.

Τα μαλλιά της ήσαν σαν να φλο-
γίζονταν από τον ήλιο πυρρό-
ξανθα σαν δάσος κατά τό θοινόπω-
ρο, άσπρη στο δέμα σαν πέπλος
μυθικός. Δεν φορούσε ούτε παπού-
τσια, ούτε κάλτσες. Άπανά στο ευ-
λύγιστο σώμα της είχε νά ούρα
κάτι φυνγικά κουρέλια, τούτια και
υπαλωμένα.

Τό μισανοιγμένο στόμα της έ-
μοιαζε σαν λουλούδι από άγριο δά-
το, τα λάνια μάτια της παίζαν, ό-
πως τό νερό μέσ' στις στέγες τις
έσπερες γύγτες του καλοκαιριού.
Ταλαντεύονταν σύμφωνα με τό ρυθ-
μό του γέρικου βιολιού, σαν να ή-
ταν έτοιμη να χορέψι. Κύτταζε, με
στενοχωρία και με ζήλεια, τό ετυ-
γισμένο κορίτσι, που άγρόραζαν κι'
έλευθερώναν πουλιά για ν' άνοίξουν
έτσι την καλή τους την τύχη.

Έγώ δεν ήμουν πλούσιος, αλλά
την λυπήθηκα. Άδειασα στα χέρια
της τό τωχό πουγγί μου, κι' χύ-
τη, χωρίς να μού πη ρυτ' ένα ευ-
χαριστώ, ρίχτηκε σαν άγριοκάτσικο,
απάνω στα άλλα τα κορίτσια. Τα
παρεμείρισε απότομα, έφτασε στο
χελιδονοπώλη και του έδωσε μία
γούφα πεντάρες.

Έμειναν άκόμα πέντε χελιδόνια
μέσα στο κλουβί. Εκείνη τα πήρε
όλα, τους χαμογέλασε, τους μίλησε
καϊδευτικά, τους έπαιε λόγια παρά-
ξενα, μυστηριώδη, σε μία άγνωστη
γλώσσα κι' έπειτα τ' άπελευθέρωσε
διά μιάς.

Κι' έγινε τότε στο μεταξένιο, να-
λάζιο ουρανό, σαν ένα απότομο
εξέδωμα, μιάς καρδέλλας μαύρης,
τό βιολιτζί έξακολουθούσε τό
φαλμαδιακό τραγούδι του:

—Όποιος θέλει ευτυχία κι' αγά-
πη, άς έρθη ν' άνοίξη τό πορτάκι,
στο ώραίο τό πουλί, στο πουλάκι
της αγάπης... Πέντε πεντάρες τό
ένα, πέντε πεντάρες μονάνα!...

Άναμμένη, τολμηρή, με λάμψεις
που φωσφούριζαν μέσα στις μαύρες
της βλεφαρίδες, η γυφτοπούλα γύ-
ρισε σ' έμένα και μού έκανε νόημα
κουφά να την ακολουθήσω. Με πα-
ρέσυρε μέσα στη Μητρόπολι, την έ-
ρημη κι' άπέραντη.

Κι' εκεί πίσω από μιά κλώνα,
στο μισοσκάδαο, που όί κλωμές ά-
κτινές του ήλιου έσβυναν στα χω-
ματίστια τα τέφρια, μού έδωσε φλο-
γορά, ζεστό, ρουφοντά σιωπηλά τα
χείλια της, και μού έστρεψε νά
πρώτη φορά, του φίλιού την ήδονή
στην ψυχή μου...

Έπειτα άλαφρή και λυγρή, σαν
τό έλαφο, έδωκε με τ' εξαφανίστηκε
μέσα στην πόλη...

★
Η Βροχή πέφτει... πέφτει σκυ-
θωπά και πένθια... οι ώρες ή-
μέρες τελειώνουν... τα ρόδα
φυλλίζουνται... τα χελιδόνια φε-
γουν... ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Μιά εκατομμυριούχος ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

Η σταδιοδρομία της Έρριέτης Σουθ

Άντί να διασκεδάει τη ζωή της με τα πλούτη
του πατέρα της η Έρριέτη Σουθ, κόρη Αμερι-
κανού πολυεκατομμυριούχου και πρώην προέδρου
της μεγάλης εταιρείας "Τζενεράλ Έλεκτρικ", προ-
τίμησε να επιδοθεί στα μαθηματικά και στην άστρο-
νομία. Άλλωστε οι κλίσεις της αυτές αποτελού-
σαν ένα είδος οικογενειακής παραδόσεως. Ο πα-
τέρας της, διπλωματούχος διαφόρων Πανεπιστημίων,
υπήρξε άλλοτε μηχανικός της Τζενεράλ Έλεκτρικ
και στον καιρό του πολέμου έγινε πρόεδρος της
εταιρείας αυτής. Ένας αδελφός της είχε ήλεκτρο-
μηχανικός άλλος πολιτικός μηχανικός και τρίτος
τεχνικός στη φωτοχημεία.

Όταν πήρε τό δίπλωμά της άπ' τό κολλέγιο, η
Έρριέτη θα μπορούσε με την ευρωπία της, τα πλού-
τη της και την κοινωνική θέσι της, να παίξει ση-
μαντικό ρόλο στην κοσμική ζωή των δεξιώσεων και
των διασκεδάσεων. Δεν αισθανόταν όμως καμμία
διάθεσι να γίνει μία άνωφελη πεταλούδα. Την έ-
τροβούσαν άκατανίκτη τό μυστηρία του Άπειρου.
Όταν ήταν ακόμη μικρό κοριτσάκι, περνούσε ώ-
ρες άτελείωτες κυττάζοντας τ' άστέρια κι' είχε
μάθει ν' αναγνωρίζει άμέσως πολλούς άπ' τους
κυριωτέρους άστερισμούς. Έξ' άλλου, στο κολλέ-
γιο, είχε διακριθεί στα μαθηματικά. Άφού λοιπόν
τελείωσε τις σπουδές της βρήκε αυτό που ήθελε:
μία θέσι στο Άστεροσκοπείο του Πανεπιστημίου του
Χάρβαρντ.

Κατό τό στάδιό της ως άστρονόμου, βρήκε και
χαρτογράφος περισσότερα από 1.000 άγνιστα ά-
στρα τα πιο πολλά στους άστερισμούς του Σκο-
πίου και του Τοξότου. Τό 1942 ενώ μελετούσε τις
Πλειάδες, ένας πρώην συνάδελφός της, που υπη-
ρετούσε τώρα στο Έργαστήριο Άκτινοβολιών του
αμερικανικού Ναυτικού, της πρότεινε ν' άφισπ την
αστρονομία και να συνεργασθί μαζί του για την
τελειοποίηση μιάς καινούριας και χρησιμωτάτης έ-
φευρέσεως.

Επρόκειτο για τό "Λοράν" τό σύστημα που έπι-
τρέπει στα πλοία κα ιτα άεροπλάνα να καθορίζουν
τη θέσι τους γρήγορα και με άπόλυτη ακρίβεια. Η
μεγάλη αύξηση των μεταφορών στη θάλασσα και
τον άέρα καθιστούσε άναγκαίον αυτόν τον καθορι-
σμό. Η πυξίδα, τό χρονόμετρο, ό ήλιος τα άστρα,
δεν άρκούσαν, πιά για να καθοδηγήσουν τους ναυ-
τικούς και τους άεροπόρους. Τό ράντο ήταν άπ-
τελεσματικό, αλλά νά μικρές μόνον άποστάσεις.

Έτσι λοιπόν επινόηθηκε τό σύστημα "Λοράν".
Σ' αυτό, εκπέμπονται ήλεκτρικά κύματα από μόνι-
μους σταθμούς, που απέχουν εκατοντάδες μίλια
μεταξύ τους (υπήρχαν 70 τέτοιοι σταθμοί όταν
τελείωσε ό πόλεμος). Ένας ειδικός δέκτης, που
βρίσκεται πάνω στο πλοίο ή στο άεροπλάνο, συλ-
λαμβάνει τα κύματα από δυο διαφόρους σταθμούς
και υπολογίζει τη χρονική διαφορά μεταξύ τους σ'
εκατομμυριοστά του δευτερολέπτου. Κατόνιν, με
τη βοήθεια ενός χάρτου που δείχνει την τοπο-
θεσία των σταθμών και την ένσφαιρο διάδοσή των
κυμάτων, προσδιορίζεται με μεθυστική ακρίβεια
η θέσις του πλοίου ή του άεροπλάνα.

Η Έρριέτη λοιπόν ανέλαβε, νά φτιάχνι αυτούς
τους χάρτες, γιατί είχε ειδικευθεί στη χαρτογρα-
φία του ουρανού κι' ήταν έορυσία στα μαθηματικά.
Πρό του πολέμου είχε χαρτογραφήσει τό ένα τέ-
ταρτο της υδρονείας.

Σήμερα, διευθύνει τό "Τμήμα Λοράν" του Ναυ-
τικού Υδρογραφικού Γραφείου της Ουάσιγκτον. Κι
εργάζεται για τη διόρθοι της πολυτιμης αυτής έ-
φευρέσεως σ' όλα τα μέρη του κόσμου.

Είνε μιά μικροκαμυμένη και χαριτωμένη μελο-
χορινούλα με μεγάλα υπέρτα μάτια και με γλυκό
καμόγελο. Δεν πολυεμφαφέρει νά τό ντύσιμό
της. Η μόνη πολυτελεία της είναι τό ώραίο αυτό
κίνητό της, που τό οδηγεί ή ίδια.

Έξηγεί ότι δεν είναι έχάρη του γάμου, αλλά ότι
τόν βρίσκει άσυμβίβαστο με τη δουλειά της.

—Έχω παρατηρήσει, λέει, ότι οι παντρεμένες
γυναίκες, που εργάζονται έξω άπ' τό σπίτι τους,
υποφέρουν από δίπλες ακοιτούρες. Όταν βρισκάν-
ται στο σπίτι τους σκέπτονται τη δουλειά τους κι'
όταν βολώνονται στη δουλειά τους σκέπτονται τό
σπίτι τους. Έγώ όμως θέλω την ησυχία μου. Γι'
αυτό δεν παντρεύομαι!

Οι Ίταλοι θέλουν κρεσί...

Η Σουθδία υποφέρει πολύ από έλλειψι έργατι-
κών χειρών για τις μεγάλες βιομηχανίες της. Τε-
λευταίως, διαπραγματεύθηκε με την Ίταλία νά την
άποσπλή 10.000 έργατών. Άλλα οι συζητήσεις ά-
πέτυχαν, γιατί οι Ίταλοι ζητούσαν ως μέρος του
ήμερωσμού των 250 δρόμια κρασί την ήμερα.
Αυτό σημαίνει ότι η Σουθδία θα βρισκόταν στην
ανάγκη νά εισάγη κάθε χρόνο άπ' την Ίταλία περί
τά 2% εκατομμύρια οκάδες κρασί, πράγμα που έ-
ωρήθηκε τελείως άσύμφορο!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΩ

δεν μπορεί νά είναι έ-
κει που ζήτας νά την
βρής. Γιατί τότε έκει-
νος που θα ήθελε νά
την νοσημοποιήση θα
έπρεπε νά παραμερίζη
όλα αυτά τα πράγματα κάθε
φορά... Και αυτό είναι αδύνα-
τον... Στάσου... Άνοιξε
αυτό τό έρμαίο... Ά! Θα-
μάσια!... Βλέπεις ότι είχα
δίκιο.

Πραγματικά ό τοίχος πίσω
από τό άρμαίο είχε άνασκαφή
και σκληιάτιζε ένα είδος στοάς.
Ο Λενορμάν εξέτασε αυτή
τη στοά στο φώς του ήλεκτρι-
κού φαναριού που κοατούσε ό
Γκουρέλ.

—Όλα δείχνουν ότι η έ-
γασία αυτή έχει νίσει πρόσφα-
τα και με μεγάλη βία, έπαι, ά-
φού τελείωσε την εξέτασί του,
"Η στοά δεν είναι γτισμένη στο
έσωτερικό πράγμα που φανε-
ρώνει πως έκείνος που την έ-
φτιάξε, δεν λογαριάζει νά την
νοσημοποιήση για πολύ και-
ρό... Κύτταξε... στο επάνω
μέρος είναι περασμένα μόνο με-
ρικά δοκάκια για νά συγκρα-
τούν τα γυάτια... Τίποτε
άλλο.

—Τί φαντάζεσθε, άσχηνέ;
—Μόνο υποθέσεις μπορώ
νά κάμω, άπάντησε ό Λενορ-
μάν. Πρώτα-πρώτα η διόδος
αυτή νοσημοποιεί πιθανώτατα
για νά πηναιονέμεται ή Γερ-
τρούδη, χωρίς νά προκαλή
καμμία ύπόνοια... Είναι πιθα-
νό επίσης ή διόδος αυτή να
πρόκειται νά χρησιμοποιηθή
για την άπαγωγή της κυρίας
Κέσσελπαγ αν οι κακοποιοί
έχουν τέτοιο σχέδιο...

Είχαν καθί τώρα και οι δυο
μέσα στη στοά και προχωρού-
σαν με μεγάλη προσοχή, για-
τί τό έδαφος ήταν ανώμαλο και
είχε σε πολλά μέρη μικρές λα-
κούδες.

Η πρώτη έντύπωσί τους ή-
ταν ότι ή στοά αυτή είχε υψό-
κος μεγαλύτερο των πενήντα
μέτρων, όση περίπου ήταν ή
άπόστασις μεταξύ του περι-
πτερου και του τοίγου του κή-
που. Θά έπρεπε, λοιπόν, ή έ-
ξοδος της νά βρίσκεται πέρα
απ' αυτόν τον τοίγο.

—Η στοά αυτή θα καταλή-
γη στο δρόμο που πηναινει ά-
π' τό Βιλλινέδ προς τό έλος,
είπεν ό Γκουρέλ.

—Κάνεις λάθος, άπάντησε
ό Λενορμάν. Ο δρόμος αυτός
βοιάζει στο αντίθετο μέρος...
Θά ίδούμε όμως.

Η στοά κατέβαινε όλοένα,
ακολουθώντας πιθανώτατα την
κλίσι του έδάφους σ' αυτό τό
μέρος.

Σε λίγο οι δυο άστυνομικοί
βρέθηκαν μπροστά σε μιά πό-
ρτα. Η στοά ήταν γτισμένη σ'
αυτό τό μέρος.

Ο Λενορμάν έσπρωξε έλα-
φρά την πόρτα και την είδε έκ-
πληκτος ν' άνοίγη.

— Πολύ περίεργο! Ψιθύρισε.
Αυτό αποτελεί άπερίσκεψία...
Εκτός αν όι κακοποιοί υάς πα-
ρέσυσαν σε πανίδα...

Η πόρτα από την όποιαν
είχαν βγή έκλεινε τό τυήμα
της στοάς που είχαν διατρέ-
ξει.

Βρισκόταν τώρα σ' ένα εί-
δος ύπογειού, που προσπαθή-
σαν νά τό εξερευνήσουν στο
φώς του ήλεκτρικού φαναριού.
Εξοφικά, ό Λενορμάν άνε-
σκήτισε.

Άπέναντι στην πρώτη διέ-
κρινε και δεύτερη πόρτα. Άλλ'
αυτή τη φορά, όλες του, οι
προσπάθειες νά νά την άνοί-
ξη δεν έφεραν κανένα αποτέλε-
σμα.

—Τό πράγμα άσχιζει νά
γίνεται πολύ ύποπτο, έπαι, και
θα ήταν καλύτερο νά παραιτη-
θούμε από την περαιτέρω έ-
ρευνα... Οι άνθρωποι που έχουν
κάμει όλα αυτά δεν μπορεί νά
υπν έχουν λάθει τα μέτρα
τους... Θά πρέπει νά μας εί-
δαν...—όν νά υπαινίχνη με-
ταξύ των άλλων... Είνε πι-
θανόν Γκουρέλ, ότι πέσαμε
στην πανίδα, χωρίς νά τό κα-
ταλάβουμε...

—Είμαστε δυο, άσχηνέ!
—Κι' αν έκείνοι είναι είκοσι;
Ο Λενορμάν άσχιζε νά ψά-
νη όλόγινρα.

Η δεύτερη πόρτα βρισκόταν
σε άπόστασι πέντε ή έξη μέ-
τρων από την πρώτη. Η στοά
άμυωνόταν έλαφρά προς αυ-
τό τό μέρος.

—Μην γάνωμε καιρό, έπαι
ό διευθυντής της Άσφαλείας
στον πιστό συνεινότητή του.
Πρέπει νά φύγουμε άμέσως,
Γκουρέλ... Θά ήταν πολύ έ-
πικίνδυνο νά μείνωμε περισσό-
τερο εδώ...

Ξαναγύρισαν τότε στα βήμα-
τά τους.
—Άλλ' όταν έφτασαν μπροστά
στην πρώτη πόρτα, μιά φωνή
άγώνιας και φορκίς έφυνε ά-
πό τό στόμα τους.

Η πρώτη ήταν κλειστή.
—Τί σημαίνει αυτό; ρώτη-
σεν ό Γκουρέλ.

—Σημαίνει ότι πέσαμε στην
πανίδα, άπάντησε ό Λενορμάν.
Και έκπληξοι τους πέρασε
γρήγορα και, σε λίγο, είχαν
ξαναβρή και οι δυο την ψυχραι-
μία τους.

Η θέσις τους ήταν αληθινά
τρανική. Ήταν κλεισμένο με-
σα σε μιά ύπόγειο στοά και
κοινοί άσφαλως δεν θ' άκού-
νταν τις φωνές τους νά νά τρέξη
νά τους βοηθήση και νά μα-
τωώση τα σχέδια των κακού-
γων, που τους είχαν παρασύ-
ρει στην πανίδα.

—Κατόρα! ούλοιασε ό Λε-
νορμάν. Και όμως πρέπει νά
βγούμε από εδώ!

—Κι' εγώ αυτό θα έλεγα,
άσχηνέ, άπάντησε ό Γκουρέλ.
Άλλά με ποιόν τρόπο;
Ο Λενορμάν πήρε τό ήλεκ-
τρικό φανάρι από τα χέρια του
Γκουρέλ και άσχιζε νά εξετά-
ζη προσεκτικά τό μέρος όπου
βρισκόταν.

—Ενα τυήμα της στοάς πλάι
στην δεύτερη πόρτα ήταν γτι-
σιμένο. Άλλ' όι πέτες είχαν
ποσοτηθή βιαστικά και συνε-
κοατούντο μεταξύ τους από έ-
να έλαφρό στομάχι τριμμένου.

—Γκουρέλ, έπαιεν ό Λενορ-
μάν στο Βοηθό του, μή γάνη
το θάσος σου. Δεν πρόκειται
βέβαια νά καθήσωμε με σταυ-
ρωμένα τα χέρια... Έμπρός!
Δεν θα είναι αδύνατον ίσως νά
βγάλουμε αυτές τις πέτες...

Ο Γκουρέλ κίνησε με δυσπι-
στία τό κεφάλι του.
—Έμπρός! Ξαναείπε, ό Λε-
νορμάν. Άς προσπαθήσωμε!

—Άσχιζε τότε και οι δυο νά
γάνουν τα χέρια τους στις
ρωγμές που ύπήσαν ανάμεσα
στις πέτες, προσπαθώντας νά
τις ξεκαλλήσουν.

Πόσην ώρα κράτησε αυτή ή
προσπάθεια;
Ούτε ό ένας ούτε ό άλλος
δεν θα μπορούσαν νά τό πουν.
Εργαζόνταν μνηστικά, με σκυμ-
μένο τό κεφάλι, χωρίς ν' αν-
ταλάσουν ούτε λέξι μεταξύ
τους.

Η άναπνοή τους γινόταν σι-
γα-σιγα λαχανιασμένη και σε
λίγο είχε καταπτήσει ένας υπό-
κωφος οόγκος.

Τα γόνατά τους λυγίζαν από
το βάρος τους.

—Ούτε ή άναπνοή τους γινόταν σι-
γα-σιγα λαχανιασμένη και σε
λίγο είχε καταπτήσει ένας υπό-
κωφος οόγκος.

Τα γόνατά τους λυγίζαν από
το βάρος τους.

—Πολύ περίεργο! Ψιθύρισε.
Αυτό αποτελεί άπερίσκεψία...
Εκτός αν όι κακοποιοί υάς πα-
ρέσυσαν σε πανίδα...

Η πόρτα από την όποιαν
είχαν βγή έκλεινε τό τυήμα
της στοάς που είχαν διατρέ-
ξει.

Βρισκόταν τώρα σ' ένα εί-
δος ύπογειού, που προσπαθή-
σαν νά τό εξερευνήσουν στο
φώς του ήλεκτρικού φαναριού.
Εξοφικά, ό Λενορμάν άνε-
σκήτισε.

Άπέναντι στην πρώτη διέ-
κρινε και δεύτερη πόρτα. Άλλ'
αυτή τη φορά, όλες του, οι
προσπάθειες νά νά την άνοί-
ξη δεν έφεραν κανένα αποτέλε-
σμα.

—Τό πράγμα άσχιζει νά
γίνεται πολύ ύποπτο, έπαι, και
θα ήταν καλύτερο νά παραιτη-
θούμε από την περαιτέρω έ-
ρευνα... Οι άνθρωποι που έχουν
κάμει όλα αυτά δεν μπορεί νά
υπν έχουν λάθει τα μέτρα
τους... Θά πρέπει νά μας εί-
δαν...—όν νά υπαινίχνη με-
ταξύ των άλλων... Είνε πι-
θανόν Γκουρέλ, ότι πέσαμε
στην πανίδα, χωρίς νά τό κα-
ταλάβουμε...

—Είμαστε δυο, άσχηνέ!
—Κι' αν έκείνοι είναι είκοσι;
Ο Λενορμάν άσχιζε νά ψά-
νη όλόγινρα.

Η δεύτερη πόρτα βρισκόταν
σε άπόστασι πέντε ή έξη μέ-
τρων από την πρώτη. Η στοά
άμυωνόταν έλαφρά προς αυ-
τό τό μέρος.

—Μην γάνωμε καιρό, έπαι
ό διευθυντής της Άσφαλείας
στον πιστό συνεινότητή του.
Πρέπει νά φύγουμε άμέσως,
Γκουρέλ... Θά ήταν πολύ έ-
πικίνδυνο νά μείνωμε περισσό-
τερο εδώ...

Ξαναγύρισαν τότε στα βήμα-
τά τους.
—Άλλ' όταν έφτασαν μπροστά
στην πρώτη πόρτα, μιά φωνή
άγώνιας και φορκίς έφυνε ά-
πό τό στόμα τους.

Η πρώτη ήταν κλειστή.
—Τί σημαίνει αυτό; ρώτη-
σεν ό Γκουρέλ.

—Σημαίνει ότι πέσαμε στην
πανίδα, άπάντησε ό Λενορμάν.
Και έκπληξοι τους πέρασε
γρήγορα και, σε λίγο, είχαν
ξαναβρή και οι δυο την ψυχραι-
μία τους.

Η θέσις τους ήταν αληθινά
τρανική. Ήταν κλεισμένο με-
σα σε μιά ύπόγειο στοά και
κοινοί άσφαλως δεν θ' άκού-
νταν τις φωνές τους νά νά τρέξη
νά τους βοηθήση και νά μα-
τωώση τα σχέδια των κακού-
γων, που τους είχαν παρασύ-
ρει στην πανίδα.

—Κατόρα! ούλοιασε ό Λε-
νορμάν. Και όμως πρέπει νά
βγούμε από εδώ!

—Κι' εγώ αυτό θα έλεγα,
άσχηνέ, άπάντησε ό Γκουρέλ.
Άλλά με ποιόν τρόπο;
Ο Λενορμάν πήρε τό ήλεκ-
τρικό φανάρι από τα χέρια του
Γκουρέλ και άσχιζε νά εξετά-
ζη προσεκτικά τό μέρος όπου
βρισκόταν.

—Ενα τυήμα της στοάς πλάι
στην δεύτερη πόρτα ήταν γτι-
σιμένο. Άλλ' όι πέτες είχαν
ποσοτηθή βιαστικά και συνε-
κοατούντο μεταξύ τους από έ-
να έλαφρό στομάχι τριμμένου.

—Γκουρέλ, έπαιεν ό Λενορ-
μάν στο Βοηθό του, μή γάνη
το θάσος σου. Δεν πρόκειται
βέβαια νά καθήσωμε με σταυ-
ρωμένα τα χέρια... Έμπρός!
Δεν θα είναι αδύνατον ίσως νά
βγάλουμε αυτές τις πέτες...

Ο Γκουρέλ κίνησε με δυσπι-
στία τό κεφάλι του.
—Έμπρός! Ξαναείπε, ό Λε-
νορμάν. Άς προσπαθήσωμε!

—Άσχιζε τότε και οι δυο νά
γάνουν τα χέρια τους στις
ρωγμές που ύπήσαν ανάμεσα
στις πέτες, προσπαθώντας νά
τις ξεκαλλήσουν.

Πόσην ώρα κράτησε αυτή ή
προσπάθεια;
Ούτε ό ένας ούτε ό άλλος
δεν θα μπορούσαν νά τό πουν.
Εργαζόνταν μνηστικά, με σκυμ-
μένο τό κεφάλι, χωρίς ν' αν-
ταλάσουν ούτε λέξι μεταξύ
τους.

Η άναπνοή τους γινόταν σι-
γα-σιγα λαχανιασμένη και σε
λίγο είχε καταπτήσει ένας υπό-
κωφος οόγκος.

Τα γόνατά τους λυγίζαν από
το βάρος τους.

—Ούτε ή άναπνοή τους γινόταν σι-
γα-σιγα λαχανιασμένη και σε
λίγο είχε καταπτήσει ένας υπό-
κωφος οόγκος.

Τα γόνατά τους λυγίζαν από
το βάρος τους.

την κόουσα και τα χέρια τους ήταν καταματωμένα.

«Αλλά η εργασία προχωρούσε πολύ άσπρά».

«Επειτα από άσπρη ώρα, υλός είχαν κατορθώσει να βγάλουν μερικές πέτρες».

«Εφινικά, όλο τους το θόρος τους έγκατέλειψε. Πίσω απ'την πρώτη σειρά είχαν ανακαλύψει και δεύτερη σειρά από πέτρες».

«Ο Λενορμάν και ο Γκουρέλ ήταν δυο σάκη πιά. Η προσπαθεία τους ήταν ανώτερη από τις δυνάμεις τους. Και καταλάβαιναν τώρα πως δεν θα κτώρθωναν ποτέ να επιτύχουν».

«Ο Γκουρέλ είχαν αποκλείσει. Έγινε σε μια γωνία και σε λίγο ο ύπνος έκλεισε τα βλέφαρά του».

«Ο Λενορμάν τον μιμήθηκε σε λίγο».

Για πρώτη φορά, ο άνθρωπος αυτός με την αδύναστη θέληση, αποφασίζει να εμπιστευθεί τον εαυτό του στη διάθεση της μοίρας.

«Εννοίω τώρα τα μέλη του βασιλιά σαν να ήταν από μολύβι. Και, μ' όλο του προσπαθήσε να αποδώσει τον ύπνο, δεν το κατάφερε τελικά».

Τα βλέφαρά του έκλεισαν άσπρά και βυθίστηκε σε νάοκη... «Όταν ξύπνησε, όλο του το σώμα ήταν μουδιασμένο κι απλώνοντας τα χέρια γύρω του είδε πως βρισκόταν μέσα σε νερό».

Κατέβαλε τότε μια μεγάλη προσπάθεια κι ανασπώθηκε.

«Εννοίω τώρα τα μέλη του βασιλιά σαν να ήταν από μολύβι. Και, μ' όλο του προσπαθήσε να αποδώσει τον ύπνο, δεν το κατάφερε τελικά».

Τα βλέφαρά του έκλεισαν άσπρά και βυθίστηκε σε νάοκη... «Όταν ξύπνησε, όλο του το σώμα ήταν μουδιασμένο κι απλώνοντας τα χέρια γύρω του είδε πως βρισκόταν μέσα σε νερό».

Κατέβαλε τότε μια μεγάλη προσπάθεια κι ανασπώθηκε.

«Εννοίω τώρα τα μέλη του βασιλιά σαν να ήταν από μολύβι. Και, μ' όλο του προσπαθήσε να αποδώσει τον ύπνο, δεν το κατάφερε τελικά».

Τα βλέφαρά του έκλεισαν άσπρά και βυθίστηκε σε νάοκη... «Όταν ξύπνησε, όλο του το σώμα ήταν μουδιασμένο κι απλώνοντας τα χέρια γύρω του είδε πως βρισκόταν μέσα σε νερό».

Κατέβαλε τότε μια μεγάλη προσπάθεια κι ανασπώθηκε.

«Εννοίω τώρα τα μέλη του βασιλιά σαν να ήταν από μολύβι. Και, μ' όλο του προσπαθήσε να αποδώσει τον ύπνο, δεν το κατάφερε τελικά».

Τα βλέφαρά του έκλεισαν άσπρά και βυθίστηκε σε νάοκη... «Όταν ξύπνησε, όλο του το σώμα ήταν μουδιασμένο κι απλώνοντας τα χέρια γύρω του είδε πως βρισκόταν μέσα σε νερό».

Κατέβαλε τότε μια μεγάλη προσπάθεια κι ανασπώθηκε.

«Εννοίω τώρα τα μέλη του βασιλιά σαν να ήταν από μολύβι. Και, μ' όλο του προσπαθήσε να αποδώσει τον ύπνο, δεν το κατάφερε τελικά».

Τα βλέφαρά του έκλεισαν άσπρά και βυθίστηκε σε νάοκη... «Όταν ξύπνησε, όλο του το σώμα ήταν μουδιασμένο κι απλώνοντας τα χέρια γύρω του είδε πως βρισκόταν μέσα σε νερό».

Κατέβαλε τότε μια μεγάλη προσπάθεια κι ανασπώθηκε.

«Εννοίω τώρα τα μέλη του βασιλιά σαν να ήταν από μολύβι. Και, μ' όλο του προσπαθήσε να αποδώσει τον ύπνο, δεν το κατάφερε τελικά».

Τα βλέφαρά του έκλεισαν άσπρά και βυθίστηκε σε νάοκη... «Όταν ξύπνησε, όλο του το σώμα ήταν μουδιασμένο κι απλώνοντας τα χέρια γύρω του είδε πως βρισκόταν μέσα σε νερό».

Κατέβαλε τότε μια μεγάλη προσπάθεια κι ανασπώθηκε.

«Εννοίω τώρα τα μέλη του βασιλιά σαν να ήταν από μολύβι. Και, μ' όλο του προσπαθήσε να αποδώσει τον ύπνο, δεν το κατάφερε τελικά».

Τα βλέφαρά του έκλεισαν άσπρά και βυθίστηκε σε νάοκη... «Όταν ξύπνησε, όλο του το σώμα ήταν μουδιασμένο κι απλώνοντας τα χέρια γύρω του είδε πως βρισκόταν μέσα σε νερό».

Κατέβαλε τότε μια μεγάλη προσπάθεια κι ανασπώθηκε.

«Εννοίω τώρα τα μέλη του βασιλιά σαν να ήταν από μολύβι. Και, μ' όλο του προσπαθήσε να αποδώσει τον ύπνο, δεν το κατάφερε τελικά».

Τα βλέφαρά του έκλεισαν άσπρά και βυθίστηκε σε νάοκη... «Όταν ξύπνησε, όλο του το σώμα ήταν μουδιασμένο κι απλώνοντας τα χέρια γύρω του είδε πως βρισκόταν μέσα σε νερό».

Κατέβαλε τότε μια μεγάλη προσπάθεια κι ανασπώθηκε.

«Εννοίω τώρα τα μέλη του βασιλιά σαν να ήταν από μολύβι. Και, μ' όλο του προσπαθήσε να αποδώσει τον ύπνο, δεν το κατάφερε τελικά».

— Γκουρέλ! φώναξε.

«Ο επιθεωρητής απάντησε με υπόκωφη φωνή».

— Σήκω γρήγορα και άναψε το φανάρι σου. Ξαναείπε ο Λενορμάν.

«Ενα αυυδορό σκούπι-σθηκε ολόγυρα».

«Ο Λενορμάν και ο Γκουρέλ είδαν τότε πως όλο το μέρος, όπου βρισκόταν είχε πλημμυρίσει. Το νερό θάπρεπε να ξεχάσει από το έδαφος, γιατί οι τοίχοι και τα ταβάνια της στοάς ήταν στεγνά».

— Κτύπαξε το ρολόγι σου, Γκουρέλ, είπε ο Λενορμάν. Τί ώρα είναι;

— Έπτά και είκοσι, άσπρη!

— Πώς;... Έπτά και είκοσι;... Είπε αδύνατον! «Όταν η ώρα έφτασε εδω θα ήταν έπτά».

«Έφρε στο χέρι στο κεφάλι του».

— Μήπως όνειρεύομαι; είπε. «Α! Όχι!... Τα καταλάβαινα όλα τώρα... Γκουρέλ, είμαστε από είκοσι τέσσερες ώρες εδω μέσα... Άκου!».

«Από είκοσι τέσσερες ώρες!... Οί άθλιοι αποφάσισαν να μας πνίξουν ζωντανούς... Άλλά, διάβολε, πως κοιμηθήκαμε τόσες ώρες!... Νοιώθω μια φοβερή πείνα...».

— Κι' εγώ, άσπρη, ήταν η απάντησή του Γκουρέλ.

«Ήταν σανερό ότι το νερό ανέβαινε ολόενα».

Το ηλεκτρικό φανάρι του Γκουρέλ είχε μουσκέψει κι έσβυσε σε λίγο.

Είχαν βυθισθί πιά στο σκοτάδι.

«Εφινικά, άκουσαν έναν υπόκωφο γδούπο».

«Ήταν ο τοίχος της δεύτερης πόρτας που είχε παρασυρθεί από το νερό».

— Γκουρέλ, άκούουθσά με, φώναξε ο Λενορμάν. Σωθήκαμε!

Το νερό είχε βρή διέξοδο τώρα και η στάθμη του λιγόστευε ολόενα.

«Ο Γκουρέλ και ο Λενορμάν μπορούσαν να βαδίζουν κι άσπρη να προχωρούν μέσα στο σκοτάδι, πιασμένοι από τα χέρια».

Σε λίγο, συνάντησαν κάτι σαν σκαλοπάτια και άρχισαν να τ' ανεβαίνουν.

«Ο Λενορμάν μέτρησε τέσσερα».

Είχαν βγί τώρα από τα καταραμένα νερά και υπορούσαν να κινούνται πιδ έλευθερά».

— Σταμάτησε! φώναξε ο

διευθυντής της άσφαλείας στο Γκουρέλ που ερχόταν πίσω του».

Το κεφάλι του είχε χτυπήσει κάπου με δουή».

«Όταν συνήλθε από το χτύπημα, άπλωσε τα χέρια του και είδε ότι το αντικείμενο όπου είχε χτυπήσει, ήταν μια εύλινη καταπακτή».

«Ο Λενορμάν δεν δυσκολεύθηκε να την άνοιξη».

Βρισκότουσαν τώρα μέσα σε ένα υπόγειο, που φωτιζόταν άσπρη από την άνταύγεια των άστρων».

Το υπόγειο αυτό θάπρεπε, λοιπόν, να η κάποιαν έξοδο ή κάποιο φεγγίτη».

«Ο Λενορμάν άτλωσε τα χέρια του κι άρχισε ν' άναζητή αυτό το άνοιγμα».

«Άλλά ξαφνικά, εννοίωσε άναρίθμητα χέρια να σφίγγωνται πάνω του, έτσι που του ήταν αδύνατον ν' άντισταθί».

«Επειτα εννοίωσε να τον τυλίγουν μέσα σ' ένα κοιτρό παγί».

«Ο Λενορμάν άνατρίγισε. Γιατί κατάλαβε ότι το παγί όπου τον είχαν τυλίξει ήταν ένα σακί».

Την ίδια τύχη είχε και ο Γκουρέλ.

Μια φωνή άκούστηκε μέσα στο σκοτάδι.

— Άν φωνάξουν σκοτώστε τους άμέως! διάταξε κάποιος που φαινόταν άσπρη... Και προσοχή! Μην κάνετε τον παρμηκό θόρυβο!... Ο κήπος είναι γεμάτος από άστυφύλακες που ψάχνουν παντού».

Η φωνή αυτή διν ήταν άγνωστη στο Λενορμάν. Κάποτε άλλοτε είχαν άκούσει αυτή τη φωνή. Άλλά πού; Πότε;

«Από τα λόγια του άγνώστου κατάλαβε πως είχαν άνησυχήσει στη διεύθυνση της άστυνομίας για την έξαφάνισή του και πως οί άστυνομικοί, που ήξεραν πως είχε φύγει μαζί με την κυρία Κέσσελμπαχ, έρευνούσαν τώρα μέσα στον κήπο των περιπτέρων».

«Άλλοίμονο! Δεν μπορούσε ούτε να κινήθι ούτε να φωνάξη!».

Σε λίγο, η ίδια φωνή είπε: — Γερτρούδη, γύρισε άμέσως στο περίπτερο και, άν παρατηρήσεις τίποτε ύποπτο, τηλεφώνησέ μου στο Παρίσι».

«Ο Λενορμάν είχε σε λίγο την εντύπωσι πως τον είχαν πετάξει μέσα σ' ένα αυτοκίνητο, που έεκίνησε άμέσως».

«Η διαδρομή κράτησε ως μιή ώρα».

— Στόπ! άκούστηκε και πάλι η ίδια φωνή. Κυτάξτετε ολόγυρα... Βλέπετε κα' ένα διαβάτι; Όχι!... Θυμάσαστε... Μήπως περνάει καμιά βάρκα;... Όυτε!... Όλα πηγαίνουν περίφρημα... Έμπεός!... Άσπρη γάμωμε καρό!... Πεταξέτε και τους δυο στο ποτάμι...».

«Ο Λενορμάν έκοιμια ένα έλαφρό χτύπημα στον ώμο».

— Άγαπήτε μου Λενορμάν, είπεν ο άνθρωπος που είχε μιλήσει προτύτερα, σε άποναίρεσά! Πιστεύω ότι θα με άεγνώρισες!... Είμαι ο πιστός φίλος σου Ριμπέρσα ή Παιμπος ή Βαρόνις Άλτεγγάι... Σύστησε λοιπόν την ψυχή σου στο Θεό, γιατί όπως καταλαβαίνεις όλα τελειώσαν πιά!...».

«Ο Λενορμάν κατάλαβε ότι τον έσπρωχναν στο κενό».

«Ο Ριμπέρσα του φώναξε πάλι σσκαστικά».

— Κολλο ταφίδι!

«Έτσι η ήσεν ή σειρά του Γκουρέλ».

«Ο πόνος ενός πατέρα».

Η είδησι της στυγεράς δολοφονίας της συζύγου και των δυο τέκνων του είχε βρή τον τραπέζιτη Δαντών και την κόρη του Ρόζα στη Νέα Υόρκη».

«Ήσαν και οί δυο άσπρηόρητοι. Και με την ψυχή βασιλιά από λύπη έεκίνησαν άμέσως για την Εύρώπη».

«Ήταν ένα ταξίδι γεμάτο από πόνο και οδύν».

Με πόση χαρά περίμεναν άλλοτε τη στιγμή που θα γύριζαν κοντά στους δικούς των!

Άλλά τώρα δεν έπρόκειτο να βρουν κανένα. Είχαν άπομείνει πιά μόνοι στον κόσμο».

Μόλις έφτασαν στο Παρίσι, ή πρώτη σκέψι του Δαντών ήταν να καλέσει τον υπάλληλο-Θωμά, έναν παλιν ύπρητή του, που είχε έπισκεθί τη

Μεταχειρίζεσθε διά τά μωρά σας τó φημισμένο άγουρέλαιο ΤΡΙΑ ΑΛΦΑ

«Η Ύγιεινή της επιδερμίδος του Προσώπου»

Χρησιμοποιήστε αντί πάσης άλλης κρέμας διά τó ντεμακιγιάζ κάθε βράδυ την Άλοιφή Πενικιλίνης (πρόιον και συσκευασία Φαρμακείου Ι. Βαγενά) και θα έχετε καταπληκτικά άποτελέσματα. Άπαλλάσσει τούς πόρους της επιδερμίδος από κάθε μολυσματικήν έστίαν. Η Άλοιφή Πενικιλίνης πάρασσεύαζεται από στοιχειά γνωστά και άπαραίτητα διά την καλήν συντήρησιν της επιδερμίδος. (EUCALIRINE - LANOLINE κ.λ.π.). Θεραπείη την άκμήν τά μπουτόν και παντός είδους μολυσματικής καταστάσεις.

Γησία συσκευασία φαρμακείον

Ι. ΒΑΓΕΝΑ

Λυκαόργου 7, Τηλ. 30-415

σύζυγο του μερικές ώρες πριν από τó έγκλημα. για να μάθι απ' αυτόν τις λεπτομέρειες της φρικαστικής τραγωδίας».

Η προσοχή του τραπεζίτου συγκεντρώθηκε στην περίεργη έπιστολή που είχε βρεθί άναμεσα στα χαρτιά της συζύγου του».

— Έκάμας άσπρη, είπε, να μην άποδώσωμε καμιά προσοχή στα διαθήματα αυτού του νέου. Ο άνθρωπος αυτός ήταν πολύ πιδ έπικίνδυνος από ό,τι είγαμε φαντασθί».

«Εκείνη τη στιγμή, άνήγγειλαν στον τραπεζίτη την έπίσκεψι του άνακριτή Φομερί και τού άστυνόμου του δεκάτου τμήματος του Σηκουάνα».

— Φοδούμαι, άπάντησε στις έρωτήσεις των, ότι δεν θα υπορέσω να σας βρηθίσω στο έργο σας, όπως θα έπιθυμούσα. Δεν είχα έχθρους ή τουλάγι στον δεν τους έγνώριζα. Το έγκλημα αυτό, που με έστέρησε από την προσφιλή μου σύζυγο και από τα δυο παιδιά μου, είναι για μένα άνεξήγητο και άκατανόητο».

Με συγχωρείτε, είπε ο άνακριτής. Άνάμεσα στα χαρτιά της συζύγου σας βρήκαμε μια έπιστολή ενός έκδιαστού, που είχε μεγάλη σημασία για την άνακρίσι. Γνωρίζετε τον άνθρωπο που έγραψε αυτή την έπιστολή;

— Όχι!... Η καλλίτερα ναί!... Από ένα μνην περίπου βλέπαμε ένα νέον να περνά κάτω από τα παράθυρά μας... Άλλά δεν τού έδιναμε προσοχή».

Με συγχωρείτε για την έπισηνή μου ξαναείπε ο άνακριτής. Πως ύποπτευθήκατε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι... κάποιος ενδιαφέρον για την κόρη σας;

— Μας τó έγραψε».

— Και τί έκάματε τότε;

— Τίποτε. Τί θέλατε να κάμωμε;

— Ο νέος αυτός έπαψε να περνά από δώ;

— Ναί, για μερικές ήμέρες».

Δ^{ος} ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

Ειδικός Δερματολόγος Πανεπιστημίου ΓΥΛΟΥΖΗΣ (ΓΑΛΛΙΑΣ)

Όδος Πιπίνου 38 - Τηλ. 85.089 10 - 1 και 4 - 7

«ΜΩΡΑΛ»

ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΟΛΓΑΣ ΜΩΡΑΙΤΟΥ

Κουμουνοδούρου 6 - Άθήνα

Η νέα μας μέθοδος έγγυάται την τελείαν και ταχείαν έκμάθησιν της κοπτικής και ραπτικής τέχνης».

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΔΗ

Με δόσεις

Χωρίς επιβάρυνση των ΜΠΑΝΤΟΥΒΑΣ

ΣΕΜΠΟΣ

ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 4 - 2^{ος} ΟΡΟΦΟΣ

«Αλλά ένα άπόγευμα ευφάνησθηκε και πάλι... Πλησίασε τó θυρωρό του είπε πως βρισκόταν σε άξιοθρήνητη οικονομική κατάστασι και τόν παρακάλεσε να μεσολαθήσει σε μένα για να τού δώσω κανένα βοήθημα... Φυσικά, τού έστειλα μερικά γρήματα... Τις αίτησεις αυτές επανάλαβε τρεις ή τέσσερες φορές...».

— Και τού έδινατε πάντοτε γρήματα;

— Στην άρχή ναί. Άλλά όταν είδα ότι κάθε τόσο έκανε καινούργιες αίτήσεις, διάταξα τους υπηρέτες μου να μη τόν άφήσουν να ξαναπλησίασι στην έπαυλι... Άρχισε τότε να μάς άπειλή με έπιστολές».

— Πιστεύετε ότι είχε πραγματικά ανάγκη από γρήματα ή μεταχειριζόταν αυτό τó πρόσχημα για να υπορή να βούσκεται σ' έπαφή μαζί μας;

— Δεν μου είναι εύκολη ή άπάντησι σ' αυτό τó έρώτημα, είπεν ο κύριος Δαντών. Κι' εγώ επίσης έκαμα πολλές φορές αυτή τη σκέψι. Ο άνθρωπος αυτός δεν φαινόταν ότι ήταν τόσο δυστυχισμένος όσο ήθελε να παραστήσει...».

— Θυμάσθε τó χαρακτηριστικά του;

— Ήταν ψηλός, ξανθός και πολύ γεροδεμένος... Θα πρέπει να πλησίαζε τα τριάντα πέντε».

Ο άνακριτής και ο άστυνόμος απήλλαξαν ένα βλέμμα».

— Είπε τó χαρακτηριστικά του ανθρώπου που ζητούμε, είπε σιγά ο άνακριτής Φομερί. Στο σημείον αυτό τεματίσθηκε ή εξέτασις του τραπεζίτου».

Ο άστυνόμος και ο άνακριτής έφυγαν άμέσως».

Λίγη ώρα άργότερα, δυο άλλοι έπισκέπται έμπαιναν στο σαλόνι τού κυρίου Δαντών».

«Ήταν ο νηοάρχς δουε τού Κόνωτ, μαζί με τó γιού του Βαλέριο».

Ο άνθρωπος με τά τρία όνόματα

Η κυρία Έρνεμόν καθόταν μόνη μέσα στο σαλόνι τού μικρού οικότροφείου, όταν, ξαφνικά, άκουσε έναν έλαφρό θόρυβο πίσω της».

«Εννοίω άμέσως τó κεφάλι. Ο πρίγκης Σερνίν βρισκόταν μπροστά της».

— Σύ; είπε. Από πού ήρθες;

Ο Σερνίν έφερε τó δάχτυλο στα χείλη του».

— Δεν έχω καιρό να γάνω με τις έρωτήσεις σου, άπάντησε. Πού είναι ή Κατερίνα;

— Πήγε να έπισκεθί την κυρία Κέσσελμπαχ».

— Καλά. Φαντάζομαι ότι θα μείνι άρκετή ώρα μαζί της, δεν είν' έτσι;

— Φυσικά. Δεν θα γυρίση προτού περάση μία ώρα».

— Θυμάσαι... Πόσες φορές είδε τον Πέτρο τον Δούκα κατά τις δέκα τελευταίες ήμέρες που έλειψα;

— Δυό ή τρεις... Θα τον ξαναίδη σήμερα στο σπίτι της κυρίας Κέσσελμπαχ. Της τον συνέστησε, σήμερα σύμφωνα με τις έντολές σου... Θα ήθελα όμως να σου πώ ότι αυτός ο Πέτρος ο Δούξ δεν μού άρέσει καθόλου. Για την Κατερίνα θα ήταν προτιμώτερος ένας καλός νέος από την τάξι μας, όπως π. χ. ο καθηγητής...».

— Είσαι τρελή! είπεν ο Σερνίν. Η Κατερίνα να πάρη ένα δάσκαλο;

— Οί δυο καισαρίδες τί άπόνιναν;

— Η Γερτρούδη έφυγε. Την άναζητούν».

— Και ή Σουζάνα;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

— Δεν θα τó έλεγες αυτό άν λογάριζες την εύτυχία της».

— Φρανσουάζ, με έλασες με τις κουταμάρες σου! Ένα καιρό νομίζεις για να σκέπτωμαι τα αίσθήματα τού ένοχ ή τού άλλου!... Έγώ παίζω μια προτίδα σκάκι, χωρίς να σκοτίζομαι για τις αντιλήψεις ή τά αίσθήματα που έχουν τα πόνια μου. Όταν κερδίσω την παρτίδα, τότε φυσικά, θα έγω όλο τον καιρό για να φροντίσω να μάθω αν ο Πέτρος ή ή Κατερίνα έχουν καρδιά».

«Εκείνη τη στιγμή, άκούσθηκε ένα μικρό σφύριγμα».

— Είπε ο Μαζώ και ο Ντυντεβίλ, είπε ο Σερνίν. Πήγαινε να τους δεχθής και άσπρη μόνους».

Η Φρανσουάζ συμμορφώθηκε με τή διαταγή του».

— Είχα άναγκασθί να σύγω βιαστικά, είπεν ο Σερνίν στους δυο έπισκέπτες του, έξηγώντας την άπουσία του, που είχε κρατήσει δέκα περίπου ήμέρες. Από τά δραματικά γεγονότα που έτυλίχθηκαν κατά την άπουσία μου, έρω φυσικά, έγραψαν οί έφημερίδες. Τι έχετε να προσθέσετε σ' αυτά;

— Όχι σπουδαία πράγματα, άπάντησε ο Ντυντεβίλ. Την υπόθεση της έξαφάνισής τού Λενορμάν και τού Γκουρέλ έχει αναλάβει ο ίδιος ο νέος διευθυντής Βεμπέρ. Ο κήπος τού περιπτέρου τού ξενοδοχείου τού Γκάς έχει έρευνήθι σπιθαμή προς σπιθαμή χωρίς όμως να παρατηρηθί τίποτε τó άξιοσημείωτο... Όλη ή δύναμις της άστυνομίας έχει κινητοποιήθι... Γιατί είναι ή πρώτη φορά που έξαφανίζεται ένας άσπρηός της Άσφαλείας, χωρίς ν' άφήσει κανένα ίχνος πίσω του».

— Οί δυο καισαρίδες τί άπόνιναν;

— Η Γερτρούδη έφυγε. Την άναζητούν».

— Και ή Σουζάνα;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Τα χέρια της νοικοκυράς

</

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό τρομερό μυστικό

—Ενάρτετες γυναίκες; Άν υπάρχουν τέτοιες γυναίκες; Έγώ τουλάχιστον αν νάνησα μία στη Γουαδε-λούπη το 1904. Ω, και πολλά χρόνια αν ζω, δεν θα τη λησμονήσω ποτέ. Ήταν κάποια κυρία Βερμόρν, μία ωραία γυναίκα κα-στανόξανθη, με εξαίσιμα μαύρα μάτια και μέση δα-κτυλιόβενια. Δεν είχε συζυ-γο. Είχε εν τούτοις κάποτε παντρευτεί κι αυτό την κα-τέτασε στις γυναίκες για τις οποίες δεν χρειάζονται πολλοί κόποι για να τις κα-τακτήσουν οι άνδρες. Πε-ριττό να πω πως απ' την πρώτη στιγμή που είδα την κυρία Βερμόρν νοσηλευ-κα, φορούσε πάντα φορέμα-τα φαρδιά σαν κρινολίνα, τόσο, που ούτε τα πόδια της φαίνονταν χωμένα καθώς ήταν σ' ένα κατά-λευκο κύμα από δαντέλλες και βολάν.

Απ' το μεταξωτό και α-ρωματισμένο αυτό κύμα προβάλε ένας κορμός τόσο φινός και περήφανος που νόμιζε κανείς ότι ήταν σω-μα νεράιδας.

Εκτός όμως απ' την ο-μορφιά της η κυρία Βερ-μόρν ήταν και τρομερά κο-κέττα. Καμιά δεκαριά τρελλά ερωτευμένοι μαζί της κύριος της περιγύριζαν διαρκώς. Στην αρχή ή-σταν ότι θα είχε τούλα-στου τον δει οίλους. Μα στο τέλος σκημάτισα τη νύμφη ότι ήταν ασφαλώς ερωμένη που υποπλάσθησε Μπρεβέ, που έπαιζε τόσο ωραία τέ-νις. Αυτό το συμπέρασμα για μένα που ο Μπρεβέ κέρδι-ζε σ' ένα ανώνυμο τέ-νις. Τη στιγμή λοιπόν που ο αξιωματικός με ύψιμένη τη

κίτρινο περετό την παχυ-δερούα, τη λήπρα... Δεν της έκανα κόρτε. Μα ή κ. Βερμόρν προκλήτική κατά τη συνήθεια της, έ-πρετεινε να καθόσουμε στην άκρη του δρόμου και μου είπε μ' έναν τόνο γε-μάτο ειρωνεία:

—Κι' ενώ που διαταζα τό-σο να δεχτώ το ραντεβού σας! Θα το αποφασίζα πο-λύ γρηγορότερα αν ήξερα ότι θα ήσαστε τόσο φρόνι-μος.

Ήταν φανερό ότι εύχα-ταν να ήμουν λιγότερο φρό-νιμος. Με λεπτότητα άρχι-σα να της κάνω κόρτε. Εύ-χαριστημένη εκείνη αντα-ποκρίθηκε με πολλή χαρά. Οι τοχυρές λέξεις δεν την φόβιζαν καθόλου, απεναν-τίας μάλλον τις προκα-λούσε.

Είχε άρχει να νυχτώ-νι. Το μέρος ήταν απόλυ-τα έρημο. Ένινα περισσό-τερο θερμός. Έπιασα το χέρι της και τη χάρωσα τρυφερά χωρίς να μου φέ-ρη την παραμικρή αντίρρη-ση. Φορούσε ένα κορσάζ α-πό άσπρη μουσελίνα και μία φούστα πολύ φαρδιά, πα-λάς μύδας.

Έξαφνα της έπιασα τη μέση. —Ω, είμαι πολύ καλή, μου άπάντησε λίγο θυμω-μένη, μη υπάρχουν και όρια φίλε μου.

Μα ενώ δεν την άφηνα και εξακολουθούσα να την κρατώ στην αγκαλιά μου,

θα τελειώσετε έπι τέ-λους; Σας είπα ότι δεν μ' άρέσουν οι χειρονομίες, μου ξανάειπε.

Την κυττάξα το πρόσω-πο. Εδάγκνω νευρικά το χέρι της κι όταν συνάν-τησε το βλέμμα μου, χαμή-λωσε αμέσως τα μάτια της. Μα πρόλαβα ν' αντιληφθώ ότι το βλέμμα της ήταν ο-μοιο μ' εκείνο που κυττάζε τότε το Μπρεβέ.

Ήταν προκλητικό κι' έ-ρωτικό το βλέμμα εκείνο. Ένινα πιο επιθετικό.

—Οχι! οχι! μου φώναζε αυτή, απειλημένη ταρα-μένη.

Και μ' όλες της τις δυ-νάμεις μ' έσπρωξε από κοντά της με χτυπούσε στο πρόσωπο. Μόλις τότε αντιλήφθη ότι άμυνόταν για καλά με μανία. Μα εί-χα προχωρήσει πολύ πια για να όπισθοχωρήσω. Προ-χώρησα λοιπόν ακόμα πε-ρισσότερο και το χέρι μου άγγιξε τη νυμφή της σά-κα...

—Ω, θεέ μου, θεέ μου! Πως να εκφράσω ότι αι-σάσθηκα εκείνη τη στιγ-μή!

Άγγιστα έξαφνα ένα πτώμα που είχε ήδη άρχει να σαπίζει... Ένα νιός πε-ράσε όλο μου το κορμί... Βύθισα τα δαχτυλά μου έ-πικειρώντας να δρέψω ένα λουλούδι, σ' ένα ουκαμερό κουλουριασμένο φειδί!

Θέε μου!... Ή νυνάι, κεία αυτή σάρκα... δεν ή-ταν σάρκα! Ήταν, μία ύ-λη, φρικτή άγνωστη, ένα χλωιδές μέταλλο, πανώ-μενο και ζωντανό συγκρό-νωμα!... Μία σάρκα! Τι σάρ-κα όμως! Σάρκα από συνθεσμένη άσπια φαρ-μακερή, σάρκα κακώς όνει-ρου! Με μίας ακούσθηκα τρελλός από άηδία!

Στα πόδια μου η κυρία Βερμόρν, χτυπιόταν, σαν να της είχε ουμνή η πιο ανή-κουστη συμφορά.

Και την άκουσα απ' το βάθος της ντροπής της και της απελπίσας της να με ικετεύει.

—Ω, σας ικετεύω, μην τό-πνιτε, μην πνιτε ότι είμαι λεπρή!...

Η ΤΙΓΡΙΣ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ ΣΕΛΙΝΟ!

Όταν ή πείνα θερίζει τα σελήνα...

Ο περίφημος λέων «Ζίγκφριντ», το καύχημα ενός απ' τους καλλίτερος Ζωολογικούς Κήπους της Γερμανίας, βρίσκεται τώρα στο δρόμο για το Λον-δίνο. Δεν είναι δε μόρος. Τον συνοδεύ-ουν και πολυαριθμα άλλα θηρία και α-γρια ζώα. Γιατί με τη σημερινή έλ-λειψη τροφίμων στη Γερμανία, κατόν-τησε περισσότερο από προαδηναιτική ή συντήρηση όλων αυτών των ζώων, ι-δίως δε των σαρκοφάγων — λιονταριών και τίγρων. Τούλαγιστον, στην και-νούργια κατοικία τους τα ζώα θα μπο-ρέσουν να χορτάσουν — εστώ κι' αν χρειασθί ν' αλλάξουν τα γαστρονομικά γούστα τους, όπως θα ίδουμε...

Διάφορες γερμανικές, έλβετικές και αγγλικές εφημερίδες είχαν ήδη τονίσει από καιρό τον κίνδυνο να έξοντωθούν από την πείνα όλοι οι τρώοιμοι, των Ζωολογικών Κήπων της Γερμανίας. Τη μεγαλύτερη κήποι πενούσης ο παγκο-σμίως γνωστός Κήπος του Στίλλιν-γκεν, το «Χάγκενμπεκ Τίρπαρκ», που φιλοξενούσε προ- του πολέμου 3.000 ζώα, διαφόρων ειδών. Σήμερα είναι ά-πομεινί μόνον 600. Απ' αυτά λοιπόν, τα 250 αγοράσθηκαν απ' τη Συμμαχι-κή Έπιτροπή Έλέγχου και πληρώθηκαν βεβαίως στην πραγματική αξία τους.

Επειναν τα υπόλοιπα, ως αντιπρόσω-ποι κάθε είδους. Έξελήγσαν δε για το σκοπό αυτό τα νεότερα ζώα.

Η Συμμαχική Έπιτροπή Έλέγχου ά-φισε με μία απόφαση τις ότι το κα-ές και τα λαχανικά, που κατηνάλισκαν ως τώρα εκατοντάδες άγρια και πει-νασμένα ζώα, θα διατεθούν στο έξες για τη διατροφή χιλιάδων πειναλέω- Γερμανών. Φαίνεται ωστόσο ότι ή άπο-φασί αυτή θα μείνι γραμμένη μόνο στα χαρτιά, γιατί στην πραγματικό-τητα δεν υπάρχουν τέτοια πλεονάζον-τα τρόφιμα — ιδίως δε κρέας άφ' ο-του οι αγελάδες και οι χοίροι των γε-ρμανικών αγροκτημάτων λιγόστεψαν το-μακτικά, μη έχοντας πιά τί να φάει...

Άλλα το δόγμα αυτό έχει και μία δεύτερη πράξι, αληθινά άπιστευτή κι' όμως πραγματική. Οι Άγγλοι ειδικοί «ζωοτρόφοι» πειραματίσθηκαν πάνω στην πρώτη δόσι αγρίων ζώων, που-φασσε ήδη στο Λονδίνο. Και διαπί-στωσαν ότι ή ανάγκη μπορεί να κάμη τα ζώα αυτά ν' αλλάξουν ριζικά τη δι-αιτά τους.

Οι τίθκοι π.χ., που έτρεφότο προ-ηγούμεως με βερούκα, πεπόνια και καρύδια, τώρα τρώνε μία νωρά φτηνά χορταρικά κάθε είδους.

Άλλα και τα σαρκοφάγα θηρία τα λιονταρία κι' οι τίγρεις εξαναγκάσθη-καν ν' αλλάξουν τη διαίτα τους κατά-τον πιο πρωτότυπο τρόπο. Π.χ. ή «ά-δρωπόφανος» τίγρης της Βενγιάλης χορ-ταίνει τώρα... με σέλινο, αντί για κρέας!

Όλα τα άγρια ζώα συμμασφώθηκαν με τις αγγλικές συνθήκες διατροφής. Έξαίρεσι αποτέλεσαν μόνο μερικά έ-ξωτικά είδη των τροπικών χωρών, που προτίμωσαν το θάνατο απ' τη φυτοφα-γία. Όλα τ' άλλα έγιναν φυτοφάγα, με αποτέλεσμα να παγνώουν και ν' ά-πονήσουν ωραιότερο τοίχωμα!

Σ' όλα μαζί τα σαρκοφάγα ζώα μοιράζεται ως... όρεκτικό το πτώμα ενός άλόγου. Δεν άναλογεί βέβαια ού-τε μία υποκία κρέας στο καθένα. Εί-τε όμως άκετό για... να τους θυμίζει ότι άλλοτε δεν ήσαν φυτοφάγα!

Τα μύνα που εξακολουθούν να κα-λοπετούν, είναι τα σείδια. Γιατί ή βα-λοπική τροφή τους, οι ποντίκια, άφθονούν στο Ζωολογικό Κήπο. Οι φυλάκες πιά-νουν τα ποντίκια με φάκες και τα προ-σφέρουν στα έρετα.

ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ απ' την άργιλλο

Νέαι μέθοδοι εξαγωγής

Είναι περίττο να τονίσουμε τη χρησιμότητα του αλουμινίου στα ση-μερινά χρόνια, τόσο στον πόλεμο ό-σο και στην ειρήνη. Το μέταλλο αύ-τό έχει πολλά και πολύτιμα πλεονε-κτήματα: Είναι ελαφρό, στερεό, φθινό, εύκολοκατέργαστο, ανθεκτικό στις καιρικές μεταβολές, στην ύ-γρασία, στις υμικές ούσιες, κλπ. Γι' αυτό χρησιμοποιείται εύροτα στα αεροπλάνα, στα πλοία στα αυτοκίνητα, στα οικιακά σκεύη και σε άπειρες άλλες εφαρμογές.

Η κυριότερα πηγή απ' την ό-ποία παράγεται ως τώρα το αλουμί-νιο, είναι το όρυκτο «βωξίτης» —που υπάρχει και στην Έλλάδα σε ση-μαντικές ποσότητες κι' αποτελεί έ-να απ' τα πολυτιμότερα όρυκτά προϊόντα της χώρας μας.

Άλλα το αλουμίνιο υπάρχει έπί-σης στη Φύσι μέσα στην κοινή άρ-γιλλο, δηλαδή στο άργιλλόχωμα, που είναι «ένυδρον πυοϊκόον άργι-λιον». Το άργιλλόχωμα είναι δέβαια άφθονο άνεξάντλητο, και δόσκειται παντού. Ήταν φυσικό λοιπόν να προσπαθήσουν οι έπιστήμονες να δγάσουν αλουμίνιο απ' την άργι-λλο. Το συμπέρασμα όμως των έρε-υνών τους ήταν ότι νοειάζεται να δα-πανηθί ήσαν πολλά ένέργεια ν' αυτό το σκοπό, κι' ότι συνεπώς το αλουμίνιο θα στοίχιζε έτσι πανά-κριβα. Υπήλανε άλλωστε το προη-γούμενον των Γερμανών, που έπιχει-ρσαν και άπέτυχαν.

Ότπόσο ο Άμερικανός χημικός Τζέιμς Χόφμαν δεν έννοούσε να συμ-μεριση ή γενική αυτή άπαισιοδο-ξία. Το 1943, το άμερικανικό Υ-πουργείο Στρατιωτικών του άνέθεσε να προσπαθήσει να δγάλη αλουμί-νιο απ' την άργιλλο, γιατί ήταν δυσ-κολοτάτη τότε ή μεταφορά βωξί-του από άλλες χώρες (το όρυκτό αύ-τό δεν υπάρχει στις Ήνωμ. Πολι-τείες).

Έπειτα λοιπόν από 3 έτών προσ-

πάθειες, ο Χόφμαν ίδουσε έπιτέ-λους ένα πρότυπο εργοστάσιο έξα-γωγής αλουμινίου απ' την άργι-λλο. Υπολογίζει ότι από 100 τον-νοους άργιλλο εξαγονται 20 τόνοι αλουμινίου. Υπάρχουν δε άνυπολό-γιστες ποσότητες άργιλλου σ' όλο-κληρη την Άμερική.

Όταν ο δόκτωρ Χόφμαν άρχισε τα πειράματα του, οι έμπειρογνώ-μονες έπέμεναν ότι έχανε τον καιρό του κι' ότι δεν θα κατέλυνε σε τίπο-τε. Έκείνος όμως δεν τους έδωσε προσοχή. Με τη βοήθεια λίγων συ-ναδέλφων του και του γιου του Τζών, φοιτητού της Χημείας, έκαμε τις πρώτες έγκαταστάσεις του σ' έ-να παλιό κι' εγκαταλελειμμένο γυ-ναείο. Κατάφερε με πολύ κόπο να δρθί έδώ κι' εκεί τα άπαιτούμενα σκεύη και εργαλεία. Και σιγά—σι-γά το εργοστάσιο πήρε μορφή.

Ο δόκτωρ Χόφμαν προηθεθήκε την πρώτη ύλη απ' τα εργοστάσια προσελάινε, που κρατούν μόνο την έκλεκτή άσπρη άργιλλο και πετούν την ύπολοιπη γιατί είναι χρωματι-σμένη κιτοιωνητή έξ αιτίας του λι-γου σιδήρου που περιέχει. Έπειτα από πολλών υπνών πειράματα, άνε-κάλυψε έπιτέλους τη μέθοδο που ζη-τούσε.

Το αλουμίνιο υπάρχει στην άρ-γιλλο ένωμένο με πυοϊόν και όξυ-γόνο. Ο Χόφμαν λοιπόν δρθε ότι, σε θερμοκρασία 700 βαθμών περί-που, διασπάται ή άργιλλος στα συ-στατικά της, χωρίς να ψήνεται και να γίνεται κεραμίδι. Κατόπιν την κατεργάσθηκε με ύδροχλωρικό όξύ και μ' άλλες υμικές ούσιες κι' ά-πομόνωσε τέλος το καθαρό αλουμί-νιο. Φαίνεται άπλή ή μέθοδος αυ-τή κι' όμως τόσο έπιστήμονες κο-πίσαν επί πολλά χρόνια, χωρίς να υπορέσουν να την άνακαλύψουν.

Πρό έτών οι Γερμανοί δοκίμασαν μία μέθοδο άνάλογη προς του δό-κτωρος Χόφμαν. Έγκατέλειψαν ό-μως τα πειράματά τους γιατί το δυνατό ύδροχλωρικό όξύ κατέρω-γε τις άντίλες και τα ιεποτήτα τους.

Ο Άμερικανός έπιστήμων ύπερνικη-σε αυτή τη δυσκολία, χρησιμοποι-ώντας δοχεία και σωλήνες από ειδι-κό γυαλί ή πλαστική ούσια. Αυτά δεν τα προσβάλλει το όξύ, κι' επί- πλέον το προσωπικό του εργοστα-σίου υπορεί να παρακολουθή την κυ-κλοφορία των διαφόρων υγρών και την εξέλιξη των χημικών αντίδο-σεων.

Όσο για το κόστος της νέας με-θόδου εξαγωγής, ο δόκτωρ Χόφμαν δηλώνει ότι το αλουμίνιο απ' την άργιλλο στοίχιζει προσωρινώς δι-πλάσια από κείνο που θγαίνει απ' το βωξίτη. Είναι όμως σπουδαίο κέος για τις Ήνωμ. Πολιτείες το να μπορούν να παράγουν αλουμίνιο από πρώτη ύλη δική τους, χωρίς να εξαρτώνται απ' το έξωτερικό. Έξ άλλου, με την τελειοποίηση και την άπλούστευσι της κατεργασίας, θα έ-λαττωθί το κόστος. Συγχρόνως θα δρεθί τρόπος έκμεταλλεύσεως των ύποποριόντων (αλάτων σιδήρου και ποτάσσας), κι' έτσι το αλουμίνιο θα στοίχιση ακόμη λιγώτερα.

Εκτός του δόκτωρος Χόφμαν κι' άλλοι Άμερικανοί χημικοί άνακαλύ-ψαν κατά τους τελευταίους υήνες μεθόδους εξαγωγής αλουμινίου απ' την άργιλλο. Άλλα ο Χόφμαν είναι ο πρωτόπορος σ' αυτό τον καινού-ριο δόδο.

Τα φωτεινά σκουλήκια

Τα περίεργα κι' άνεξήγητα της φύσεως

Οι σπηλιές της Βοητόμα στη Νέα Ζηλανδία είναι όνειρεμένοι τόποι μέσα στην καρδιά ενός κατάφυ-του λόφου. Ή πιο μεγάλη τους όμορφιά είναι άε-τρπτες χιλιάδες μικρά σκουλήκια γκριζα και άση-μαντα βέβαια, που όταν δεν τα πειράζει κανείς, άναδίνουν φως. Αυτά τα φωτεινά σκουλήκια, κολ-λημένα στους τοίχους και στις όροφες μέσα στις σπηλιές δίνουν την έντύπωσι ενός ούσανου νεφα-του λαμπέρα άστέρια.

Είνε τόσο λεπτά και διάφανα τα σκουλήκια αυτά, που μπορείς να ός το έσωτερικό τους. Αν το πά-ρης έξω απ' την ύγρη ατμόσφαιρα της σπηλιάς, ζορώνουν και πεθαίνουν. Το φως τους το δίνει ένα όργανο που λειτουργεί ή σπινταίει μόνο όταν το θέλουν τα σκουλήκια να πολλές φορές ανάβει και σβύνει άνεξήγητα από τη θέλησι τους.

Γιατί όμως τα μικροσκοπικά αυτά πλάσματα να φέγγουν έτσι; Φέγγουν λοιπόν για να προσελκύ-σουν άλλα, μικρότερα απ' αυτά σκουλήκια κι' έν-τομα και να τα καταβροχθίσουν! Το κάθε σκουλήκι κολλάει στο βράχο με μία μεταξωτή μεμβράνη που την πλέκει μόνο του. Ύστερα πλέκει μία κλωστή μεταξωτή 30 πόντους μακρός σκεπομένη έδώ κι' έκει με μία γλυστερή ούσια, και την αφήνει να κρέμεται προς τα κάτω. Άνάβει τέλος το φωτάκι του και, σαν τον φάρο περιμένει κανένα πιο μι-κρό έντομο να μπλεχτεί στην κλωστή. Μόλις κατα-λάβη κάποιο τράχημα τη μαζεύει και καταπίνει το θύμα του, άπαράλλαχτα όπως τρoάβει ο φάρος την πετονιά του.

Ή μετάξινη κλωστή φαίνεται πως τα προεόδοποιεί επίσης για κάθε κίνδυνο. Είναι ταμερά εύσπλητα σε κάθε πλο και, όταν ακούσουν ή ήστα ή φωνές μέσ' στη σπηλιά, σβύνουν τα φωτά τους στη στιγ-μή και μαζεύουν τις κλωστές τους. Μόνον όταν α-πλωθί πάλι σιωπή, τότε σιγά σιγά άνάβουν τα φω-τάκια τους και άρχίζουν πάλι το φάρεμα.

Αυτό το νεοζηλανδέζικο φωτεινό σκουλήκι είναι ή άσχηματότη νύμφη μίος πεταλούδας. Ένώ άντιθε-τως το είδος αυτό στην Άγγλία μεταμορφώνεται κατόπιν σε σκαθάρι. Σ' αυτά τα τελευταία φέγγει το θηλυκό, πριν ακόμα βγάλη στερά για να τραθή-ξη το άρσενικό που πετάει γύρω του τα βράδια του κελκοορίου, όπως γίνεται και με τις κοφωφτίες. Το άρσενικό φέγγει κι' αυτό λίγο, όπως και οι νύμφες και τα κίτρινα αυγά τους. Όμως το φως του φαίνεται μόνο από κοντά, ενώ του θηλυκού είναι πολύ πιο ζωντανό και λαμπρό.

Όταν είναι στα νεατά τους ζούνε μόνο για να έρμετωνται και δεν ένδιαφέρουν για το τί θα φάνε. Άντίθετα οι νύμφες καταβροχθίζουν πολ-λούς μικρούς σαλιανγκούς, που τους χωνεύουν πιο εύκολα όταν τους σκεπάζουν με ένα σκούρο ύνρο που βγάζουν απ' το στομάχι τους.

Το φως που βγάζουν τα σκουλήκια αυτά και άλλα έντομα, όπως οι πυγολαμπίδες, είναι το τελειότε-ρο στον κόσμο. Είναι περ ως πέρα ένα ψυχρό φως, που δε χάνει ούτε ίχνος από την ένέργειά του σε άόρατες ακτίνες.

Οι έπιστήμονες δεν ξέρουν ακόμη καλά πως παράγεται αυτό το φως. Πιθανόν από κάποια «α-ξείωση», γιατί παρατήρησαν πως είναι πιο δυνατό όταν βάλουν τα έντομα μέσα σ' ένα δοχείο με ό-ξυγόνο, σε άναλογία μεγαλύτερη από κείνη που υπάρχει στον αέρα. Άλλοι πάλιν υποστηρίζουν πως στο αίμα του έντόμου υπάρχει μία ούσια που προκαλεί ζυμώσεις, ένεργει σ' ώρισμένα κύτταρα και δίνει το φως. Τα φωτόγωνα κύτταρα των σκου-ληκών αυτών βρίσκονται μαζεμένα σε ώρισμένα μέρη του σώματος και τροφοδοτούνται με όξυγόνο από μικροσκοπικά όργανα που περνάνε από εκεί.

Πλοία δίχως καπνό

Απ' τα χρόνια του πολέμου, είχαν άρχει έρευνες έκ- μέρους Άμερικανών έπιστημόνων, για να έρεθί ένας τρόπος να μη δγάσουν τα πλοία καπνό, που όσφει συ-νιθώς τον έγθρο να τα έπισημανη και να τα πιά το έ-σση. Οι σχετικές έρευνές συνεχίσθηκαν, μετά το τέ-λος των έχθροπραξιών. Κι' επί τέλους έπισηθηκε μία συσκευή, που μπορεί να εφαρμόσει σε όποιοδήποτε άτμο-κάνανο και να εξαφανίσει τελείως τον καπνό. Συγχρό-νως με την συσκευή αυτή γίνεται σημαντική οίκονομια κάρβουνου κι' ή απόδοσι σε θερμότητα είναι πολύ με-γαλύτερη.

Ή «ναζιστική» νευρώσις

Μία νέα μορφή νευρικής παθήσεως έχει παρουσιασθή τώρα στη Γερμανία, όπως έδειχάνει ο γλωσσος ψυχια-τρος καθηγητής Σχόμπερ. Μπορεί να όνομασθί «ναζι-στική» νευρώσις. Προβάλλει τα πρόσωπα που κατηγο-ρούνται απ' τις συμμαχικές άρχες για ένοχη ναζιστική δράσι, και που περιμένουν συνεπώς να περάσουν από ένα είδικό «δικαστήριο αυτοεπίκρισης» και πρωτοδού-λως, γενική κατάπνισι και άπάλεια της όρέξεως. Μή-πως όμως αυτή ή νέα άρρώστια του καθηγητού θα μπορούσε άπλούστερα να όνομασθί... φόβος της τιμο-ρίας;

Πειράματα καὶ νέα φάρμακα

22

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΟΥ ΜΟΑΜΠ

Η Αζούνα ήταν καθισμένη στη σκιά του μεγάλου πηγάδιού. Λευκά λουλούδια αφοδεύουν, σπυλίζαν τα ολόμαυρα μαλλιά της, που κατέβαιναν σε χαρτωμένους κυματισμούς ως τη μέση της σχεδόν.

Πιο πέρα, ένας μικρός βοσκός έπαιζε έναν αυλό και κάθε τόσο αματωόσε το τραγούδι του κι' άναζν-τούσε με το βλέμμα του τα μάτια της νέας. Έκεινη χαμογελούσε τότε κι' έ-χωνε τα μικρά πόδια της μέσα στη ζεστή άμμο, για να κρύψει τη συγκίνησή και την ταραχή της.

Ολόγυρα απλώνονταν άπεραντα η έρημος.

Σε μία στιγμή, μερικές σκιές φάνηκαν στο βάθος του ορίζοντος. Και, σιγά-σιγά, οι σκιές αυτές πη-φάν μια ώριμη μορφή. Ήταν μια συνοδεία ιππε-ών, που διευθυνόταν προς τη μικρή οάση.

Ο βοσκός τους αναγνώ-σισε.

—Είπε ο Χακέμ έλ Ντίν με τους ανθρώπους του, που γυρίζουν από τη μά-χη, είπε.

Επειτα από λίγη ώρα, οι ιππείς μπήκαν καλπάζον-τας στην οάση.

Ο βοσκός και η Αζού-να είχαν σηκωθεί στο ανα-μεταξύ κι' έτρεχαν εδω κι' έκει ξεφωνίζοντας για να συνκρατήσουν τα πρόβατά τους, που έτρεχαν τρομα-μένα κάτω από τα δέντρα.

Ενας, ένας, οι ιππείς ξεπερνούσαν από τα αλόγα-τους. Μόνο ένας εξακόλου-θούσε να είναι έφιππος και καθώς η Αζούνα περνούσε πρέχοντας από μπροστά του, τον άκουσε να την φωνάζει:

—Ε, σύ που τρέχεις σαν το χαράκι και τα ξεφωνι-τά σου μοιάζουν με του ά-ιδονιού, άφησε τα πρόβα-τά σου και δώσε στους αν-θρώπους μου και σε μένα να πιούμε.

Η νέα προθυμοποιήθηκε να εκτελέσει την επιθυμία του.

Ο βοσκός έβγαζε από το πηγάδι νερό κι' έδειχνε να-μίζει έναν κουβά και τον πιγναινε στους βεδουίνους ιππείς που στεκόταν ολό-γυρα της.

Εκείνος που ήταν έφιπ-πος ήπιε τελευταίος. Κα-θώς έφερε τον κουβά με-τό νερό στα χείλη του, το διαπεραστικό βλέμμα του σπινιχόθηκε με μία παράξε-νη έπιμηση πάνω στη νέα.

—Ποιό είναι το όνομά σου;—την ρώτησε από τέρας.

—Αζούνα (Πηνή), απάν-τησε η νέα.

—Είμαι αλβανίδα η πηνή της ζωής... Σε ποιά φυλή ανήκεις και πού βρίσκεται η σκηνή του πατέρα σου;

—Είμαι από τη φυλή του Μπενισαλέμ και η σκηνή που πατέρα μου βρίσκεται στο Ντιάρ.

Ο άνθρωπος που βρισκό-ταν πάνω στο αλόγο κύτ-μαζε ολόγυρα και το βλέμ-μα του σταμάτησε πάνω στο μικρό βοσκό.

—Κι' αυτός ποιάς είναι;—ρώτησε.

—Είπε ο σύντροφός μου. Βυλάμε μαζί τα πρόβατα.

νερό από το πηγάδι νισπι-διψούσε.

Μά, μέσο στον κουβά, είδε ένα λουλούδι αση-μέλου. Ήταν ένα από κεί-να που είχε πετάξει ένα-ζοντάς το από τα μαλλιά της την ημέρα που πρωτο-είδε τον Χακέμ έλ Ντίν.

—Δεν δισώω πιά είπε.

Κι' η συνοδεία συνέχισε το δρόμο της.

Πέρασε καιρός από τότε. Η ομορφη Αζούνα ήταν τώρα σύζυγος του Χακέμ έλ Ντίν. Αλλά η όλη την ανάγκη και τις περιποιήσεις του συζύγου της, έδουσε μέρα με τη μέρα. Και, στο τέλος σωριάστηκε αδύνα-μη στην οδό της. Ήταν ανίκανη πιά να σηκωθεί.

Όλοι οι γιατροί του Μο-άμπ έτρεξαν στο προσκέ-φελό της. Μα κανένας δεν μπόρεσε να βρή την αρω-στική της και να την νιο-τρέψει.

Μία μέρα ο Χακέμ έλ Ντίν μπήκε μέσα στη σκη-νή του, όπου βρισκόταν η άρρωστη.

Η Αζούνα μόλις άνε-πνε.

—Ασφάδελε της ψυχής μου, είπε ο Χακέμ σκυ-δοντάς πάνω από το κε-φάλι της έξω είχε ένας άνθρωπος που έρχεται από μακριά και που λέει πως έφερε να νιατρέψω όλες τις αρρώστιες. Βέλεις να τον αφήσω να περάσει μέσα;

—Το βλέμμα του δεν σταμάτησε σε μένα. Μαλέκ, αλλά στα λουλούδια μου... θά τα πετάξω από το κε-φάλι μου και τότε δεν θα-χης κανένα λόγο για να λυπάσαι...

Λέγοντας αυτά, η νέα έ-βγαλε το στεφάνι με τα λουλούδια των αφοδεύων από το κεφάλι της και το πέταξε μέσα στο πηγάδι.

—Σεχνάς καλή μου Α-ζούνα, έπινε ο Μαλέκ ότι ένα από τα λουλούδια που στέλιζαν το κεφάλι σου έμεινε στα χέρια του Χα-κέμ έλ Ντίν;

Η νέα δεν απάντησε τί-ποτε. Αλλά το βλέμμα της σκουρνώθηκε ξαφνικά. Κι' η μέρα έδωσε χωρίς ούτε ο ένας ούτε ο άλλος να βγά-λουν λέξη από το στόμα τους.

Την άλλη μέρα, ο Χα-κέμ έλ Ντίν, μπήκε στη σκηνή του πατέρα της Α-ζούνα.

—Ας είναι δοξαμένο το όνομα του Άλλαχ, που σ' έκανε πατέρα για τη χα-ρά των ματιών μου, είπε.

Και τον φίλησε στο μέ-τωπο.

Ο πατέρας της Αζούνα γονάτισε άμέσως και φίλη-σε την άκρη του χιτώνα του βασιλέως του Μοάμπ.

—Οι άνθρωποι μου, συνέ-χισε ο Χακέμ, θα πρέπει να σου πω, ότι η κόρη σου άρεσε στα μάτια μου. Δέ-χθηκες τα όφρα που σου έστειλα μ' αυτούς. Δέξου τώρα και το άνδρα αυτό, που πήρα από τα μαλλιά της Αζούνα, ο έπιωφράνι-σής της έπιθυμία μου να την καιω σύζυγό μου.

—Δέχομαι το δωρό σου, βασιλιά του Μοάμπ. Ας γί-ναι το θέλημα του Άλλαχ! Κι' η ευλογία του άς είναι πάνω στο κεφάλι σου και στο κεφάλι της Αζούνα.

Επειτα από δυο μέρες, μία μεγαλοπρεπής πομπή ξεκίνησε από το Ντιάρ.

Η Αζούνα ήταν καθισμέ-νη πάνω σε μία ολόλευκη καμήλα και γύρω της κάλ-παζαν οι πολεμιστές της φυλής της.

Η πομπή σταμάτησε στη μικρή οάση κι' η Αζούνα κατέβηκε από την καμήλα και ζήτησε να της δώσουν

Ανατολικό ΧΙΟΥΜΟΡ

Η κουτσή νύφη

Ο γείτονας του Ναστραδίν Χάτζα, ο Άχμέτ, τότε πάρει άπόφασι να παν-τρευτεί. Μονάχα νύφη δεν εύρισκε.

—Θά σου βρώ ενώ μία, του είπε ο Χάτζας.

Ο Άχμέτ τούφξε με συγκίνησι το χέρι. Την άλλη μέρα, όταν συναντή-καν, ο Χάτζας του είπε:

—Πάμε να σου δείξω τη νύφη. Και τραβήξαν για το σπίτι της.

Μόλις έφτασαν εκεί κι' ο Άχμέτ την αντίκρυσε, του σηκώθηκε η τσιγα Εί-δε ότι ήταν κουτσή και τζάλε στα πόδια.

Την άλλη μέρα ο Χάτζας τον ρώ-τησε:

—Γιατί δεν σ' άρέσει η νύφη υποέ-ζάνου;

—Γιατί είναι κουτσή, του απάντησε ο Άχμέτ.

—Μόνο γι' αυτό; τον ρώτησε ο Χά-τζας.

—Μόνο.

—Άκου λοιπόν: Άς πούμε ότι παντρεύσαι και παίρνεις μία κοπέλλα που δεν είναι κουτσή. Έτσι;

—Έτσι...

—Τις πρώτες μέρες βέβαια δεν θά την βάλης να κάνει δουλειές, γιατί θά περνάτε τον μήνα του μέλιτος. Έτσι;

—Έτσι.

—Όταν περάση όμως λίγος καιρός θ' άρχισουν τα βάσανα του νοικοκυ-ριού. Έτσι;

—Έτσι.

—Θάρουν οι γιοιότες του Μπαίρα-μιού και θά πρέπει να συνοίση το σπίτι. Έτσι;

—Έτσι...

—Θά βάλη λοιπόν ένα τραπέζι, έ-πάνω στο τραπέζι μία καρέκλα, έπάνω στην καρέκλα ένα σκαμνάκι και θ' ά-νέβη να βγάλη τις άράχνες απ' το τα-βάνι. Έτσι;

—Έτσι...

—Βέβαια, εκεί πάνω που θά είναι άνετασμένη μπορεί να γλυστοήσει και να πέση κάτω. Έτσι;

—Έτσι.

—Θά σπάση λοιπόν το πόδι της. Θά την πιάς σε μία κλινική, θά πληρώ-σης τα μαλλιοκέφαλά σου και θά σου μείνη κουτσή. Έτσι;

—Έτσι και χειρότερα! απάντησε ο φουκαράς ο Άχμέτ και πήρε την κου-τσή νύφη.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Μεταξύ νεονύμφων:

Εκείνος: Ά, πώς περιμένω να-ρθή έπί τέλους η νύχτα ανάγκη μου!

Εκείνη: Κι' έγω, χρυσέ μου, Εκείνος: Μπα! Ώστε και σένα... σε στενεύουν τα παπούτσια σου;

Κατηγορείται ότι πέταξε την πε-θερά σου απ' το παράθυρο.

—Ήμουν τελείως άσπρημένος έκει-νη την ώρα, κυρία πρόεδρε. Δεν ήξε-ρα τί έκανα.

—Αυτό δεν είναι δικαιολογία. Έπρε-πε να αναλογισής τι κιούνησες... διε-τρεχαν οι διαβάται που περνούσαν έ-κείνη τη στιγμή από το πεζοδρόμιο!

ΣΥΝΑΡΜΟΝΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια ... 63.000
Εξαμηνιαία ... 32.000
Τριμηνιαία ... 16.000

Εμβόσματα εσωτερικού διά ταχυ-δρομικής επίταξης και εξωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης προς τον κ. Γ. Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ που έκδικήθηκε

Παράξενο διήγημα

—Θέλω μία καινούργια πίπα εί-πα στον καπνοπώλη μου Βοϊγκ.

—Μά, αν δεν κάνω λάθος, άγο-ράσατε μία προχθές! Δεν σας κά-νει;

—Μάλλον... έγω δεν της κά-νω! Φαίνεται πως δεν με βρίσκει το γούστο της και μου σκαρώνει ένα σωρό ιστορίες: Σβύνει χωρίς λόγο, δεν τραβάει κανονικά... μου-πέσε χτες και μουκάσε το παντελό-νι! Κι' όταν ένα πράγμα δεν σε χω-νέψι, πρέπει να το αντικαθιστάς!

Τά λεγόμενα «άνωχα» αντικείμενα έχουν κι' αυτά τις προτιμήσεις και τις αντιπάθειές τους.

Ο καπνοπώλης μουδωσε να δια-λέξω διάφορες πίπες.

—Είχατε δίκιο σ' αυτό που εί-πατε! μουμουσίσε σε λίγο. Ναι, κι' έγω πιστεύω ότι όλα τα πράγ-ματα έχουν ψυχή... Θά σας διη-γηθώ μάλιστα, αν θέλετε, μία πολύ παράξενη ιστορία...

Πραγματικά, ήταν περίεργη η ιστορία του Βοϊγκ...

Είχε υπηρετήσει στο ναϊτά του στας Ινδίας, ως έπιλοχίας. Το σύν-ταγμα του βρισκόταν στο Λορλεϋ, κοντά στα βορειοδυτικά σύνορα. Κά-ποτε λοιπόν, τοποθετήθηκε στο λό-χο του ένας νεοσύλλεκτος, κάποιος Κλάρκ, υπλός και συμπαθητικός νέος.

Ο Βοϊγκ ανέλαβε να εφοδια-ση με όπλα αυτόν και τους άλλους νεοσύλλεκτους, που είχαν φτάσει μα-ζί του απ' την Άγγλία. Πράγματι, πήρε απ' την άποθήκη πενήντα του-φεκία και τους τα μοίρασε.

Ο Κλάρκ έτυχε να μείνη τελευταίος στη διανομή και πήρε το μοναδικό όπλο που είχε άπομείνει.

Με την πρώτη ματιά που τούρω-ξε, δεν το συμπαθήσε. Το βρήκε βα-ρύ, το χρώμα του υποκοπάνου δεν του άρεσε. Το άκούμπησε στον ώμο του κι' είδε ότι δεν τον βόλευσε κα-θόλου. Η κάννη είχε ένα χρώμα πρα-σινωπό, που μοιαζε σαν φίδι.

—Δεν μου δίνετε κανένα άλλο ό-πλο, κύριε έπιλοχία; παρακάλεσε.

—Γιατί; άπόρησε ο Βοϊγκ. Δεν σ' άρέσει αυτό;... Όλα όμοια είναι.

—Ναι, αλλά κάτι μου λέει πως δεν θά πάμε καλά μ' αυτό εδώ!

—Άκουσε, παλληκάρη μου! διέ-κοψε ξεραά ο Βοϊγκ. Δεν χωράνε τέ-τοιες ιδιοτροπίες στο στρατό! Πρέ-πει να παίρνεις ό,τι σου δίνουν, χω-ρίς συζητήσεις!

Ο Κλάρκ κατάλαβε ότι δεν ώ-φελούσε να έπιμείνη περισσότερο, κι' άπομακρύνθηκε, βλαστημώντας ά-νάμεσα στα δόντια του το καταρα-μένο έκείνο τουφέκι...

Το ίδιο Βράδυ, όπως το καθαίρι-ζε, ο έπικουσπής ξεφύγε μόνος του, του χτύπησε το δάχτυλο και του έρεοζώσε το νύχι.

—Τά βλέπετε; φώναξε έκείνος στο Βοϊγκ, που έτυχε νανε παρών. Με μισεί όπως το μισά κι' έγώ!

Τά μαυριόρα του με το τουφέκι του ήταν γραφτό να διαρκέσουν τρεις ολόκληρους μήνες. Τού συνέ-βησαν τα πιο άλλόκοτα πράγματα...

Τό βιβλιάρειό του, που του είχαν δώσει στην Άγγλία, έγραφε ότι ή-ταν περίφημος σκοπευτής. Έ, λοι-πόν, στις άσκήσεις σκοποβολής έρ-χόταν πάντα τελευταίος.

Άδικα παρακαλούσε το Βοϊγκ να του δώση άλλο τουφέκι. Έκείνος δεν ένοούσε να ικανοποιήση το «κα-πρίτσιο του», όπως το χαρακτήριζε.

Ένα πρωί, έπρόκειτο να κάνει έ-πιθεώρησι ό λοχαγός. Όλοι φοβότι-

σαν να καθαρίσουν τα τουφέκια τους, και περισσότερο απ' όλους ο Κλάρκ. Κι' όμως, με την πρώτη μα-τιά, ο λοχαγός ανακάλυψε ότι ήταν βουλωμένη η κάννη του όπλου του, από μία κατασάριδα που είχε χωθή μέσα. Ο άτυχος Κλάρκ το πλήρωσε με δέκα μέρες περιορισμό.

Άλλοτε πάλι, εν' άπόγευμα, έπει-τα απ' τις άσκήσεις σκοποβολής, έ-νω οι στρατιώτες άδειάζαν τα του-φεκία τους όπως συνήθως, άκούστη-κε έξάφνα μία τουφεκιά. Κι' ένας στρατιώτης έπεσε νεκρός, χτυπημέ-νος κατάστροφα! Τί είχε συμβή; Το όπλο του Κλάρκ είχε έκπυροσκοπή-σει, μόνο του...

Ο δυστυχισμένος κάτοχός του έ-μεινε προφυλακισμένος επί δυο μή-νες. Έπειτα δικάσθηκε και άθώω-θηκε.

Όταν γύρισε στο λόχο του, ήταν άμילπτος και σκυθρωπός. Μερικές μέρες άσπότερα, πήγε μαζί με με-ρικούς συναδέλφους του για περιπο-λία στο βουνό. Στην έπιστροφή, δεν είχε πιά το τουφέκι του! Και χαμο-γελούσε παράξενα...

Έγιναν, βεβαίως, άνακρίσεις. Ο δεκανέας που διοικούσε την περιό-πλο, κατέβησε ότι, καθώς περνούσαν δίπλα από μία βαθεία χαράδρα ο Κλάρκ είχε γλυστοήσει κι' είχε κιν-δυλώσει να κληθή στο γκρεμό. Εί-χε άναγκασθεί τότε ν' άφήση το ό-πλο του, για να μπόρεση να κρα-τηθή απ' τα γαιόκλαδα. Το τουφέ-κι είχε πέσει στη χαράδρα κι' είχε χαθή.

Πήσαν ό αλήθεια νατάν διαφο-ρετική. Έίσως να τότε κάμει έπίτιδες ο Κλάρκ. Αυτό όμως δεν μπορούσε ν' άποδειχθί, κι' έτσι ο Βοϊγκ ά-ναγκάσθηκε να του δώση άλλο όπλο.

Απ' την ημέρα εκείνη ο Κλάρκ έγινε πρότυπο στρατιώτου. Ήταν πιά πρώτος στη σκοποβολή, στις έ-πιθεωρήσεις, στα γυμνάσια. Το χα-μόγελο δεν έλειπε απ' τα χείλη του. Δεν άσπρησε να προδιδασθή σε δε-κανέα.

Σε κάμποσον καιρό, έόσπασε μία άπ' τις συχνές έπαυσατάσεις των ά-τίθασσων φύλων των συνόρων. Το σύσταγμα ανέλαβε να την κατα-πνίξη.

Ένα βράδυ, περνώντας από μία ρεματιά, ο λόχος του Βοϊγκ έ-πεσε σ' ένεδρα των ίθαγενών. Με-τά ολόκληρα του όμως τους δειλύ-σαν. Έπειτα ο λόχος άνασυντάχθη κι' έτοιμασθηκε να συνεχισή το δρόμο του. Ξαφνικά όμως, άκούστη-κε μία τουφεκιά. Κι' ο Κλάρκ σω-ριάστηκε κάτω, νεκρός!

Τον είχε χτυπήσει ένας Ινδός, που προσπαθούσε τότε να φύγη ψη-λά στο βουνό. Ο Βοϊγκ τον σημά-δεσε και τον σκότωσε. Δίπλα στο πτώμα του, βρέθηκε ένα άγγλικό τουφέκι.

Ο Βοϊγκ το άναγνώρισε ά-μέσως. Ήταν το όπλο του Κλάρκ! Φαίνεται ότι ο Ινδός το είχε βρή-στη χαράδρα όπου είχε πέσει. Και προό όλγυο, όταν είχε πυροβολήσει στην τύχη έναντιόν του λόχου, ή σφαίρα του είχε διαλέξει τον Κλάρκ!

Τό τουφέκι είχε έκδικηθεί...

Τό κουμάτισσα ενώ ό ίδιος, πάνω σ' ένα βράδυ... πρόσθεσε ο Βοϊγκ, τελειώνοντας την ιστορία του.

Μ. ΡΑΝΤΚΑΙΦ

Ζή με ξένο αίμα

Στη μικρή πόλι Άλλεντβούν της Πενσυλβανίας βρίσκεται μία μικρο-θή 2 έτών, η Μαίρη Άνν Μείζερ, που ζή με αίμα «δανεικό», γιατί ο δονατισμός της είχε άντικανος να πα-ραγάη τα έρυθρά αίμοσφαίρια που του χρειάζονται. Της έδωσαν και οι λοιπών άς σήμερα 58 μεταγγίσεις. Δεν φαίνεται ωστόσο διόλου άδιαθε-τή κι' ο γιατρός που την κοιναρεί, βεβαιώνει ότι «δεν πρόκειται να πε-θώνη πριν της ώρας της».

Έρύδρασμα

Τό έρύδρασμα είναι μία άπλή καλοήθης δερμα-τοπάθεια όφειλόμενη σε μυκητώδες παόασο. Τό έρύδρασμα παρουσιάζεται κυρίως στα σκέλη (μυ-ρογεννητικές πτυχές) άνδρών και γυναικών και σπανίωτερον στις μασχάλες και στις πτυχώσεις των αρθρώσεων και κάτω από τους μαστούς των παχυ-σάρκων ίδια γυναικών.

Τό έρύδρασμα παρουσιάζεται υπό μορφήν πλα-κίων έρυθρών ή χρωμάτος άνοιχτού καφέ, έπάνω στις όποιες υπάρχουν λέπια στα όποια και όφειλε-ται ή τραχύτης του δέρματος.

Σε άτομα ρυπαρά ή παραμελησάντα εύθους εξ άρ-χής την έραρσία του έρυδράσματος, οι πλάκες αυ-τές έπεκτείνονται προς την ήδική χώρα και προς την έσω έπιφανεία των μηρών. Πολλές φορές τό έρύδρασμα έντοπίζεται επί της μιάς μόνο μυρο-γεννητικής πτυχής (δεξιά ή άριστερά του δαχέου) και άκριβώς στο σημείο επαφής του δαχέου με τον μηρόν. Άκριβώς δε μία έκ των συννηδεσμών αι-τιών του έρυδράσματος είς τους άνδρας είναι ή προστριβή του δαχέου — ή συντελουμένη στα πα-χυσαρκά ίδιας άτομα — μετά των μηρών ή είς τας άνευ περισκελίδος κυρίες.

Τό έρύδρασμα εφ' όσον παραμένει άνευ θεραπείας διαρκεί χρονίως και έξελισσεται έπεκτεινόμενον βεβμιαίως. Τό έρύδρασμα — αν και όφειλεται σε παόασο — έν τούτοις πολύ δύσκολα μεταδίδεται. Τό έρύδρασμα δεν έχει καμμία άπολύτως σκέσι με τό έκζεμα. Ο πάσων δεν αισθάνεται καμμία άπο-λύτως φεγούρα (όπως συμβαίνει με τό έκζεμα) πλιν σπανίως όταν ύπάρχη άφθονη υπερίδρωσι και ούτε παρατηρούνται επί των πλακών του έρυδρά-σματος φυσαλλίδες υγρού ή συμβαίνει επί έκζε-ματος. Μοναδικό σύμπτωμα της πάσωσης είναι ή έρυθρά χροιά της προσχούσης χώρας και όδυμεία άλλη ενόχλησι προκαλείται στον πάσοντα εξ έρυ-δράσματος ή άλλη διαταραχή του οργανισμού του.

Πολλοί συγχέουν τό έρύδρασμα με παρεμφερείς δερματικές αλλοιώσεις που προκαλούνται στα ίδια ακριβώς μέρη του σώματος εξ άλλων παθώσεων ως του παραινιμματος της έπιδερμοφυτίας ή του τρι-χοφύτου άλλ' ή μικροβιολογική εξέτασι των λεπίων του έρυδράσματος για την άνεύρεσι του είδικού μυκητός στον όποιον όφείλεται ή πάσσις — μικρο-σπορον το λεπτότονον — λύει κάθε άμφιβολία.

Θεραπεία. Επί της θεραπείας δε θά άσכולη-θώ λεπτομερώς, διότι αυτή κανονίζεται σύμφωνα με την έπέκτασι και τον χρόνο της παθώσεως ως και αναλόγως της εύπαείας και της χώρας του σώμα-τος στην όποια αυτή υφίσταται και ως έκ τούτου αρμοδιώτερος είναι ο δερματολόγος σας.

Γενικώς όμως ή θεραπεία επιτυγχάνεται διά της χορήσεως έρεθιστικών μάλλον φαρμάκων (ιωδίου, βειούχου αλοφίης ιωδιούχων κτλ.) και για τόν λόγο τούτον υφίσταται ανάγκη Ιατρικής έπιβλέψεως διά την έν κοινή χορηγήσιν των καταλλήλων κατα-πραυντικών και γλυκοδερμικών ουσιών προς κατευ-νασμόν του προκληθσομένου τυχόν έρεθισμού του δέρματος.

Πάντως συνιστάται ή άπόλυτος καθαριότης του σώματος των πασόντων και των εσφωρούχων των, διότι οι υποτροπές της παθώσεως είναι συννηστές. Τέλος ή θεραπεία του έρυδράσματος και μάλι-στα κατά τας άρχάς της εμφάνισως του επιτυ-χάνεται εύκόλως και ταχύτατα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός - Δερματολόγος

Τους άναγνώστες μας Κυρ. Σ.— Πρωτοδίκη ν-Ζαφ. Α—Ιππότην — Πάσονται Άλεξαν-δρινόν — Μαρ. ΑΥ—Συνταξιούχον Ι—Α-πελπισμένον και τας άναγνώστριάς μας Κα-ρίνη — Βιολέττα Ζαφ—Ήθοποιόν — Πα-τρινή — Μελαγχροινούδω και φοιτήτρια παραπέμπω στα παραπάνω σημεία μου δούν άφο-ρά την πάσιν των, επί της όποιας και μου ζήτη-την συμβουλήν μου. Αυστυχώς — όπως και πολλάκις έχω δηλώσει — καθίσταται άδύνατος ή άποστολή έκ μέρους μου ίδιαίτερων άπαντήσεων.

Ο Ιατρός κ. Γ. Λαδας καθιστά γνωστόν ότι καθ' όλον τον μήνα Αυγουστον, δεν θά δέχεται άσθενείς προς εξέταση καθ' όσον θ' άπουσιάζει εξ Άθηνών.

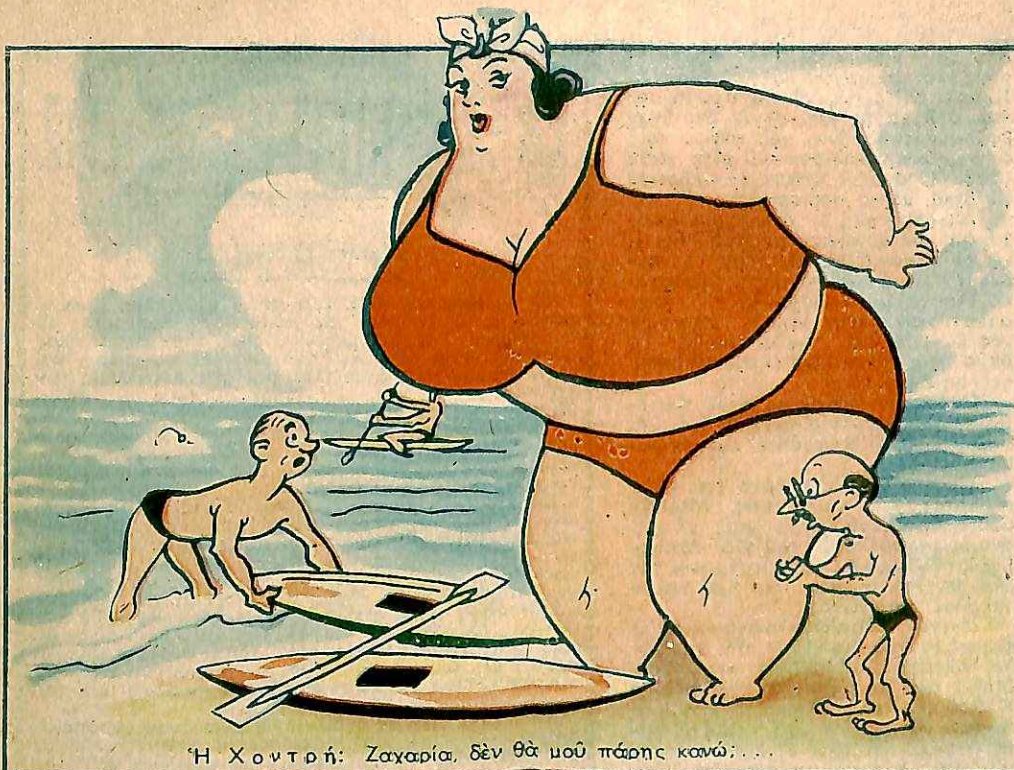
ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★Εάν υποφέρετε από τό στομάχι σας δυο ώρες μετά τό φαγητό, αυτό σημαίνει ότι έκρέει πολύ να-στρικό υγρό.

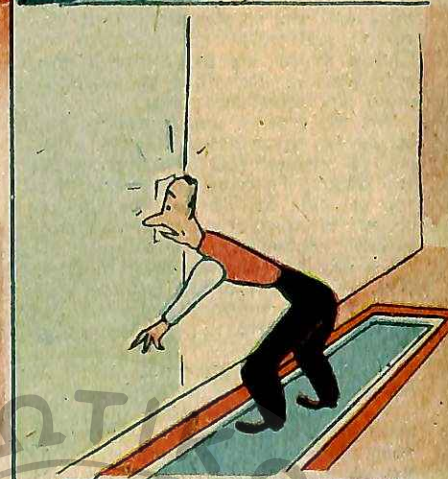
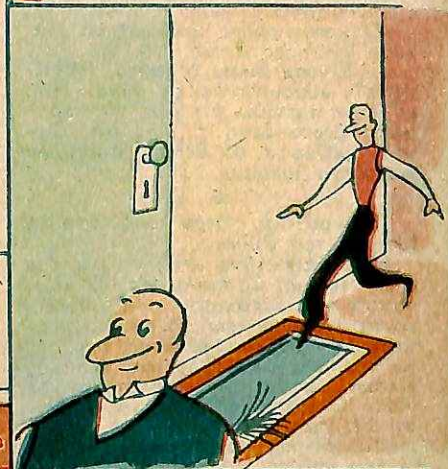
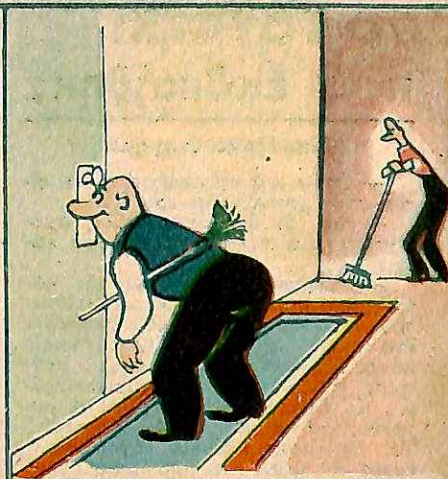
Να παίρνετε συνεπώς άλκαλικά για να τό έξου-δετερώνετε.

★ Στα διάμερα του γυμνασμού μην παίρνετε από-τομο ποτέ παγωτό. Εισαχρόμένο στο στομάχι έμπο-δίζει τη χώνευσιν.

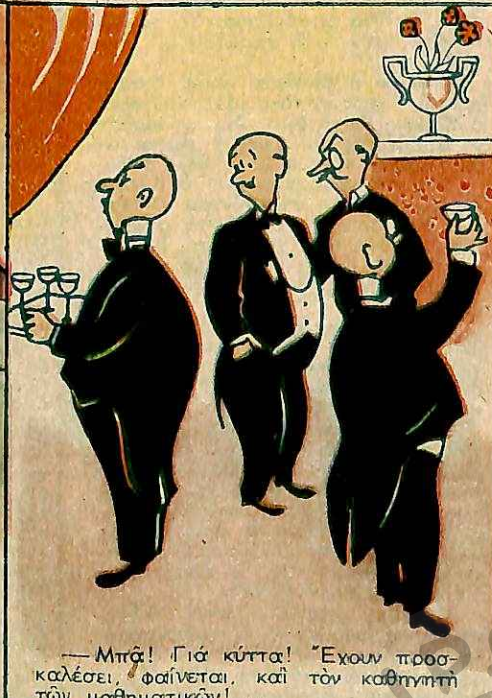
★ Τρώτε απ' όλα, πίνετε απ' όλα, αλλά κάνετε έναν περίπτο 500 μέτρων, πριν κοιμηθήτε.

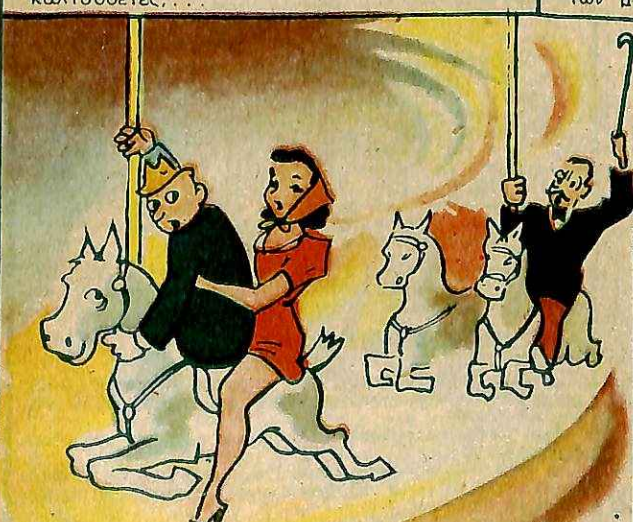
Ἡ Χοντρή: Ζαχαρία, δὲν θὰ μού πάρης κανὼ;...

ΤΑ ΠΤΥΧΕΡΑ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΟ-ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ
— Σὰς παρακαλῶ, ἔχετε τέτοιες καλτσοδέτες;

— Μπᾶ! Γιά κύττα! Ἔχουν προσκαλέσει, φαίνεται, καὶ τὸν καθηγητὴ τῶν μαθηματικῶν!...

— Τὸ νοῦ σου, μὴν κυττάξεις πίσω σου! Μὰς κυνηγάει ὁ μπαμπὰς σου μὲ τὴ μαγκούρα!...

— Τὴν ἄφησα νὰ περιμένῃ λίγα δευτερόλεπτα!...

Ἱστορία χωρὶς λόγια